

RESSO

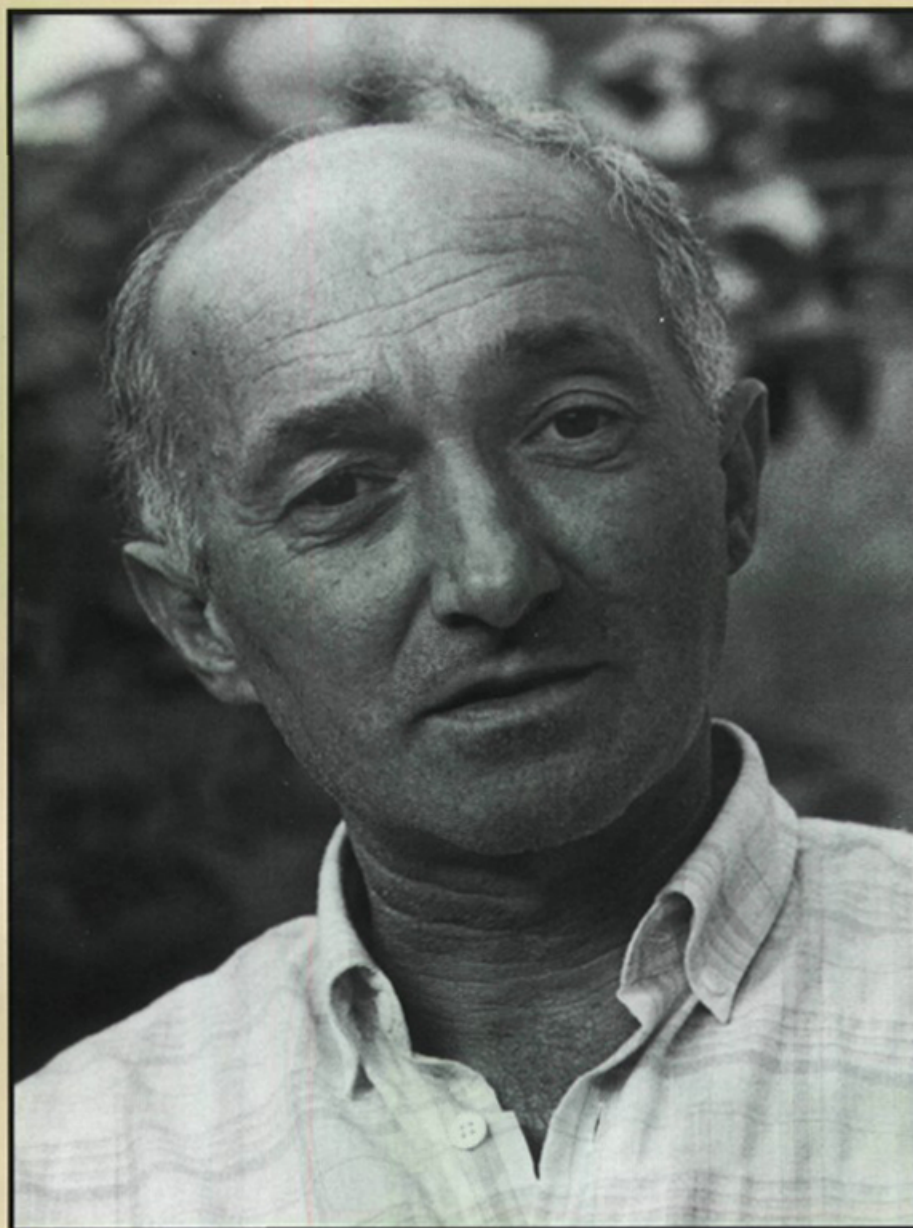

DE CAMPOS

REVISTA MENSUAL

Any 9, Núm. 83 • Agost 96 • 350 Ptes. (I.V.A. Inclòs)

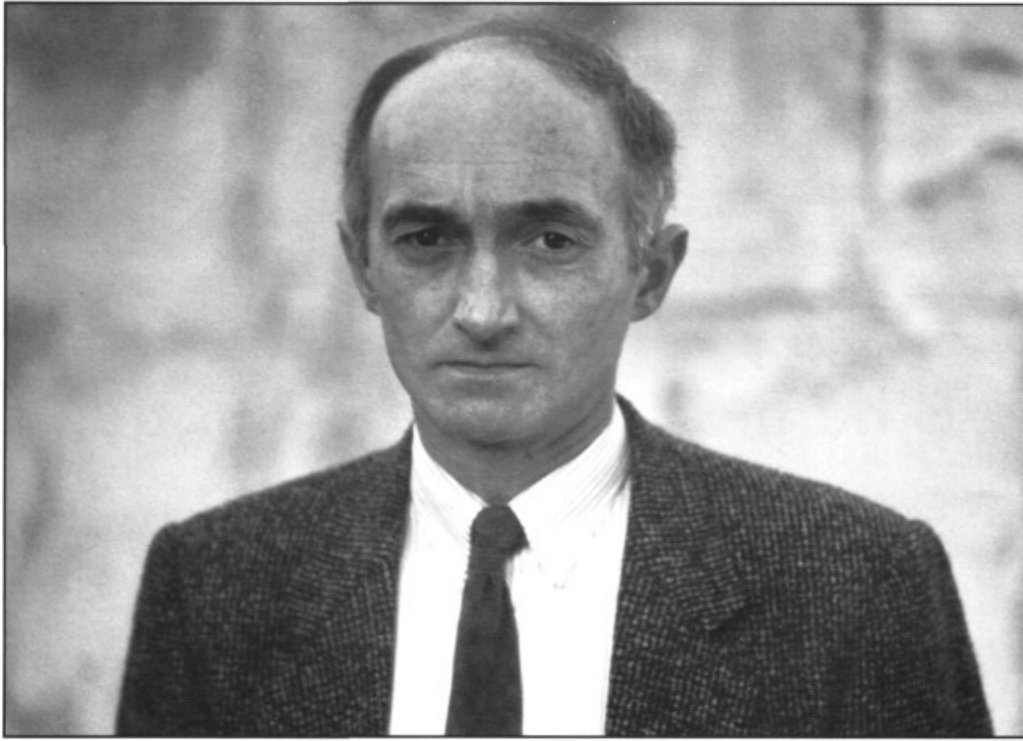
Damià Hugue

1946 - 1996

Gràcies !!!

La Revista Ressò ret **Homenatge** a qui va ésser ferm impulsor i mestre: **Damià Huguet i Roig (Damià Canova)**.

Volem transmetre el més sentit condol a **Na Magdalena**,
En Biel, **Na Margalida**, **Na Maria Magdalena** i tota la família.

CAMPOS SEMPRE

*Aquí els homes són de call vermell, com una idea,
 com la terra que consent els solcs lineals i l'agressiu rostoll
 que esgrogueix els camps d'una amarada fe diària i dura.
 Deu i camí. Feinera raça de foravilença mida
 on cada pell relluu el cos concret d'una gramàtica amb nirvi.
 Doble que parla amb una sang que escriu aquesta llibertat de creure,
 el foc sencer d'una suor tenyida amb un polsim de pedra
 que ja a la cara mostra una rojor amb vida.
 Campos sempre groc aspriu, verds d'home encara, lloc meu.
 Ho escric amb el pols de la terra de secà que treu blat i bandera.
 Perquè hi crec. Jo, home de call vermell i damià de sang que vessa,
 som qui dic terra, país, Mallorca.*

S'ha mort en Damià Huguet, en Damià «Canova»

a Revista Ressò està, com molts de Campos i d'altres indrets que el coneixeren, de dol. Una profunda lamentació ens ve de l'ànima, i de la ploma perquè ara hem de caminar tot sols.

Damià Huguet, conegut arreu de Mallorca i dels Països Catalans com a Poeta i Escriptor, a altres bandes com a activista cultural, ens ha deixat massa prest. Ha partit als 50 anys, 8 anys (de juliol a juliol) de Ressò, 8 anys agafats amb una mateixa devoció, entre moltes altres, la de sortir al carrer amb una revista «exemplar».

Ni una revista d'escola ni una revisteta, ni un recull de poemes. El poble, primer el poble, sempre Campos.

En Damià, com ell va dir, i altres varen remarcar molt lloablement, volia ser sempre en Damià Canova, «la resta és literatura».

No es pot dir que no es reconegui la seva obra, des de les col·leccions Guaret fins al recent *Vols des d'Orly*. Però per a nosaltres, per a Ressò, el gran llegat i la gran dedicatòria els tenim al darrer llibre *Les fites netes*. Un llibre tot ell Ressò.

L'Ajuntament que l'ha patrocinat faria bé a pensar seriosament com ha de retre un digne i vertader homenatge per a En Damià Huguet i per al poble. Un acte de dignitat com voldria ell. Un acte de campaners, sense embulls.

Magdalena, Biel, Margalida i Maria Magdalena, i altres familiars: En Damià es present amb els seus consells i el seu mestratge, amb els seus llibres. I perdurarà. De totes maneres, en la tristor de la pèrdua ens hi sentim units més que mai, perquè per a Ressò la pèrdua d'En Damià és més que irreparable.

Els campaners han de saber que hem perdut, tots, un dels «importants» de Campos, un dels «coneguts», però més que res, un dels bons de bon de veres.

Homenatge a Damià Huguet i Roig

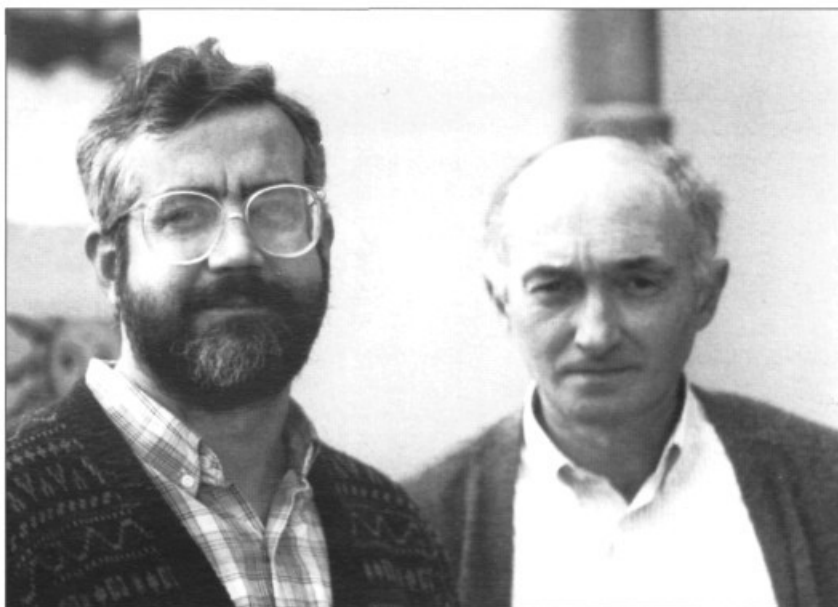
La Revista Ressò està totalment endolada i hem hagut de cercar forces d'allà on no n'hi havia per treure, enmig de Festes, un lluent i trist número d'Homenatge. Un número d'agraïment, diríem. Unes planes tan sinceres com merescudes per al nostre Damià Canova. S'aglopen en aquestes planes, articles, elegies, obituaris, necrològiques i cants dels més variats estils. Ressò s'afirma i reafirma com només una Revista ho pot fer: amb literatura i amb comunicació. Gràcies, un cop més, Damià. No bastarà tota la Revista per dir-t'ho, en nom de Campos, en nom de Mallorca i en nom de la Literatura Catalana.

Gràcies a tots els que heu fet possible aquestes planes sincerament.

Damià Huguet, Editor de Poesia

En començar la redacció d'aquest escrit la primera temptació m'empeny a voler aprofitar-lo per a fer l'inventari dels moments en què vaig tenir la fortuna de compartir la conversa amb en Damià. Em resultaria gratificant poder recuperar l'energia amb què parlava, la dosi de passió que hi posava en comentar una pel·lícula o un llibre, el caramull d'informació que era capaç de regalar-te cada vegada que sortia a rotlle algun tema cultural. Les seves antenes abastaven tots els punts cardinals: de Godard a Mandiargues, de Blai Bonet a la premsa forana, de Ràfols Casamada a Guillem Nadal. Un entusiasme infatigable per la cultura. De vegades era la celebració compartida del miracle de la bellesa; d'altres, l'atracció per un impacte intel·lectual trasbalsador que havia estat capaç de fer-nos trontollar totes les certeses que fins aleshores havíem mantingut.

I també, però, l'aflicció per la cultura. I l'angoixa permanent pel país, per Mallorca i per tot l'espai que té el color de la llengua catalana. Quantes vegades lamentàrem la anormalitat social de la nostra parla, la deslleialtat permanent dels governants envers els elements que ens donen la identitat de poble, la incapacitat de la majoria de la nostra gent per a redimir-se de la submissió i l'autoodi. En Damià, que era vitalista

— Damià Pons i Pons i Damià Huguet i Roig

i generós, sabia, però, com vèncer la desesperança: amb l'acció, amb la creativitat, amb el compromís cívic.

D'ençà que el vaig conèixer sempre l'he percebut amb aquestes nobles actituds. I des d'aquell dia llunyà el món ja ha fet moltes cucaveles. I fins i tot -quina tragèdia!, quina injustícia!-, a en Damià Canova una malifeta imperdonable - en un nefast, per segona vegada, devuit de juliol- ja l'ha forçat a partir cap al món dels silencis definitius.

Degué ser ben a les acaballes de

la dècada dels seixanta quan vaig entrar en contacte amb ell per primera vegada. Habitualment anava seguint els seus articles al «Diario de Mallorca». I un dia en vaig llegir un en què parlava del gran Walt Whitmann. Jo tenia ganes de conèixer la seva poesia i des de feia mesos en cercava una edició. Li vaig escriure a Campos demanant-li que em donàs la referència que necessitava. No va torbar-se gaire. Encara conserv el volum de l'editorial Aguilar que gràcies a ell

>>>>> Segueix >>>>>

vaig poder localitzar i comprar. Els vint-i-cinc anys següents m'he considerat amic seu. De vegades en tot un any ni ens vàrem veure ni tenguérem cap mena de relació. Era ben igual. En Damià mai no va creure que l'amistat fos una rutina o un compromís. Era una qüestió d'afinitats de tarannà i de complicitats electives, i aquestes en tots els casos sobrepassen els límits del temps i l'espai.

No cal dir que mai no vaig deixar de llegir cap dels seus llibres. A quasi tots els tenc dedicats amb una frase en la qual em reitera amb generositat la seva amistat. Per a mi sempre ha estat un dels grans poetes catalans de la generació dels setanta. L'he llegit i rellegit, meravellant-me davant la simbiosi tan atractiva que aconseguia entre el món vivencial més pròxim -rural i campaner- i el món de la cultura més cosmopolita, sobretot la cinematogràfica. L'amic, el poeta, el campaner que n'exerceix, assumint si feia falta l'ingrat paper d'anar contra corrent, el mallorquí que sabé que era en la catalanitat cultural on es trobava el sentit complet i pletòric de la seva identitat personal. Així serà per a sempre en la meua memòria.

No he sabut vèncer la temptació de deixar-me dur per la necessitat d'evocar-lo. La seva mort és tan pròxima i encara tan colpidora que em resulta molt difícil prescindir de l'empatia i la subjectivitat a l'hora de parlar d'ell. En tenim dret, els qui volguérem ser els seus amics, de conservar-lo en la seva dimensió més profundament humana. Queden

molts de segles per a tractar de la seva obra d'escriptor.

Així mateix, d'entre els diversos Damians que vaig conèixer, admirar i estimar m'agradaria triar-ne un que no convendria que fos deixat de banda en aquests moments, quan encara amb la ferida fresca evocam la persona, el poeta i el ciutadà exemplar. Em refereixo al Damià Huguet editor de poesia. Que ningú pensi que per a ell aquesta va ser una tasca impersonal. No, fou una obra creativa més. I de les més importants. La creació de les col·leccions «Guaret» (1975), «Quaderns campaners» (1978) i «La Garangola» (1979) amb prop de trenta títols publicats, convertí en Damià Huguet en el principal animador poètic de la Mallorca dels anys setanta. I en un dels referents més brillants i més innovadors del gènere en tot l'àmbit de la cultura catalana d'aquella dècada.

En Damià va decidir fer-se editor en un acte de generositat. Hi va posar els seus doblers i molt del seu temps. Volgué fer possible que les noves veus que anaven apareixent a l'illa, i que tenien dificultats per accedir a les poques col·leccions poètiques que aleshores estaven en funcionament poguessin trobar una plataforma des de la qual manifestar-se. En Damià tenia molt clares les idees: «l'important és la poesia jove, fresca, viva, autèntica i directament relacionada amb les actituds i inquietuds actuals». Així explicava el seu projecte. Els qui el compartírem de ben a prop sabem que en la seva decisió de fer-se editor hi havia una reacció de

rebuig de la línia poètica impulsada per una col·lecció barcelonina que propiciava una poètica que amb massa freqüència s'identificava amb un formalisme culturalista sense vida i amb el mecanicisme lírico-tecnocràtic dels qui a les aules universitàries tan sols li interessava la poesia que era concebuda com un experiència vital trasbalsadora, com el mitjà que garantia la relació de la vida terrenal amb l'esperit, com l'acte que era capaç de transformar aquelles paraules que eren de tots en les úniques que podien ser vàlides per a comunicar el sentit profund d'una vivència.

Si rellegim els títols que en Damià va publicar hi trobarem un món poètic agosarat, allunyat de tota mena de convencionalismes, ple encara avui de capacitat de sorprendre. I en són la millor mostra els seus mateixos llibres. *Ofici de sords* i *Traus badats* són dos reculls que mantenen íntegre tot el seu valor de ruptura i d'experimentació. Cadascun dels seus poemes continua essent una proposta que convida el lector a viure sense paracaigudes l'aventura del llenguatge i de la imaginació visionària més lliure.

En Damià Huguet també mereix perdurar en la memòria de la nostra cultura per la seva condició d'editor. I n'estic ben segur que així succeirà.

Damià Pons i Pons
Conseller de Cultura
i Patrimoni Històric
del Consell Insular
de Mallorca

El darrer Poeta Campaner

L'arribada de la mort d'en Damià fou inesperada, malgrat tots sabíem dels problemes de la seva malaltia, justament però a principis de l'estiu i quan en Damià i la seva família es disposaven un any més a començar les vacances com sempre a Sa Colònia de Sant Jordi en l'intent més que mai d'aconseguir tranquil·litat i repòs a la vorera de la mar. Però no va poder ésser i encara que ens havíem avesat a veure en Damià malalt moltes de vegades pel Camp Municipal d'Esports no pensàvem, no volíem que arribàs mai aquest moment. E.P.D.

Crec que de Damià Huguet es poden dir moltes

coses però és acertat i real poder qualificar-lo del «Darrer poeta i escriptor Campaner» lograt a base de fer molts d'esforços, feina contínua i lluita sens parar.

Damià fou, doncs, un gran poeta però altres n'hi haurà que en aquest apartat el descriuran tal com era. Per la meua banda vull destacar el meu amic en els anys de jove que com molts proven de jugar a un esport o d'altre, ell cap al futbol, foren uns anys bons del futbol campaner, era lateral esquerre amb molta il·lusió, en Damià i quan formàvem l'equip vàrem passar mol-

✓ Homenatge a Damià Huguet i Roig

tes hores agradables plegats després d'unes quantes temporades ell es dedicà a la seva feina professional i a la poesia.

Són moltes les coses que podria dir al seu respecte però les de més bon record sens dubte són aquella darrera passejada en tren de cap a Sóller, un bon grup d'amics organitzada per en G. Moranta i en Joan de Can Pau que acabà amb un dinar al Port, fet que teníem pensat tots que continuàs anualment però que com a molts de grups que en tenen ganes i no es pot dur a terme, nolsaltres una vegada al manco ho aconseguírem. En Damià i na Magdalena també vengueren i record fou un dia molt entranyable, com també ho foren les festetes en el celler d'en Joan i na Bàrbara quan la pandilla ens reuníem a l'intent d'una vegada cada quatre o cinc anys recordar tots plegats la nostra infància, eren coses que a en Damià li agradaven molt, i que crec valdria la pena continuar encara aquestes tradicions.

Com a Batle vaig tenir la satisfacció, en motiu de la Fira de Maig passada, d'organitzar amb el grup de govern la presentació del darrer llibre d'en Damià «Les Fites Netes» patrocinat per l'Ajuntament de Campos, en homenatge al poeta que ens ha deixat, à carrec del també campaner Il.lm. Sr. Joan Veny i Clar, fou una festa senzilla però molt emotiva i a on en Damià va dir unes paraules en públic segurament per darrera vegada, perquè la malaltia anava avançant. Les intervencions del Conseller de Cultura Bartomeu Rotger i del filòleg Sr. Veny deixaren clarament constància de l'obra d'en Damià Huguet. Jo per acabar dir només que l'homenatge dedicat al poeta per l'Ajuntament era més que merescut.

Andreu Prohens Vicens
Batle de Campos

7

La Paraula, de Dol

Cada any, quan les oronelles, entre xiscles esbojarrats, fan -feien?- nius sota el ràfec de ca ses Monges, torn de Barcelona a les arrels pairals per a viure silencis i reviu un passat -ai!- cada cop més llunyà. Enguany, passades les costes de Païssa, a mesura que penetrava en la suau concavitat del terme campaner, pòsit d'avares pluges seculars, re-sentia pretèrites sensacions: la rotunditat d'una coll-de-dama, la geomètrica distribució dels ametllers folrats de líquens, la verdor reptant de les tapereres d'efímera flor d'orfebre, que acoten amb clapes de maragda el perfil del poble...

Un pensament, però, enterbolia la joia del retorn anual: un amic, un poeta, Damià Huguet, o, més col·loquialment, Damià Canova, ens havia deixat. Les Parques s'havien equivocat i, en lloc de tallar el fil dels corruptes i perversos que són la indignitat de la condició humana, van trencar la vida d'en Damià, quan encara podíem esperar tant del seu numen i del seu talent. Mentre m'acostava a la vila, entre parets ara de pedres d'encaix perfecte, ara amb esboldrecs inflingits pel temps i la incúria humana, desfilaven per la meua ment i assaonaven el meu cor entristit imatges, records i fets relatius al nostre poeta i a la seva obra, els mateixos que vaig tenir el goig d'escriure i llegir en la presentació del llibre el passat mes de maig i del qual aquí repetiré alguns conceptes allà expressats.

En el capítol dels components humans subratllaria en primer lloc la senzillesa d'en Damià. Amb una producció tan rica com la seva, amb un prestigi que havia ultrapassat les fronteres de l'illa, amb el nom que s'havia guanyat dins l'àmbit dels Països Catalans, corria el risc de respirar els fums de la suficiència i la vanitat. I no va ésser així. En segon lloc, destacaria la seva generositat amb els amics, el seu poble, la nostra cultura. Un horabaixa, després d'una sucosa conversa a ca

— Joan Veny i Clar i Damià Huguet

seva, entretejida de temes diversos (les cançons de Maria del Mar, el projecte de continuar la bibliografia d'escriptors campaners, la presència del lèxic insular en la seva poesia), a més dels seus llibres, em va regalar una botella de vi de codony d'elaboració pròpia -de gust exquisit- i un exemplar d'un promptuari litúrgic de 1839, una raresa bibliogràfica que guard zelosament, de singular interès lingüístic. L'Obra Cultural Balear de Campos ha conegut detalls de la seva llarguesa. A més, voleu un mecenatge més gran que embrancar-se a editar poesia?

>>>>> Segueix >>>>>

En el camp cultural la seva labor no pot ser més positiva i valuosa. En Damià ha cultivat l'art en tota la seva amplitud. Enamorat de la pintura, ell mateix ha fet lloables provatures en aquesta art; apassionat per la cinematografia («ca nostra és qualsevol cinema», ha escrit), ha esdevengut un crític solvent dels films dels darrers decennis; igualment la fotografia no tenia secrets per a ell (la foto d'una escena pintoresca arran d'un partit de futbol accidentat va donar la volta al món). I és un fet que, des de l'Obra Cultural de Campos, ha impulsat iniciatives culturals (exposicions, concerts, curssets) i ha estimulat una revista, Ressò, d'àmplia acceptació.

Però ha estat la literatura la nineta dels seus ulls. El seu darrer llibre, *Les fites netes*, és una col·lecció de records d'infantesa, amarats de lirisme, teixits amb un vel de nostàlgia, que campaners i forans llegeixen amb delectança. I tanmateix és la poesia, la princesa dels gèneres literaris, la que s'emporta la palma de la seva fecunda activitat literària que els crítics - jo no tenc aquesta vena- valoraran degudament. En la meua condició de simple lector puc dir que és una poesia atenta als darrers moviments i rica de temes, estils i colors. Sobre el pòsit d'immenses lectures (Dant, Rimbaud, Blas de Otero, Foix, Riba, Ramon Llull, Bernat Metge, Joan Alcover...), sura la inspiració aguda del nostre poeta, que es mou en una mar de poesia pura, social, fonètica, visual, irònica o eròtica, on brillen les metàfores:

*el vol dels corbs i dels virots
que llepen llocs d'escuma amb el ventre lluent
(L'ull dels clapars)
uns ulls que es badaven com una alegria
(Carn de vas)
vindrà la nit i tindrà els teus ulls
(Carn de vas)
O irrompen adjectius contundents:
els muscles sumptuosos de Víctor Mature
(Carn de vas)*

En la temàtica, el mar és un element constant, el mar que uneix les seves illes, formant el que ell en diu el «corral mediterrani»:

*la mar calla i s'olora un perfum de tenasses
que broden amb tels d'aigua tota la llum que veim
(Vols des d'Orly)*

✓ Homenatge a Damià Huguet i Roig

*I no endevinau Eivissa en els versos següents?
sivines hi haurà que festegin els pins,
ara que plou coloms als calls de l'illa on som
(Vols des d'Orly)*

*Campos, el seu-nostre poble, guaita aquí i allà.
Així, per a fer avinent la set de la terra:
i els romeguers no callen
les colors dels sembrats que sempre enyoren pluges
i saben que és inútil pregar al déu del temps
(Guarets a l'alba)*

En una de les seves dedicatòries insisteix en l'acritud del problema:

*Als hortolans de l'illa, que no voldrien
més sal a la terra
No manca tampoc l'exhaltació a rang poètic de la
quotidianeïtat:
I cada migdia
el mateix rite de rebentar el cafè
amb canya Valls,
encendre una fària lentament
mentre el ca dorm damunt les llosques
que ha esclafat el missatge de Son Sala
(Ofici de sords)*

L'adherència tel·lúrica al seu petit espai emergeix aquí i allà en forma de topònims (Son Reiners, Païssa, Can Mandana...) o d'un lèxic tributari de les particularitats illenques (horabaixa, decapvespres, talent, nígul, retxa, fasser, mort de bòtil, a les totes, fort i no et moguis, amollar el mac, etc)

L'amor apassionat pel seu trosset d'illa es manifesta en espurnes de poesia com aquesta:

*Des Trenc al cel només hi ha dues passes
(Els calls del manobre)*

Hem perdut un amic. Ens queda, però el poeta amb el seu «cant antic -podem dir amb ell- que mai no envelleirà». Que ha fet traspasar el nom de Campos mar enllà i que ens llega un missatge - que ell va practicar exemplarment- als qui treballam pel desplegament i dinamització de la nostra llengua i la nostra cultura: perquè no mancabi la il·lusió i l'esforç de cada dia

Joan Veny i Clar

Catedràtic de Filologia Catalana.
Universitat de Barcelona.

Damià Huguet

No és usual que una persona que dirigeix i fa feina en una empresa familiar de materials de construcció alhora faci poesia i tenguí uns ulls ben vius i oberts a l'art. El vaig conèixer arran d'unes conferències que s'organitzaven a Campos a mitjans dels seixanta. Escribia poesia i jugava a futbol.

Les que llavors li vaig llegir estaven molt influïdes per la poètica d'Espriu. A poc a poc va trobar la seva pròpia veu a partir de bastiments lexicogràfics populars i que aquí havia iniciat Blai Bonet. Damià Huguet sempre volgué ser «En Damià Canova»: mirada universal a partir de les pròpies arrels.

Els seus ulls vius i oberts a la vida trescaren per quasi tot el que era creació literària, pictòrica o fotogràfica. Però, mai no va oblidar que era d'un temps i d'un país. Solia dir-me que per a ell no tenia gaire sentit publicar llibres i no influir en el redol on es viu. Exercia un compromís cívic i

patriòtic que més d'una vegada li va causar situacions desagradables. Per exemple, la seva actitud pública contrària a un determinat projecte va provocar que «forces vives»(?) decidissin fer tot el possible per ofegar la seva empresa, el seu modus vivendi. Ell cap vegada no me'n va fer esment, d'això. Ho vaig saber a través d'altres persones. Crec que mai no el vaig sentir parlar malament de ningú. Sempre estava disposat a donar. I tant, que va donar. Jo diria que sense esperar res a canvi. Tenia el sentit de l'amistat. Queden els records d'aquells viatges a Perpinyà a veure cine i comprar llibres; les llargues converses sobre tot allò que els seus ulls vius i oberts a la vida retenien; el seu amor a la llengua catalana; els dinars amb els amics dins aquells silencis de foravila que tant estimava; les contarelles sobre els viatges per les illes mediterrànies; alguna vegada de política, de com fer-ho perquè aquesta societat pugui ser governada per gent culta i amb estimació real al país. L'havia visitat pocs dies abans d'a-

nar-se'n. Em regalà el seu últim llibre, *Les fites netes*. No me'l pogué dedicar. «Quan tornis ja podré escriure». Havia de portar-li l'epistolari de Joan Mascaró que jo acabava de dur d'Anglaterra. Ell l'havia conegut i tenia una gran admiració per aquell gran mallorquí que havia hagut d'anar-se'n a viure a l'estranger. També unes enormes ganes de viure. Abans del seu adéu jo havia enllestit un article sobre *Les fites netes*. Hi deia que la seva lectura m'havia colpit. Allò que conté també forma part de la vida de molts que hem crescut en aquesta terra. És una narració transparent, escrita amb ulls poètics no excidits, amb una economia d'estil admirable, i un català literari que li permet incorporar el lèxic popular amb un equilibri digne de tots els elogis. Ens ofereix el testimoni d'una vila pagesa que podria ser qualsevol poble de Mallorca. De Sicília, que tant li agradava. Un jo col·lectiu on les individualitats tenen perfil propi que s'expliquen en funció d'un tot que les fa possible. D'un tot sòlid i tancat. I la seva

relació amb el canvi de les estacions. L'estiu del seu poble és dur. L'autor recorda «aquell món subtil, humil, senzillíssim... El pas lent dels carros, les bicicletes. Els cafès on la gent jugava a cartes o feia tertúlia fins altes hores de la nit. Els al·lots corrent pel carrer i les dones assegudes a la fresca. El silenci. La fosca. La calor sufocant de finals de juliol. Un teixit quotidià, rutinari, sublim, immensament humà». És un llibre sobre un mosaic d'hommes i dones, nins i vells, amb un sistema de relacions, commemoracions i hàbits que venien predeterminats pel pes d'un temps immemorial. Una obra sobre una època que ja no existeix i un poble d'un país que és el nostre. La memòria literària de Damià Huguet quedarà com un referent necessari per entendre-la. D'ell també tendrem el record de la seva profunda humanitat i bondat de cor. Però estic segur que ara està entre les fites transparents de l'Esperança.

Gori Mir i Mayol

Huguet vampiritza Bertolucci

La vida és com un territori inexhaurible que no deixa de presentar-nos certeses que imposen el seu dret a l'evidència, realitats amb la duresa del sílex que colpegen i modelen el nostre cos efímer. Tanmateix amb els anys de tresscar aquest territori hi arribam a tenir un tracte quotidià, una rara sensació de formar-ne part, de ser el lleu matís d'un dels colors que el conformen. Els filòsofs antics deien que primer coneixíem el plor, després la felicitat i el benestar, finalment la dissort, l'esfondrament físic i, en darrer terme, la mort. L'aprenentatge que ens du al port definitiu consisteix a fer-nos encaixar totes aquestes realitats, prendre consciència de la seva inexorabilitat i, si en som capaços, resignar-nos-hi perquè no ens queda cap més possibilitat.

En darrera instància, la literatura, una determinada literatura, fa la crònica d'aquest aprenentatge auster. Ens mostra com, a força de superposar pedres esculpides per tempestes de pluja sobre un rostre girat contra el temps, es dreça la nostra estatura moral, talment una huguetiana paret seca de tanca mediterrània. Però la literatura, com l'art en general, encara hi afegeix una dimensió estètica i sap mostrar l'aura de dramàtica bellesa que es desprèn de la més densa tragèdia. També els antics confonien veritat i bellesa i em sembla que, a partir del que acab de dir, la vella confusió encara té

sentit avui, és a dir, encara em resulta útil a mi, que tinc l'agosarada pretensió de viure el canvi de mil·lenni.

Aquestes són les reflexions que em suggereix un poema que Damià Huguet va escriure després d'admirar una vegada més *El darrer tango a París*, la famosa pel·lícula de Bernardo Bertolucci. També el cinema, i ara amb més motiu hem de dir que només un determinat cinema, aspira a mostrar el sentit d'aquesta interferència entre veritat i bellesa. I per això Damià Huguet va poder comprovar com allò que la vida li ensenyava a cops d'experiència, el cinema ho convertia en objecte d'art, i ho feia sense despullar-ho de res del que tenia d'essencial. Molts dels seus poemes consisteixen a traslladar al paper, amb el seus mots tan noblement campaners, allò de la vida que el cinema feia encara més real i bell davant els seus ulls.

Per demostrar-ho, no em sé estar de transcriure el poema esmentat, encara inèdit, a partir de l'exemplar que ell mateix me'n va trametre el 4 de novembre de 1995. Forma part del conjunt *Les flors de la claror*, onze poemes que ja havia donat per acabats i que destinava a una lectura pública i posterior edició.

>>>>> Segueix >>>>>

ELS GROCS PERFILS

*La soledat era un camí amb macs i sense roses
on la claror groguenca del silenci que fuig
s'emmirallava en els perfils d'un pis llogat
a Passy, prop d'un pont vell fet de ferro
que a les primeres coloraines d'un dia d'hivern
feia entenent el sentit vital de la verdor...*

*Les flors del capell negre que Jeanne duia
no feien olor, però tenien l'orgull d'esser flors
calcades a Renoir: morades, malva, blaves,
talment collides al cor pla d'un sementer
de la Provença de Mallorca, que a París no té nom
perquè la mar ni aquesta llum no hi arriben...*

*Sobre el matalàs ajaguts la cançó era trista:
prenia el so dels cossos i el bull de la passió.
Una música de tango marcava el contrapunt
dels diàlegs molt breus i els silencis que suren
quan el deler de viure és filmat pam a pam
en la cambra on s'encén un idil·li enigmàtic...*

*Dret, darrere els vidres entelats per la muda tristor
del carrer que no es veia i dels arbres les fulles,
el cel es tornava gris amb un home plorant.
S'allargaven les ombres a les parets amb pols
i lentament morien, com un ramell de fum,
damunt l'emmoquetat color de terra roja...*

*Al badall del capvespre, despullats en flor,
els mots acariciaven el desig d'estimar,
el demble dels aucells, la fortor que s'ensuma.
Suats i d'asseguts, amb el genolls a pèl,
l'arissada cabellera de Jeanne feia olor de julivert,
i els pits eren taronges, i els ulls eren estels...*

*Així, entre aquesta ombra de mudar de conversa,
i tastant amb els dits el vellut de la pell,
la calor del rostre, el perfum dels colors,
el silenci i les llàgrimes que la claror enfitava
prengueren de bell nou el seu significat.
Fixament es miraren, fent l'amor amb els ulls,
empeltant-se amb l'alè, que era groc com la música...*

i Paul digué a Jeanne, com qui peca i s'escorr:
*«És bo no sebre res l'un de l'altre i esser amics,
perquè tanmateix els records es moren o fugen,
i nosaltres hem acceptat no enyorar el futur...»*

Aquest és el poema. És evident que Damià Huguet hi volgué traslladar tot un seguit de sensacions, de sentiments i, en darrer terme, d'experiències que ell, home madur que era, ja havia hagut de descobrir per l'experiència i la reflexió pròpies, però que en el film cobraven forma i consistència, com una realitat que pots sentir, gairebé tocar i, sobretot, veure. Així és com funciona la relació entre la seva poesia i el cinema, és a dir, entre el seu art i una de les altres formes d'expressió de l'Art que ell sempre admirà i seguí, si més no en l'obra d'un grup selecte de directors italians i francesos que havien signat alguns dels films més preuats de la seva filmoteca: a més de Bertolucci, sens dubte hem de citar Passolini, Visconti, els germans Taviani, Antonioni, Malle, Godard, Vigo, Truffaut i algun altre. El poeta hi recerca la concreció artística de tot un seguit d'obsessions personals, que després, d'alguna manera, torna a «filmar» amb els mots dels seus propis poemes. En el text transcrit en surten algunes, que tot

✓ Homenatge a Damià Huguet i Roig

seguit comentarem, però n'hi ha d'altres tan importants com la de l'elementalitat de l'home lligat a la terra o la identitat de la mediterrània rural que són realment reincidents en la seva obra, i que ara no podem estudiar.

En aquest poema, i també en la pel·lícula de Bertolucci, la mirada de l'autor es gira més cap l'interior de l'ésser humà, cap a la difícil arquitectura que pot sostenir la seva raó d'existència. Així l'obra serveix sobretot per constatar la fragilitat d'aquest interior, clos i asfixiant. Per mostrar-la, Bertolucci va triar l'anècdota d'unes violentes relacions eròtiques entre un home marcat per la decadència personal -física i, sobretot, moral- i una dona massa seductora i massa vigorosa. I emmarcà aquesta anècdota en el cor del París més inhòspit. Una cosa i l'altra, tan ben retratades per la càmera fotogràfica, són també al poema, però el que realment interessa a Huguet pertany a un altre ordre de coses. Per exemple, la absoluta solitud dels personatges, el protagonisme dels cossos i la brutalitat de les lleis biològiques en les seves relacions sexuals o, fins i tot, l'escepticisme radical que deriva de la lúcida consciència de només disposar d'un present massa esquifit i d'un passat que actua com a pes mort insuportable. Naturalment això li interessa no tant perquè donen personalitat i versemblança als personatges de Bertolucci, sinó perquè són quelcom que tots portam arrelat rere els plecs més profunds i més personals de les nostres vísceres. Quan va escriure el poema ja ho havia hagut de constatar més d'un cop.

Només resta convertir-ho en objecte artístic. Els recursos que emprà Huguet traslladen en part els del film i, en part, altre cop, són els que l'identifiquen a ell mateix com a poeta amb veu pròpia. La densa tristor de l'ambient i els tons d'aquest groc que basteix bona part de l'atmosfera del poema foren ja inventats pel cineasta, però la interferència entre pintura i literatura, tan subtilment treballada aquí, és molt huguetiana, com també ho és, per exemple, aquest afany de convertir els seus personatges gairebé en elements naturals, confusos amb la terra roja dels sementers de Campos i «despullats en flor al badall del capvespre», si és que li podem manllevar els mots.

En aquest breu escrit d'homenatge admirat a Damià Huguet no vull insistir en aquest temes, però sí que he de reclamar la màxima atenció per a la seva obra. Si som capaços d'atorgar-la-hi ningú no ens podrà prendre tot el que hi va concentrar de saviesa ni podrà negar-nos el gaudi d'accedir-hi per la via de la percepció artística. Per això té la meua gratitud més sincera.

Joan Mas i Vives

Catedràtic de Filologia Catalana. Universitat de Palma

— J. Mas i Vives, J. M. Llompart, F. Parcerises, D. Huguet i Aina

L'únic que val és la imatge que hom deixa de si mateix

A mi, m'ha agradat sempre, de tota la vida, fer retrats de persones, de terres, de coses. En realitat, el que a mi, m'apassiona és estar prop de les coses, mirar-les i tenir-les fit a fit perquè sé que no són meves... (Una de les moltes accions que no faré mai, perquè no en sabré mai, és definir la passió, però, si alguna cosa n'hagués de dir, seria expressar que la passió és el patir de la ment en veure i reconèixer que el que tens prop no és teu perquè no és tu...)

Fer un retrat d'en Damià Huguet, si em fos possible, seria un treball d'aquells que fan passar pel gust de tastar el treball i el bon tast de la feina.

Em passa, però, que jo em sentia molt amic d'en Damià, «en Damià de Campos» deia ma mare, que, com a bona dona grega, just era amant de les coses concretes i substantives, no puc dir, en canvi, que conegués en Damià, un ésser que, en un sol dia, era vint-i-quatre Damiàns..., de vint-i-quatre ulls diferents. Quan el vaig conèixer, ell tenia devuit anys, que se n'anà, cinquanta: sempre el vaig veure així.

Ara que hi pens, hi ha un paràgraf de Marx, on, al final, té quatre paraules que podrien ajudar a imaginar l'impossible retrat del meu amic. El fragment de Marx, que dic, és aquest i pertany a una carta de l'autor de «El Capital» a Ruge de Kveutzmach, datada al setembre de 1843:

«La nostra lluita ha de ser ara per ara en forma d'una reforma de la consciència, no per mitjà dels dogmes, sinó per mitjà de l'anàlisi de la consciència fellona de si mateixa, o molt acusada en forma religiosa o política. Es farà present quan el món reconegui que fa molt de temps es nodreix del somni d'una cosa»

— Blai Bonet i Damià Huguet

Dels vint als cinquanta anys, en Damià Huguet va ser «el somni d'una cosa».

No sé ara per mor de quines contaminacions vitals pens en Robert Schumann, el meu músic particular sense que jo en sàpiga ben bé per què. Morí d'un tumor cerebral, damunt l'escenari, mentre dirigia una orquestra simfònica.

Tot d'una que ho va saber, al cap de poca estona, en Brahms digué:

«D'aquest, al manco se'n podrà dir que ho va intentar»

Blai Bonet

Santanyí (Cala Figuera),

Damià Huguet, traficant de poesia

El proper mes de novembre, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana celebrarà a Mallorca una trobada d'editors de llibres i de revistes de poesia, amb el nom de *Traficants de poesia*.

Quan ara fa un any, en una reunió de la Junta de l'AELC a Mallorca, el poeta Xavier Abraham ens proposava el nom *Traficants de poesia* per a l'activitat que tot just dissenyàvem, vaig pensar tot d'una en Damià Huguet. El sabia greu-

ment malalt. I vaig creure que el qualificatiu de traficant de poesia li esqueia com anell al dit. D'ençà d'un llunyà encontre d'escriptors, a Mallorca, la tardor de 1976, havia descobert la capacitat d'activista del poeta Damià Huguet, capaç d'afegir als poemes, els cursets de català, l'organització de l'Obra Cultural Balear a Campos, la creació de la revista Ressò, el Congrés de Cultura Catalana, l'edició de poesia, la crítica cinematogràfica,

l'activitat política i un amplíssim etcètera.

Sovint, els poetes es tanquen en la torre de vori de les paraules -hi tenen tot el dret- i no volen participar en la vida cultural i social del seu temps. Damià Huguet, en canvi, militava en l'agitació cultural. No li agradava el món cultural que havia trobat i volia canviar-lo.

>>>>> Segueix >>>>>

Amb les paraules nues dels seus versos, eixuts, escardalencs, punyents, però també amb la seva activitat de periodista, de crític cinematogràfic i, sobretot, d'editor d'aquells *Quaderns de Guaret* que enyorarem. Traficant de poesia, de cultura, Damià Huguet és l'exemple inesborrable de l'home de combat que va lluitar fins al final: fins a aquest llibre *Les fites netes* que és com un testament literari i, alhora, l'homenatge a la revista Ressò, el seu gest d'amor a Campos, a Mallorca, als Països Catalans.

Quan, ara fa tres mesos, en una

nova reunió de la junta de l'AELC, l'amic Antoni Vidal Ferrando ens va parlar de la irreversibilitat de la malaltia d'en Damià Huguet, algú va proposar de fer-li un homenatge. No podia ser, és clar, hauria estat com un funeral en vida i en Damià no es mereixia això, per part dels seus companys. Per tant, vam decidir organitzar el millor possible, com ho hauria fet ell, la trobada de Traficants de poesia i dedicar-li.

No havíem calculat, però, que la fatalitat ens impediria fer-ho amb ell. Ara ho farem sense ell. I recordarem les seves paraules, dedicades

a Louis Malle:

Els guarets són el símbol dels camins que hem trescat,

del que hem fet i n'hem dit, dels calls que hem cavil·lat

des dels rostolls on moren les imatges més denses,

quan s'obliden els fets, i el desig és antic.

Ara que tot és trist, i hem cregut que plouria.

Jaume Fuster

President de l'Associació d'Escriptors

en Llengua Catalana.

Flors de taperera per a Damià Huguet

Des de La Ràpita, oblidat i perdut monestir musulmà, amb la mirada allunyada fins on acaba el verdblau de la mar; allà, a l'horitzó veig, Damià, el teu rostre en blanc i negre que em somriu, com sempre ho feies amb l'escomesa d'amic, quan, de presses, a qualsevol cap de cantó ens saludàvem. Mentre en les mans tenc el teu darrer llibre: *Les Fites Netes*, on sent bategar encara el teu cor juvenil a volta de plana. Quina meravella de prosa diàfana amb l'estimació més oberta i sincera que es pugui fer sobre el nostre poble! En la sobrecoberta pos la fita a «Agost, temps de llueques»: Damià em deixes a mig camí. He d'arribar a altres llumenerets blaus per a conèixer-te. Les parques que t'acompanyaren camí del cementir havien escollit el poeta de Campos, quan en plena vena poètica ens delectaves. Elles trien els poetes i herois joves per a creuar la nostra mar Mediterrània.

Aquell dematí fatídic al mostrador del forn, i no a la barberia, em vaig assabentar que dies abans al carrer de Ca Ses Monges tu i jo ens despedíem, o més ben dit, refermàvem l'amistat envers la paraula que ens deixes en versos i prosas als guarets que has conreat. Al precís moment en què el sol de juliol cavalca en carro de foc i es posa a ull de plom damunt les roges teulades fins inundar els racons del Carrer Estret sense deixar cap ombra, i també, quan les cigalles xerraires ensordeixen l'espessa calina que calcina l'engroguida sementera d'erigats rostolls, llavors em caigué la llosa de la tràgica notícia. Cent anys de cinema et contemplen, Damià, cinèfil i bon crític del setè art; Cent anys de Rondalles Mallorquines capgirellen el primatxol nin Damià de dos pams de calçons curts; a més de Cent anys de Jocs Florals et trobes amb els poetes que tastaren les mels d'aquests certàmens literaris, com tu a Les Illes d'Or i al Pompeu Fabra, a més de deixar un claper d'obres, que són fruit de l'arrela-

ment de l'home a la seva terra: *Home de primera ma, Ofici de Sords*, etc.

Damià, encara que sies senzill, deixa'm dir que el teu polifacetisme vers totes les arts, fins i tot la pintura, té un mèrit rellevant i és haver estat autodidacta. Ell ha fet aprenentatge al llibre de la naturalesa, tal com ho aconsellava el bon mestre Gomila. En Damià Canova, per a tots nosaltres, fruïa dels petits detalls: el xiulet del tren, les campanades del rellotge de l'Ajuntament, el carretonet amb gelats de n'Andrés, el taulell de madò Damiana, etc.

De la seva obra diria jo que transparenta sinceritat, honestat i humanitat, pot ser exemple i lliçó per a les generacions de campaners i illencs que vulguin conèixer un gloriós passat de costums casolanes i familiars, el canvi o pas del domini castellà dins l'àmbit de la nostra cultura a l'obertura de la nostra llengua, o diversos retrats dels anys cinquanta difícils de recordar per nosaltres.

I sobretot En Damià Huguet per mèrits pròpis amb la seva poesia mereix el reconeixement, tal com se li fa dins els cercles de la cultura catalana, malgrat la senzillesa del seu ésser ens subratlli: la resta és literatura.

Aquella tarda que t'acompanyàrem al cementiri estaves cobert de corones i rams però també les flors de taperera mostraven els blancs i els morats enmig de la verdor, obertes al sol ponent de l'estiu, que tantes vegades has poetisat, n'eren de tal florit que des de la teva darrera morada ajardinada s'estenien pels calls vermells dels guarets i els grocs de les sementeres de la terra, que tant has estimat, i et deien amb nosaltres: Adéu, amic Damià.

Damià Verger

Claror i caliu de Damià Huguet

Cinc minuts amb tu, i nits d'hivern i pluges... no he oblidat mai aquests versos: podria descriure amb tot detall aquell cafè ja desaparegut de davant l'Institut Ramon Llull de Ciutat on vaig llegir-los, amb setze anys i moltes ganes de llegir i viure. Puc, si la memòria em traeix en la cita, evocar clarament d'impressió que em va causar aquell llibre que començava així, el meu primer llibre de Damià Huguet em resultà pròxim, nou, estimulante, dens d'emoció.

Aquell primer contacte amb el poeta, aquell descobriment d'un poeta, és el primer que em ve a la memòria ara que l'amic és mort i em demanen, amb urgència, unes retxes de lletra per a la revista Ressonà, que ell mateix va ajudar a crear. Més d'una vegada en parlàvem, aquí mateix, a quatre passes d'on escric, a la Colònia de Sant Jordi, llargs horabaixes de tertúlia a can Damià, de les dificultats i les travetes, dels petits èxits innegables, ell, i el seu lúcid i feiner entusiasme.

És curiós que, així com record nítidament aquella primera lectura, no tenc memòria clara de com el vaig conèixer personalment. Associi, però, l'inici de la nostra amistat, al Premi Andreu Roig de poesia que vaig guanyar a Campos cap a l'any 77, i sobretot amb tot el procés que duria a la publicació del meu llibre *Magazine* dins la col·lecció Guaret que Damià Huguet va editar sense cap ajut. Em ve la sensació, més que el record, de presentar-me a casa seva, al Carrer del Tren, amb els meus originals, tímid, una mica esporuguit d'anar a tocar a la porta d'un poeta de bon de veres. I tot d'una una realitat autobiogràfica: la primera persona, el primer escriptor admirat que va tractar-me d'igual a igual, amb respecte, encorajant-me, com si jo fos ja l'escriptor, el poeta que volia ser, va ser en Damià Huguet. He de dir també que, de tots els meus llibres publicats fins ara, el meu preferit pel que fa a l'edició, a la sòbria elegància del disseny, a la

— Xavier Abraham, Miquel Àngel Riera, Bernat Nadal, Antoni Mir, Damià Huguet, Antoni Vidal Ferrando, Pere Rosselló Bover, Miquel Cardell, Francesc Moll i Paquita Bosch.

manca quasi absoluta d'errades és aquell.

Deixant això que em toca tan personalment, crec que s'ha de valorar el mèrit d'aquelles col·leccions que posaven Campos, Mallorca, al cor més viu i poc oficial de la poesia catalana d'aquells anys agitats: la seva aposta decidida per la renovació i la investigació, el seu bon seny a l'hora de recuperar poetes de generacions anteriors com l'injustament poc reconegut Bartomeu Fiol, o el mateix Blai Bonet, els seus llibres decisius en uns anys que, per l'oficialitat literària catalana, el mestre de Santanyí semblava inexistent.

Erem aquells anys que el poeta Damià Huguet assajava camins d'avantguarda, que no ometien el diàleg, sovint crític, amb les estètiques episòdicament dominants a la poesia catalana, interrogava la poesia des de la seva passió cinèfila. Anys que situaria, perquè no puc així a les bones ni aquest n'és el lloc, precisar més, entre les dues fites òbvies d'*Ofici de Sords* (el record llegint-lo a l'Institut de Lluçmajor, jo d'oient infiltrat) i *Els calls del manobre*. Llibres intensos, importants que em semblen etapes, punts de vista, d'un procés de cris-

tal·lització que mena a (i explica) els tres llibres posteriors que coneixem i que constitueixen el que jo en diria l'etapa de maduresa de la poesia huguetiana.

Maduresa a la qual arriba per camins de coherència el poeta, del qual voldria assenyalar només dos aspectes. Un, té a veure amb la llengua que usa i l'ús que en fa. Damià Huguet escriu a partir de l'idioma que per a ell és normal, de la parla campanera (l'expressió és seva) que és la del món on el poeta viu i que sent com a propi: pot ser és una parla, una manera arrelada a una terra i una forma de vida d'usar la llengua catalana, que desapareix i recula, però crec que l'aspecte de supervivència, de conservació, ve després en la perspectiva poètica de DH, és, en aquest sentit, secundari: ell escriu en la llengua que parla i sent parlar, n'aprecia la bellesa, la capacitat expressiva: i la desenvolupa, la treballa, la conrea des de la seva òptica d'artista de finals del segle vint, contemporani, des de les inquietuds expressives que sent com a pròpies del seu temps. El resultat és, tal com jo ho veig, una

>>>>> Segueix >>>>>

de les aportacions lingüístiques més esmolades i fondes, més simultàniament arrelades en el patrimoni ancestral del dialecte i renovadores de la poesia catalana contemporània. Paradoxalment (record aquí el que ell mateix va escriure sobre Blai Bonet, sobre la dificultat de fer-se entendre a Barcelona en català de Santanyí) aquest fet de ser, amb el seu admirat B.B., i amb Bartomeu Fiol, un poeta mallorquí lingüísticament heavy s'ha afegit al pès de la distància geogràfica i a l'efecte capelleta a l'hora de retardar el seu reconeixement al conjunt de la poesia catalana, és a dir, des de la capitalitat barcelonina, tot i que els darrers anys n'he detectat ja més d'un indici. (Allà, i aquí: fa poques setmanes, Pere Pla, el més destacat creador de la música pop feta a Mallorca, anomenava, amb ple coneixement, Carcelles d'Allís, (títol d'un experiment poètic de D.H., una de les seves bandes esporàdiques)

El segon aspecte que em sembla imprescindible destacar en aquesta reflexió d'urgència és el del mite poètic que crea Damià Huguet, el mite de Campos, que abraça en un moviment de cercles concèntrics, Mallorca, les illes de la Mediterrània, l'home mediterrani. Ho fa des de la fascinació per un paisatge que li és immediat i que descobreix tot d'una com inseparablement lligat a una manera de viure, a un caràcter: el paisatge parla dels homes que l'han suat i hi han deixat així la seva empremta, fins al punt que hi duren després de morts, els homes s'han adaptat al medi fins a formar-ne part.

Gens provincià, ni nostàlgic tot i que tasti la nostàlgia d'una manera de viure que fuig i un paisatge que desapareix, D.H. fa de tot això una elaboració contemporània i oberta, el títol mateix, *Vols des d'Orly*, del seu darrer llibre de poesia publicat ens recorda la necessitat d'allunyar-se del propi món (París és per a ell la llibertat, Vallejo, els aeroports del segle) per tal d'establir una perspectiva des de la qual mirar-lo, tornar, capbussar-s'hi. Campos, la Mediterrània són

la fesomia que el món mostra a D.H., el territori on posa els peus sobre el planeta, el que veu i sent i estima directament, com els seus homes són la cara de l'Home que ell mira, i a qui parla: amb amor, però sense llagoteria, durament quan cal, i cal massa sovint.

Potser ho hauria de deixar anar aquí. Però hi ha un altre aspecte, un altre punt de vista sobre Damià Huguet que necessit mostrar, ara i a la revista campanera. Un aspecte que no sorprendrà als lectors que l'han seguit en els seus memorables articles publicats a aquestes pàgines i recollits recentment a *Les Fites Netes*, però que vull subratllar ara, que és més que possible que algun dels qui li han provat de fer travetes per ser ell qui era i pensar com pensava s'apuntaria a la foto de l'homenatge. I ja em perdona-reu, perquè em consta que ell no era un home rancorós. Vull retreure l'home que va saber ser militant a OCB, el que va escriure i treballar per la pròpia llengua i per la nostra cultura, el que, visitant un paisatge, antany fascinator, maltractat pels balearitzadors de l'illa escrivia. Però d'això fa quinze anys. I d'enguany, que hi he tornat, m'estimo més no parlar-ne, perquè n'assassinaria més d'un. El demòcrata que deixà dit: La nostra participació en l'eix mediterrani que d'altres nacions propugnen, i cercar la unió dels països catalans per a integrar-nos conjuntament en aquesta Europa de les nacions suposa un diàleg profund, en el qual hi hem de participar tots, de de Maó a Fraga, de de Salses a Guardamar. Tot un conjunt de terres germanes que, unides, podem aconseguir les més altes fites de responsabilitat, cadascú amb el seu propi esforç, amb la seva iniciativa popular, però amb coherència i dignitat.

Amb el dolor, i amb la ràbia, convé ésser cauts, servir el pudor de parlar poc de sentiments personals. Damià Huguet ha mort, massa jove, quan encara n'esperàvem llibres intensos, savis, emocionants. Enyorarem les tertúlies, la seva casa sempre oberta, i anirem a cercar-lo als seus llibres; els poetes no moren, no de tot, es transformen en

els seus llibres (*...el cor madur que sura sobre el caliu d'un mot...*). Retrob així la seva veu: al cap i a la fi, la misèria quotidiana abunda, i quan observes l'esquela del mort de cada dia aferrada a la vidriera de qualsevol establiment te n'adones que cada hora perdem molts d'anys, vivències, amics i cone-guts, i que és necessari, ara com sempre, ésser solidari amb la gent i estimar allò que sents més propi: el call vital del poble, l'amistat i la confiança.

Un poc més amunt, cercant aquesta cita que recordava, m'han sobtat aquestes paraules, que m'han semblat ara dramàticament definitives: Volia parlar de senzille-sa, d'humilitat, mare de totes les pàtries; del poble, del cor de poble.

El dia que enterraven En Damià, entrant a Campos per la carretera de Santanyí, em va sorprendre el vol d'un nombrós esbart d'oronelles, de les de veres, amb la panxa blanca, que diuen que estan en perill d'extinció: vaig decidir conservar aquell disbauxat vole-teig, aquell esclat vital, aquella piu-ladissa entre parets de marès color de pa torrat, com el meu haikú de comiat a l'amic. Ens ha quedat pendent una cita per anar, un estiu com aquest, a veure sortir el sol al Cap Salines. M'imagín ara anant-hi, reconfortat amb un cafè rebentat amb canya de Llubí, amb un llibre seu a la butxaca, llegint uns versos a la mar i al cel que tant el fascina-ren, que podrien ser aquests, que quasi no vaig poder dir no fa gaire al Teatre Municipal de Palma, una de les darreres vegades que he vist el meu amic, aquell home estrictament mediterrani, el poeta campaner Damià Huguet:

Som hereus d'un passat que tots volem ben nostre.

I ho proclamam en creu, al lle-vant i al migjorn.

Cada pedra manté els calls de les vivències

a la terra que veu totes les llums trencades.

Cops de puny a la fosca. Hi som presents, encara.

Miquel Cardell.

Damià Huguet, campaner, català de Mallorca i mediterrani universal

Aprofitaré l'avinentesa que em brinda la revista Ressò per retre un sentit homenatge a aquesta gran persona que ha estat, és i serà Damià Huguet.

No parlaré d'ell com un dels principals poetes actuals de la literatura catalana, perquè ja ho han fet i ho faran els crítics o els entesos en la matèria, ni tampoc faré una anàlisi de la seva prosa publicada a aquesta Revista i fa uns mesos editada, en gran part, al llibre *Les fites netes*, ni dels seus assajos també publicats, ni dels seus nombrosos treballs sobre cinema, ni de la seva afició a la fotografia o a la pintura, la primera exposició del qual s'ha feta una vegada que Damià ja no era entre nosaltres, ni de la seva dedicació a la cultura en general i a l'animació cultural, ni del seu esforç perquè s'iniciàs i continuàs la revista Ressò, etc., etc., només em referiré al seu pensament i a la seva tasca en una sèrie d'aspectes de la vida que consider interessants per als campaners, per als mallorquins, per als catalans i per als ciutadans del món i ho corroboraré sempre que podré amb les seves paraules.

Vull parlar de la gran qualitat de la seva prosa literària reflectida als seus articles publicats a aquesta Revista i el seu caràcter d'historics. Pens que Damià Huguet ha exercit d'historiador, d'historiador del poble de Campos i crec que ho ha fet quan ens ha parlat del temps en què hi havia peixateres pel carrer, o quan ens ha extasiat amb la descripció d'un campaner considerat rar pels altres, o quan ens ha recordat el temps en què tothom duia el talec de farina al forn perquè els fessin el pa per a tota la setmana, o quan ens ha fet avinent com vivien els infants la dècada dels cinquanta o quan ens ha evocat com eren les anades a cal metge fa quaranta anys o com passaven els diumenges horabaixes els i les joves campaneres passejant i fent voltes dins un carrer cèntric i pens, que aquesta característica d'investigador i historiador de Damià Huguet és molt important, perquè com diu Blai Bonet: «Si es vol la història d'un país, s'ha de fer a partir del que succeeix pels carrers als pobles.»

Damià Huguet ha estimat Campos més que Campos no l'ha estimat a ell i la seva obra respira el seu poble per tots els porus. El call vermell de la terra, les possessions i els llogarets, les seves gents han amarat i han impregnat la poesia i la prosa de l'escriptor i poeta campaner:

«Sempre he proclamat amb orgull haver nascut a la vila de Campos; fet del qual, evidentment, no en tenc cap culpa ni en puc evidenciar cap mèrit concret. Però he de considerar molt profundament -i així ho

pretenc fer- que vaig obrir per primera vegada els meus ulls en un poblet mediterrani encisador que conté, i manté encara, les arrels més preclares de la mediterraneïtat més sensitiva: allò que més estim i que potser de vegades valor amb una mesurada exageració: la mar, el sol, aquesta terra...» De Campos: retrat esgrogueït.

«La negrenca verdor dels garrovers del bosc de Boulogne, de la pleta dels Gomeles, del revellar de n'Alou, era la mateixa que, foravilenca, obscura, humida i neta clapava els grisos envellits i els esteparis ocres de les parets del Museu de l'Orangerie, caixa de marès, buc fred...»

De Els guarets de París a Cinc minuts amb tu.

*«A París
els lladoners
tenen el mateix fullam
que a Campos,
també.»*

De Ofici de sords

Damià Huguet ha estat un escriptor compromès amb el temps que li ha tocat viure, ha estat crític amb el poder sempre que ha cregut que aquest era mal utilitzat o es feia servir d'una forma injusta. Ha patit pel conservadorisme d'un poble que no era capaç de sostenir les formes de governar de tipus caciquil, ha sofert en veure que el poder governava més per la gent del seu partit, que per la gent del poble, ha suportat amb estoïcisme, i no se n'ha estat de manifestar-ho, la manca d'interès cultural dels successius consistoris municipals:

«...Tornant insistir, però, que Campos, i actualment més encara, no pot manifestar únicament un conservadorisme espanyolista, ni un socialisme destenyit; però tampoc no pot vincular-se a cap risc aventuresc que malmeni l'estabilitat econòmica i social...»

«...Començant any nou i dècada nova, allò transcendental seria la caiguda dels oportunistes -que en política són molts-, i la consolidació eficient de les ideologies per millorar el present que vivim; i que la nostra vila s'obri, espavilada d'ulls, a un nou sentit de vida que ja comença a existir, net de rancors i distint, molt millor i més obert.»

De Parlem de política.

>>>>> Segueix >>>>>

*«Si aquest mes no plou
s'eixugaran encara més les idees
del consistori municipal.»*

De Ofici de sords

Ha estat una persona amb una intel·ligència formidable i una sensibilitat exquisida. Ha rebut una educació de batxillerat i ha arribat a poder donar conferències a professors d'universitat, ha tengut una educació espanyolitzada i castellanitzada i ha estat capaç de conèixer i aprendre la seva pròpia història que se'ns havia amagada. Ha mort coneixent la seva pròpia identitat perquè ha estat fidel als seus orígens, i per això ha fet servir la seva llengua, la llengua campanera, és a dir la llengua catalana com a eina divulgadora del seu pensament, de les seves cabòries, de les seves quimeres, de les seves utopies. Ha sabut quin era el seu país i quina era la seva nació, perquè ha tengut molt clar que aquests conceptes són diàfans com l'aigua de pluja: el nostre país, la nostra nació la formen totes les persones que viuen en uns determinats territoris i que parlen la mateixa llengua, tenen una mateixa cultura i els seus orígens i evolució estan units a través de la història, encara que aquesta s'hagi truncat de forma violenta. Per això Damià Huguet no rebutjava ésser considerat com a català de Mallorca, perquè havia aprofundit en el coneixement dels seus avantpassats, de la nissaga campanera i l'havia trobada en el Principat de Catalunya:

«...Evidentment Campos no es pot deslligar de Mallorca, ni Mallorca de les terres properes i germanes, ni els Països Catalans d'una Europa de tots. Perquè únicament l'esforç col·lectiu pot millorar el present que vivim.

...Encetam la unitat dels pobles europeus, sense fronteres, la qual cosa significa que s'haurà de respectar més que mai la personalitat de cada nació. La pregunta, en aquest sentit, seria: Mallorca, dins el conjunt de les illes Balears i Pitiüses, som una nació? Quins és el nostre paper dins l'Europa de les nacions? ...No som únicament una illa. Som un país que forma part d'una nació que, ara com ara -i avui més que mai- té prou representativitat, i com a tal és rebuda i ben atesa arreu del món, sobretot perquè ens mantenim fidels als nostres orígens i, per tant, no hem perdut la nostra identitat.»

De Qui perd els orígens perd identitat

O quan ens transcriu en un altre article la traducció

✓ **Homenatge a Damià Huguet i Roig**

d'un fragment de l'obra *Historia Chronologica Priorum Generalium Carmelitanum* sobre Fra Joan Ballester:

*«Joannes Ballistarius, vulgarment
pronunciat Ballester, català de nació i
nascut a un poble que es diu Campos, és
inscrit a l'institut cenobític carmelità
de Mallorca i segurament per això és
anomenat per alguns «el mallorquí».»*

De Fra Joan Ballester, català de Mallorca

I aquest fragment anterior que parla d'un dels Fills Il·lustres de la nostra vila, que va ésser nomenat l'any 1953, fa que des d'aquestes línies en record d'un campaner il·lustre com ha estat, és i serà Damià Huguet fa que demanem a les nostres autoritats que pensin en aquesta possibilitat, la de nomenar-lo algun dia Fill Il·lustre de Campos, a més de dedicar-li carrer o plaça o donar nom a la biblioteca del poble, etc.

Pensin el que pensin les persones que regeixen o regiran l'Ajuntament de Campos, hauran de tenir en compte que en Damià ha estat, és i serà una de les persones que més hauran universalitzat el poble de Campos.

Hem de tenir en compte que aquesta petició ell, amb la seva gran modèstia, mai no l'hauria formulada. Era una persona que es va dedicar gran part de la seva vida a demanar que es tengués en compte la vida i obra de certs campaners, que havia passat desapercebuda, però sempre va renunciar als honors per a si mateix:

*«No som donat a venerar les persones
pel reconeixement honorífic que els hagin
pogut concedir després de morts unes
institucions que, al cap i a la fi, solen
malinterpretar la transcendència. I no ho som,
entre d'altres raons, perquè amb aquests
honors molt sovint el que es fa és cercar una
excusa per evidenciar un marcat interès que
sol atànyer més que res al protagonisme de
qui els concedeix, deixant en segon pla
el personatge homenatjat.»*

De Fra Joan Ballester, català de Mallorca

Tots haurem de demostrar que ens feim mereixedors d'haver tengut la sort de néixer i viure al mateix poble que ell.

Damià Huguet, descansa en pau!

Joan Lladonet

damià huguet: la meva passió secreta

Benvolgut Damià:

T'escric avui perquè m'han convidat a parlar de tu, i jo, el que desig -ara mateix i més que res en aquest món- és xerrar amb tu. I dir-te tot el que no he estat capaç de confessar-te cara a cara i sense presses. Voldria contar-te els anhels i les quimeres que m'han donat el coratge necessari per empènyer dies i anar fent camí, amb capamuntes i tortarelles, com tothom.

Voldria destapar també un secret molt amagat, molt íntim, que no he gosat fins l'hora d'ara a revelar-te. No sé ben bé per quin motiu. Tal volta, perquè no ha vingut al cas o -qui sap- perquè per ventura i tot, tu ja ho pressuposaves. Ben mirat, també potser.

Aquest precís moment però, en què vull recordar tants instants que tu -sense adonar-te'n- m'has fet viure amb goig sublim, tenc por de tudar les paraules i la blancor d'aquest paper per expressar-te el barreig de pensaments que em vénen al cap amb la memòria.

Mira que n'és d'estrany tot. També la vida. També la mort. Ara se m'obri, de sobte, aquesta porta -de fer-ho públic- quan fa tants pocs dies que tu, tancaves els ulls per darrer cop. Aclucaves els teus ulls eixerevits, brillants, desperts -quan una setmana abans d'anar-te'n- record, encara eren plens de vida i dibuixaven juntament amb els teus llavis, un somriure d'amistat, de benvinguda... Potser de comiat i d'esperança, malgrat la teva greu malaltia.

Tu saps, Damià, que es poden comptar amb els dits d'una mà, les vegades que hem encetat la conversa, sempre agradable i jo escoltant com l'alumne que veu en tu, al mestre com una font que regalima saviesa i bons consells. No hem cultivat el tracte freqüentment, com es pot veure. Ens hem saludat quan ens hem topat pel carrer, com campaners civilitzats. Però jo he tengut la sort, amb la teva paraula escrita, de sentir-me amic teu, perquè llegint-te, t'he conegut, t'he comprès i he escoltat el teu crit de pau, i de lluita, tot mesclat i destriat. I t'he tengut i et tenc en gran estima...

Per què qui és dels ben nascuts que no es commou davant els teus versos llaurant l'esquena i la cara de totes les pàgines dels teus llibres?

Per què qui és dels que tinguin només dos dits de seny, que no vegi en tu, un ser que ha treballat i ha viscut d'un ofici tan normal com el teu i hagi estat capaç, a la vegada, de teixir tants somnis i tanta bellesa, amb un vocabulari tan teu, tan propi, a on cada paraula està al lloc on correspon? I a on cada poema o cada fragment de la teva prosa - també poètica- soni -perquè les teves paraules tenen música- com una de les millors cançons de tot aquest «corral mediterrani»?

Tu has estat però, Damià, «home de primera mà». De primeríssima. I jo he estat molt més de «cinc

minuts amb tu», moltíssims més, tota una vida. I m'he trobat «com un peix dins el rostoll» com tu mateix i més d'una vegada. I ens has deixat, amb la teva fuita, més freda que «una esquena de ganivet»... I «les fites netes», ben netes, netíssimes, brillants, transparents.

A Campos ens coneixem tots. El poble és més bé petit i tots sabem els miracles que són capaços de fer els altres i nosaltres mateixos. Encara ara però - i com sempre- els dies només tenen vint-i-quatre hores i no sé com t'has arreglat per tocar tantes tecles. Ens has atorgat tants tresors que jo no puc fer-ne inventari perquè aleshores allargaria massa aquestes retxes que t'escric amb un to d'admiració, d'agraïment... Perquè ja ha arribat l'hora de destapar la meva passió secreta que et comentava abans. Volia dir-te i et dic que si jo avui escric, tu n'ets un dels culpables. Joan Arrom i Antoni Melis, amics d'estudis, també tenen part d'aquesta culpa.

Però deixant de banda -que no és el cas- si l'escriptura que el meu pols ha batejat i ha sacsat amb el garbell de la paraula, té cap valor per qualcú dels que em llegeixen, no és motiu de la meva gratitud, encara que puc estar-ne satisfet. Però tampoc, no és exactament el que vull afirmar amb tanta claredat. A on vull arribar, simplement, és que els instants que he agafat paper i llapis i m'he posat a escriure... Que tots els instants que he lluitat amb la recerca de la paraula que volia retrobar i m'he sucacat l'enteniment... Que tots i cada un de tants instants que els sentiments m'han sorgit de tan endins, furtivament o ben cara alta... Tots aquests instants -deia- els he viscut intensament i els he gaudit de bon de veres. I t'ho dec en part - en molta part- a tu, Damià Huguet, perquè llegint-te em feies gola i desitjava que el que jo experimentava amb tu, si fos possible tanta màgia, qualcú ho experimentàs, també amb mi.

Tu saps però que no tenc cap premi de les lletres, ni cap carrera universitària i que tot el et dic avui, no té cap ciència, ni cap pes literari, ni cap mèrit de cap casta. Parlar de tu i de la teva obra -fecunda i densa- són paraules majors. I jo, pots estar segur, no gosaré fer-ho, mai de la vida. Però vull dir-te també que no he estat tampoc envejós, ni de béns, ni de riqueses... La meva sana ambició potser, ha estat només, escriure com tu -que ja és dir molt!-. I ho he provat i sé que no t'arrib ni a la sola de les sabates. I ho segueix fent i som ben feliç, gràcies a tu, d'intentar-ho.

Per altra banda, em dol del teu adéu, als cinquanta anys massa escassos. I em conhorta també que tenc -tenim!- la sort immensa d'abraçar-te, de venir de tant en tant a tocar mare, només obrint un llibre teu i

>>>>> Segueix >>>>>

llegir per exemple:

«Els versos mai no sobren, i molt sovint manquen per testimoniar la gratitud profunda de l'home que alena davant la mar, i vol encara més blancor: que suri l'escriptura forjada a Grècia i enaltida a Roma, a Palerm o a Campos. Un cant antic que mai no envellirà».

O llegir també, aquests versos teus que he escollit -entre milers, potser- perquè la poesia -entre altres virtuts i defectes- és íntima, molt personal, un tros de cor i de seny, un alenar fondo, o un estel dins la nit fosca, que tu has sabut donar-li llum...

«Vull esser un home de paraula. Vull creure en tots,

perquè sé, profundament, damianament, ara i aquí,

des d'aquesta complicació tan enigmàtica

i tan novella,

que la paraula d'un home sempre queda,

dreta i profunda,

com el solc d'un vici

o la color d'una infància mastegada».

✓ Homenatge a Damià Huguet i Roig

Però tu saps Damià Huguet, Damià Canova, que del teu carrer Ferrocarril a la tomba on reposes, només hi ha una aclucada d'ulls, cinc-cents metres mal comptats, un instant precís que tu has sabut dur amb un coratge que posa els pèls de punta.

Finalment, vull creure com diu la cançó, que «no ens caldrà portar bastó, ni sandàlies, ni sarró, que anirem tots cap al cel, amb les mans ben netes...», com Serrat darrerament ha cantat en el recopilatori «D'un temps, d'un país».

I vull acabar -així com pertoca- amb unes paraules teves, perquè crec que ens poden servir per anar per la vida. I tu, també, n'has estat un bon mestre...

«Caminar sense presses, amarar-se de sol i de claror matinal. Perquè el dia d'ahir ja no compta. I saps ben cert que cada dia que neix l'hem d'aprofitar, des de la primera hora del matí fins a la darrera del vespre».

joan pomar mir

A la manera de Damià Huguet

In memoriam

El sol de fems de bístia ja no té aturall.
Els guarets callen. Cel de fures que fan vega
de figues sacallones. Cap alba, cap resposta
que ens faci entenedor, malbé aquest defici
sota els garrovers negres, bords, inhospitalaris,
on la cugula té set i cauen els giscos
dels virots, tots els nostres laments incontenguts.
No aturarem el vent que dilacera i diu
amb quin ferro ens han clos les dreceres, els somnis
d'escumes, l'horitzó de llimones i arcàngels
quan les teves ninetes, ubèrrimes de verds
persiana i sal grossa, s'han apagat per sempre.
Ni escoltarem més l'eco humil de les paraules
antigues del teu poble del sud, on a l'estiu
floreix la taperera amb tertúlia i joc,
on mataves les hores i el vici del tabac.
Cansat de tant de trull i de parlar del preu
dels bous, de les ametles, d'enyorar paradissos,
te n'has tornat a Rímini; i sobre la coberta
d'alguns dels transatlàntics d'Amarcord que naveguen
espipellant la costa, solemne, escardalenc,
bevent cassalla, has fet l'última singladura.

Antoni Vidal Ferrando

Per a en Damià Canova

Com un manat de nirvis revinclats
el teu verb soberg del call vermell
d'aquest corral mediterrani
que ens fa palès sense embuts,

tu que l'has trescat sense cap pressa,
l'esguard capalt ans sense escarn
per als clapers o per als cels de vent
-pel foc virats en violats i musc-

quan el capaltard, cofat de barretina,
acotxa els macs que tant has estimat.
Sempre has sabut quan cal callar.
La nit té calls de tanta lletrada.

Tu ens has deixat però no ens has deixat.
Els textos teus preserven el teu dir
perseverant, des del carrer Ferrocarril.
Campos seria diferent sense el teu crit.

Bartomeu Fiol

19

Postal a Damià Huguet

Benvolgut Damià:

Quan vaig de viatge sempre tenc el costum d'enviar-te una postal. Reconec que no hi perd massa temps, perquè fora de casa em costa molt escriure. La cosa no va més enllà de «Records des de Damasc»; però entre imatge i les poques paraules ja et situes. Llavors ho fiques dins un llibre, et serveix de punt i, és clar, hi topes mentre dura la lectura. A mi això m'agrada molt, perquè amb dues paraules i quasi sense gens d'esforç he aconseguit mesclar-me amb les teves dèries de lector.

Parlant de llegir, has de saber que amb *Les fites netes* ho gaudia doblement: per una part perquè el llibre és molt bo, una prosa com no se'n troba cada dia; per l'altra he de dir que són coses que -per haver viscut anys entre Felanitx i Campos- em són molt pròximes. Has donat categoria universal a les coses simples i quotidianes.

I, si hem de parlar de la teva passió per la pintura, record que

quan, anys enrera, decidírem fer un intercanvi d'una obra teva amb una de meua, ja sabia que m'agradaria. Ulls clucs ho veia. El dia que em vaig proposar fer una exposició amb tu, Maria del Mar i Toni Catany, també cegament m'apassionava la proposta. Tu et feies pre-

gar un poc -no massa-, alhora que donaves a entendre que no ho veies gens malament. Vaig saber que, excitat, telefonares a Maria del Mar Bonet per parlar-li de la proposta.

>>>>>> Segueix >>>>>>

Passaven mesos i, quan et retrobava o me'n parlaven els amics, veia que passaven els mesos i que ja s'havia d'anar amb pressa. Dins la meua idea no hi havia lloc per una mostra pòstuma.

En saber que la cosa es podia tirar endavant i que a Ses Voltes era possible fer-ho quasi d'immediat, però que si es volia fer al Sollieric s'havia d'esperar més d'un any, no ho vaig dubtar gens. Venia a casa teva i et trobava ple de ganes de viure, entusiasmat amb l'exposició. Tu i na Magdalena irradiàveu una tendresa i, alhora, una gran -però dissimulada- preocupació perquè la teva salut no anava gens bé. Mai una queixa. En un a part ella em

digué: «Intentem viure aquests moments el millor que podem». Ja no hi havia remei.

Reconec que em vaig torbar massa temps, i que tu no hi poguessis assistir és un poc el meu «fracàs». Et puc assegurar que el dia de la inauguració la teva absència/presència aconseguí reunir amics i coneguts. No et vull amagar que Maria del Mar i Toni Catany tingueren la part de protagonisme que els correspon: un trio com el que formau vosaltres no n'hi ha massa. La mostra ha quedat així com tenia previst. Les flors de tapera (la flor nacional de Campos) sobre el teu llibre són per arribar allà on no poden fer-ho les parau-

les.

Si per una de les coses rares de la vida aquesta postal mai no t'arribava, la podran llegir els amics i amigues de RESSÒ, ens unirà per estimar-te un poc més, al mateix temps que lamentam que, quan era possible, no et donàrem el que ara voldríem haver-te donat. Mentrestant provaré sort i et seguiré enviant postals amb quatre mots, coses així com «Records des de l'osasi de Baharia».

Una abraçada.

Joan Manresa

Record d'una grappa a Cefalú

Jo, periodista, artesà de prosas amb data de caducitat, vaig tenir la sort d'assistir al naixement d'un poema: va ser a Sicília, quan Damià Huguet cercava en els inexistents cafès de l'illa les fites netes, és a dir els recors d'infantesa i una certa remor a la Mediterrània que ell sempre identificava amb la Mallorca pre-turística. «Amb uns amics bevem dos tassionets de grappa, sortim al cor de la plaça i conversam amb la gent que ens mira de reüll tocant dempeus la terra», va escriure a Cefalú, aquell bell poble on «la mar té els ulls de pedra antiga». Ens trobàvem a Sicília aprofitant les vacances de Pasqua. Damià cercava i cercava. Havíem passat prop de l'Etna que aquell any era en erupció... Record que vàrem traspassar un control de seguretat per acostar-nos allà on eren les càmeres de televisió, però a ell no li va fer massa gràcia, no era molt aficionat als espectacles excepcionals o, més ben dit, li agradava més tot allò que tocava el dia a dia i per això, més enllà de les explosions de la naturalesa cercava i cercava, com deia, les escenes quotidianes sobre el paisatge sicilià.

Li agradava contemplar la gent del carrer, les cares plenes de riu de la gent avesada a treballar la terra i

també els llauradors de l'escriptura, els poetes. A la plaça de Cefalú els homes bevien tassionets de grappa dempeus, mirant l'església. De fet imitaven els moviments dels fassers i, fins i tot, la seva veu silenciosa, la que provoca el bufar del vent entre les magres fulles i, en definitiva, la veu dels que parlen baixet perquè no els senti ningú fora del seu propi redol («el vent fa reclinar els altíssims fassers que fan festa amb el sol perquè llui l'església entre torres de

sal i el perfil de les verges. Colors de no res. Ales. Escrits que van i vénen»). La grappa és com la canya de Mallorca, pot distreure la consciència, però no serveix de res si no hi ha un poeta que tradueix les imatges en vers. «Les ombres del misteri clamen totes alhora, pasturen a la nit fulles de llum blavosa i regalims de sofre taquen vels endolats».

Record entranyablement aquell viatge: l'arribada nocturna a Palerm, el descobriment d'una manera dife-

rent de viure la Mediterrània, el misteri de les ruïnes romanes, el misteri de les ruïnes sicilianes, les d'avui o com a molt les d'un ahir que només és a una volta de fulla del calendari, la degradació dels vells palaus que ningú no pot obrir, també l'orella de Dionís, Agrigento, Ragusa, Vittoria, Siracusa, Taormina... Cada dia traçàvem un itinerari seguint la història del cinema. Sicília és un paradís cinematogràfic, tot un escenari de pel·lícula i el cine va ser l'altra gran passió de Damià Huguet que, al capdavant, no volia ser ningú més que en Damià Canova. Fins i tot a Sicília, o a París -la ciutat que pot ser més estimava després de Campos- en Damià mai no va traïr els seus llinatges, els del carnet d'identitat i els altres.

Record aquell viatge perquè ja no queda més remei que recordar. Havíem promès tots quatre tornar a Sicília per recórrer els indrets que llavors no vàrem poder conèixer, i perquè aquesta promesa no se'ns oblidàs en Damià tenia estotjada una botella

de vi negre, de vi fet amb raïms de vinyes conrades sobre l'Etna. Fa dos anys, coincidint amb els primers símptomes de la malaltia, en Damià la va encetar... Vaig tastar el vi. Vos jur que no sé quin gust tenia, només m'ha quedat viva la sensació que era un líquid aspre, tan aspre com la lava del volcà sicilià. No sé si qualche dia tornaré a Sicília però sí que sé que han quedat escrits per sempre els versos que aquell dia de Pasqua vaig veure sobre els ulls del poeta quan observava els homes de Cefalú, prenent el sol dempeus sobre el trispol de la plaça: "una grappa de Cefalú, un glopet de cafè, les ombres del misteri clamen totes a l'hora".

El darrer llibre de poemes publicat per Damià Huguet és, fins ara, «Vols des d'Orly» -el calaix de la seva cambra d'escriure conserva un grapat de plaquetes inèdites- i és a les seves pàgines on ha deixat la petjada del nostre viatge, i de molts d'altres viatges, com el de Sardenya, que també vàrem compartir o les seves més

sovint anades a París que només conec per les fotografies a les quals, en qualsevol cas, sempre s'hi troba Na Magdalena. "Vol des d'Orly" acaba amb un breu poema titulat «Punts suspensius» que jo, periodista, artesà de proses amb data de caducitat, no puc evitar reproduir:

*La terra que he cavat amb tots
els calls del seny
m'empeny a témer el temps i a
esquivar el que diran.
Amb el meu malnom escric la
sang que vessa calls
fregant amb aquests peus
la solitud que tast.*

*Llegesc a lloc secret el testament
que faig*

Sebastià Verd

Damià Huguet i la seva obra poètica

Allà per l'any 69, en plena primavera i quan el maig del 68 francès ens començava a arribar, amb retard i a poc a poc, vaig conèixer En Damià Huguet. S'havia presentat al premi literari *Blanquerna*, de poesia, que es convocava per a joves que no superassin els vint-i-cinc anys. Un jurat format per Josep Maria Llompart, Miquel Pons, Antoni Mus i Miquel Àngel Riera (ho escric de memòria) va atorgar el premi al poemari «Home de primera mà», d'En Damià, obra que posteriorment va ser editada a la Col·lecció Turmeda en el tom *Poesia 72* que incloïa, a més dels poemes esmentats, un recull d'En Pep Albertí i un de meu, a més de tres pròleg-retrat a cura d'En Blai Bonet.

Primer vaig conèixer els seus poemes i després En Damià, que per a mi no va ser En Damià Canova, sinó En Damià Huguet. Ja sé que li agradava ser identificat amb el malnom popular, era una forma de ser autèntic, però aquells que no som de

Campos el definíem sempre pel llinatge, sense que per això perdés gens ni mica d'autenticitat. *Tenc set de Tu i bec ginebra* va ser, tal volta, el primer vers que vaig memoritzar d'un autor mallorquí jove. Ja des dels primeríssims poemes, En Damià va tenir la qualitat de l'enrampada poètica, d'utilitzar la paraula amb l'atribut poètic d'anar més enllà del seu significat de diccionari.

Després «d'Home de primera mà» vengueren «Cinc minuts amb Tu», «Carn de Vas», «Ofici de Sords», ... i una bona col·lecció de títols posteriors que situaren En Damià Huguet en un dels llocs predominants de la poesia contemporània de les Illes. La seva obra poètica és àmplia i fins i tot discutible, entenent per discutible que té la qualitat necessària com per discutir-la. A partir d'aquí cadascú hi dirà la seva, i la meua seria que m'agrada especialment el poeta líric i intimista, part damunt el poeta experimental. Com

diu Blai Bonet, mestre de la nostra generació, s'ha d'escriure enllaçant amb els clàssics. Idò bé, em sembla encertat afirmar que En Damià Huguet és, ja, un clàssic. Representa la generació dels que varen néixer entre 1945 i 1955, que no eren ben bé els de postguerra ni la generació universitària d'escriptors nascuts els anys 70.

El gust per la paraula, el compromís amb la terra, la defensa del paisatge com a component de la pròpia vida i la humanitat són ingredients bàsics de la seva obra. Tot això tractat amb un llenguatge rigorós i amb una sensibilitat intensa li donen la categoria de gran poeta. La seva mort significa una pèrdua irreparable i la recuperació i difusió de la seva obra són, no ja de justícia, ans de necessitat.

Bernat Nadal

Elegia i un Toscanelli per a Damià Huguet

Amic, partires sense voler el 18 de juliol, 60 anys clavats més tard de l'esdeveniment de la catàstrofe de la Dictadura de'n Franco que fità i travà la primera i més bona part de la primera vida de tanta gent. T'han apagat el llum quan tot just havies trencat el tel del 50 anys, corcat per un mal mal que no gemegares ni et feres compatir.

«Trabucat de ple en el bon vici d'escriure, indecís, tímid. Gens recelós i impulsiu» (Damià Huguet «Els calls del manobre», 1984). Se m'ha mort un tros de Mallorca, l'eco de redols que s'intuïen als mutis. Ahir, a trenc d'alba, les golfes dels paisatges de Campos i Felanitx, estaven emblanquinades de pols de ciment blanc, espès de calors i una certa angoixa. Els colors dels guarets ja no s'enfilen pels pedrenys dels frontis dels carrerons de la vila. Les tapareres perden les flors de neu i l'aigua segueix essent salabrosa. A vorera de mar ja no podràs agafar pegellides ni crancs peluts; gairebé ni hi ha cocons de sal ni fonoll marí. Sobrevis el vell país dels teus llenguatges dins el paisatge del sud de Mallorca dels poetes i del fort del contraban.

I t'he vist cadàver, just pell lluenta, ossos i silencis, tot tu, home de primera mà, tomba de dolors, Damià «Canova», els peus per davant, davall un cal·ligrama negre i de colorins de Joan Palou i els cops de tanta mort amb pròrragues a la cara de na Magdalena.

Eres prim i sà com bordall d'ullastre que no es vincia. Talment un intel·lectual -«Amb calls de manobre»- que ho era perquè no s'ho creia, generós i discret, editor magnànim, futbolista, periodista, retratista, poeta i narrador. Incommovible semblaves un home de ferro fus. Et veig somriure amb un toscanelli apagat als llavis, després de tastar una panada a Sardenya; o al festival de cinema de Barcelona, abans de veure quatre

hores de secrets cilíndrics d'en Bergman amb un altre home de casta grossa -Miquel Roca, que era un nin i que ara amaga la saviesa.

No trob aquells ulls teus com traus de jac, el front i una veu rascada de seca i saviesa. Quan com et vaig conèixer i entreviuar amb calçons curts i poc enteniment als pedrissos de la voltadora de Campos, fa ara 23 anys. Jo feia periodisme amb bicicleta darrera en Timoner com mon pare, tenia ja poca poca esma i volia ésser escriptor. Des de les contrades d'una cultura que dóna molts per obituaris, tu, com en Blai, en Capellà, en Pep Bossa, en Ramon Firella, en Xesc Riera, en Mesquida, en Melià, na Carme Riera i en Miquel Àngel Riera o el pare Ginard fóreu algunes de les veus que m'explicareu al vell DM perquè existia aquell desert.

Sonaven a la ràdio cent cellos d'una elegia a Pau Casals i he recordat que un autògraf seu és devora els llibres escurats de casa teva, ordenats i gastats, tots coneguts. Tot era u, Luis Buñuel, Passolini, Louis Malle, Truffaut, Blas de Otero, Miquel Bauçà, Maria del Mar, Ana Belén, Rafel Subirachs, Joan Veny i Clar, Torrente Ballester, Cortázar. Al·lot gran entre el «Cinema Paradiso» i ses Rondaies, ets ja l'autor de lletra espessa que potser deixa uns dels vocabularis i construccions més autèntiques a l'illa literària moderna perquè l'escriptura entorcillada de *Les fites netes* recorda que un és d'on vol i allà on s'entén. Aquí et farà pols i memòria en aquesta Sicília de Mallorca profunda; endins, amb poca mar i molta màfia, molts de bufes i pocs perdons.

«He volgut ésser en Damià Canova sempre. La Resta és literatura» (Damià Huguet Roig, «Ofici de Sords» 1975)

Andreu Manresa

Carta a Damià Huguet

Sa Colònia, 2 d'agost de 1996

Estimat Damià:

Després ahir me varen localitzar d'urgència els de la revista «Ressò», per si voldria col·laborar en unes pàgines dedicades a tu, a l'especial de les festes de la Mare de Déu d'Agost. Tot d'una vaig dir que sí però l'assumpte corria pressa i diumenge dia 4, com a molt l'escrit ha de ser entregat.

Punyetes! en el poc temps que ha passat, no he sabut que podia escriure't i com que a mi mai no em solen agradar gaire els obituaris, he decidit que el millor era fer una xerradeta amb tu. El darrer pic que et vaig visitar, estaves descansant, no ens vàrem veure ni vàrem parlar. En tenim una de pendent!. Serà en forma epistolar però talment com si estàssim a la terrassa de ca teva, just devora el port de Sa Colònia o asseguts al sofà de la sala d'estar, devora la cuina, a Campos.

Com sabràs bé, ara comencen les festes de Sa Colònia, en no fer-se ja les berbenes al moll, ca teva deu ser un poc més tranquil·la que fa uns anys, però així i tot, amb la generació que hi ha darrerament per aquí, sobretot la nit del dissabte, la tranquil·litat és molt relativa. Diuen que enguany vendran devers 20 guardies civils de València per ajudar a mantenir l'ordre. Com a mínim la gentada serà bona per als comerciants, esperem-ho, perquè l'acabat juliol ha duit a la quasi desesperació als de la petita empresa (platja, souvenirs i bars). Te'n contaré una, fa pocs dies, els propietaris d'una botiga-souvenir, a les vuit - mitja de l'horabaixa varen vendre dues postals, era el primer que venien en tot el dia.

No puc parlar-te gaire de cinema, darrerament, encara que he estat molt per Ciutat, entre una cosa i l'altra no he freqüentat les sales cinematogràfiques. Les dues darreres pel·lícules que he vist m'han agradat molt, una és «Fargo», la darrera producció dels ger-

✓ Homenatge a Damià Huguet i Roig

mans Cohen, a mi particularment m'agraden els productes que signen els germans i en aquest cas, és la història real d'una sèrie d'assassinats al seu Estat natal, és crua, molt crua, però t'ho presenten tot envoltat d'un humor que fa més digerible les animalades de la parella d'assassins, al final, surts del cinema pensant què a tots els personatges els falta una aigua.

L'altra pel·lícula que m'ha deixat bon gust de boca es diu «Cosas que nunca te dije», l'obra que la catalana Isabel Coixet se'n va anar a rodar al E.U.A. (a Oregon, crec). Sense tenir la milionada de Trueba, ni el reclam de superestrelles al cartell i li ha sortit una cosa ben maca, tu. Són un grapat de personatges distints, cadascú amb la seva història que acaben interrelacionant-se, el fons de la qüestió és l'amor, o el desamor, depèn de com ho vulguis veure.

Sense deixar el cinema, si ens encairam un poc cap a la literatura, et puc donar una notícia. El projecte de dur a la pantalla grossa el llibre «El Mar» del nostre amic Blai Bonet, va envant, tant que pareix que hi ha canvi de director i pressa per començar a filmar. Precisament ara estic llegint «Mister Evasió» d'en Blai i rellegint «Vols des d'Orly», m'estic impregnant de Mediterrània, de la nostra cultura. Pareix mentida emperò, que siguem tan pocs que creguem en la nostra pertinença a aquest redol del món, on estan les nostres arrels, els costums i la llengua i continuïn intentant fer-nos creure que som europeus i hem de ser com els nòrdics: sopar a les set, no sortir a la fresca, fugir de les

festes populars, no beure vi a les menjades... quines butlides, eh?.

Mira, ara que hi pens, l'altre dia me varen dir que a un recent congrés de filologia catalana celebrat a Barcelona, amb congressistes de tot el món, posaven com exemple de la desaparició d'una llengua a les portes de l'any 2000 les Balears de l'era Cañellas. Non comment.

I ja que hem parlat de cinema, literatura i altres herbes, ho hem de fer de música. El dia de Sant Pere, vaig veure el debut d'un grup de rock a Palma, format per coneguts i algun amic meu, el que més va sorprendre va ser el nom amb el que figuraven al cartell: «Carcelle d'allís».

Podríem parlar més, però els de la revista ja em varen dir que no m'extengués perquè hi havia altres col·laboracions i tanmateix, si ara et contàs quatre novetats que m'afecten a mi i que te les podria dir ben tranquil·lament, segurament alguns que ho llegiran no ho entendrien i com que no els interessa me les guardaré i ja parlarem un altre dia tots sols.

Res més, esper que allà on siguis, disfrutis de tota la merescuda pau, de la que aquí alguns et varen privar.

Una abraçada:

Rafel M. Creus «Mosset»

23

31 d'agost de 1996

A Antònia Sitjar.

Benvolguda Antònia:

Tant m'ha afectat la mort del volgut i admirat nebot Damià, que no he estat capaç de poder coordinar un treball adient, enlairat a la recordança de tan íntim i volgut familiar.

Si ho creus d'interès, adjunt la proposta i sol·licitud que vaig dirigir al nostre Ajuntament veient el trist i imminent final d'en Damià, que li fos concedida «La Flor de Taperera d'Argent», creditor sens dubte, bé mereixia, essent l'enaltidor i el ventafoc de la popular idiosincràcia campanera.

Si no et sembla oportú publicar la dita proposta, l'arxives i tan amics com abans.

Amb tota la cordialitat i l'afecte d'en

Miquel Roig

31 Agost de 1996.

MIQUEL ROIG ADROVER
Cronista Oficial
de
L'Ajuntament de Campos
- Mallorca -

A Antònia Sitjar.
Benvolguda Antònia:
Eau m'ha afectat la mort del volgut i admirat nebot Damià, que no he estat capaç de poder coordinar un treball adient, enlairat a la recordança de tan íntim i volgut familiar.

Si creus d'interès adjunt la proposta i sol·licitud que vaig dirigir al nostre Ajuntament veient el trist i imminent final d'en Damià, que li fos concedida «La Flor de Taperera d'Argent», creditor sens dubte, bé mereixia, essent l'enaltidor i el ventafoc de la popular idiosincràcia campanera.

Si no te sembla oportú publicar la dita proposta, l'arxives i tan amics com abans.

Amb tota la cordialitat i l'afecte d'en

Damià Huguet, un home de paraula

Ara i aquí no em resulta gens ni mica senzill parlar de la mort, encara que esperada, d'un persona de la talla intel·lectual, literària i humana de Damià Huguet. Em costa escriure i més quan es tracta de dir adéu a una persona com ell. Les hores conviscudes han estat moltes i encarar-me al seu record em provoca un dolor indescriptible. Voldria expressar tot el que sent, llaurar amb paraules els meus sentiments i tinc por de no esgarrar-ho. Sàpigues, Damià, que ho faig amb el cor, encara que no sàpiga entrunyellar els mots.

Em costa, com he dit abans, parlar de Damià amb la lucidesa que pertocaria, però em ve de gust recordar els molts Damians que vaig conèixer, tots ells bon homes. El vaig conèixer personalment fa una partida -llarga-d'anys arran d'un programa que fèiem a la ràdio local. Li vàrem demanar que ens parlàs del Moviment de la Nova Cançó i, com sempre l'afirmatiu va ser la resposta. Però la coneixença més estreta va ser a partir de la revista Ressonà de la qual n'ha estat -i n'és, podeu estar-ne segurs- un dels puntals més fermes. Tots pensam una mica a través d'ell. Aquesta és l'herència que ens ha deixat. D'aquesta relació no puc contar-ne més que coses positives, tant a nivell humà com a literari. Com a persona crec que era d'una gran integritat, coherència i amb uns objectius, clars, diàfans, oberts.... N'he de destacar el gran esperit de feina - no sé com t'ho feies, Damià, per arribar sempre el primer no només amb la feina assignada sinó amb una mica més, per si de cas...-, la gran capacitat d'engrescar la gent i, sobretot, la immensa comprensió que tenia cap a tots nosaltres. Sabia dir tot el que no li agradava sense ofendre ningú, perquè era tot humanitat, una persona gran, amb majúscules. D'ell hem après tots.

Per altra part, les seves converses sempre eren gratificants. Li agradava explicar-ho tot, pausadament, amb tranquil·litat, d'asseguts... però sempre dient la seva. D'ell n'admir moltes coses: la poesia, sempre arrelada a la mediterraneïtat amb la qual se sen-

— Antònia Sitjar, Damià Huguet, Onofre Ballester i Jaume Lladó.

tia identificat: la prosa, clara i nítida com la mar -com la mort- que ens envolta, la seva coneixença del setè art, que per a ell no ocupava aquest lloc; el seu interès per la pintura en general i, en concret, de la pintura rafolscasamadiana que conreava, del seu amor pel Campos que no deixava cap diumenge de veure'l -tu hi jugaves, no?-, de l'afició per la fotografia, del temps que dedicava a la conversa amb els amics, de l'amor que vessava cap a na Magdalena i cap als seus fills... La coherència sempre va ser la característica que més el va definir. Només de dos temes no el vaig sentir parlar mai, d'aquests, tampoc no en diré cap paraula jo.

D'en Damià m'agradava tot -per què negar-ho?-, però especialment la seva mirada entre sarcàstica i dolça acompanyada d'un mig somriure comprensiu, incitador per als qui l'envoltàvem, ingenu amb vocació d'aprendre, durant les hores i més hores que dedicàvem -dedicam- per treure a llum aquesta revista modesta, però digna, de la qual ell n'era un dels màxims referents, a la casa que ell ens va cedir al carrer Jaume II.

Va ser un escriptor fecund -d'on treies tantes hores?-, que no va deixar passar per malla cap ni un dels esdeveniments que més el varen copsar: la verdurera del carrer del tren, les hòsties blanques de Sor Margalida, les olors del carrer, els blaus dels ferrers, el cinema a Campos, els «vostres»

fills il·lustres... No de tots els escrits que feia mensualment per a la revista Ressonà, en va rebre felicitacions, ja se sap que Campos es mou per capelletes i no tots tenen sant a qui resar... I aquests mal glops el feien patir, però no donava el seu braç a tòrcer perquè com sempre deia «la veritat sempre sura» i la majoria de persones, assenyades com són, valoren aquest alè d'autenticitat.

Ell va col·laborar en la major part de les seccions fixes de la revista: els Diuen que (i què n'és del pebre si no cou.), els Vos recomanem (endintrar-vos en els ulls blaus de n'Helena García Melero), el Campos d'un temps (Blahi, Leche sana i fresca), Gent de la vila (Gabriel Sunyer i Oliver), l'especial Sa Ràpita, el Ses Covetes...

De tot això ens queda el record. El record d'un home de bé, perquè la seva presència ja és irrecuperable. Ens queda però la seva obra i el testimoni profund de la seva amistat. Damià Huguet perdurarà per a sempre entre nosaltres, entre totes aquelles persones que, com ell, treballem per consolidar i assentar la cultura i la identitat del nostre poble. A Damià Huguet li devem molt. I ens pertoca esser fidels a l'obra, i a la paraula.

Antònia Sitjar Valls

*Presidenta de l'O.C.B. de Campos
i Coordinadora de la revista Ressonà*

«La vida és un camí cap a la mort» (Damià Huguet, 1981)

ha deixat.

La meua petita contribució en l'homenatge al nostre amic és aquesta: recordar-lo com una persona que visqué per estimular-nos a pensar, a descobrir, a observar. I d'aquella frase seva que encapçala aquestes línies ressalten tres paraules: **vida, camí i mort**. Hi ha tant i tant per aprendre d'aquestes tres etapes de la nostra existència que si ho pensam només una estoneta ja n'hi ha prou per donar sentit a la vida.

I en Damià somriurà feliç si aquella frase seva serveix per a donar un poc més de sentit a la vida de qualche lector.

Joan Antoni Adrover i Mascaró

L'humanisme de Damià Huguet

Moltes coses s'han dit i escrit aquests dies sobre el nostre benivolgut Damià Huguet. La majoria d'elles alabant la seva tasca com a poeta o com a animador cultural, i altres, parlant de la seva afecció a la fotografia, el cinema, el futbol o la pintura. Tot plegat ens dona una imatge polifacètica de la seva figura. Jo no som crític literari, ni un gran entès en poesia, malgrat haver llegit algunes de les seves obres, però sí que em puc enorgullir d'haver-lo conegut i haver gaudit de la seva amistat. És per això que em crec amb capacitat de seure'm davant la pantalla de l'ordinador—cosa que, per cert, mai no hauria fet en Damià—per dedicar-li aquestes poques línies. I ho vull fer parlant de l'aspecte que sempre em va impressionar més del nostre amic: el seu humanisme. Un humanisme entès com una actitud davant la vida. Una actitud d'observació, copsament i estimació de les obres més genuïnament humanes. Tal vegada aquest tret de la seva personalitat ens pugui explicar el perquè del seu polifacetisme. En Damià no en tenia prou amb un sol aspecte de la civilització humana, en necessitava més, molts més. El primer de

tot, emperò, era la cultura, però la cultura amb majúscules. I per cultura amb majúscules en Damià no entenia solament les obres dels grans arquitectes, dels grans pintors, dels grans poetes o dels grans músics, que també, sinó totes les manifestacions d'una forma de vida arrelada i adaptada a un àmbit determinat. Una prova d'aquest fet és el conjunt d'articles que va escriure a Ressò i que ara han sortit a la venda en forma de llibre. En ells es transpuia una capacitat d'observació subtilíssima d'uns personatges i uns fets que s'enquadraven perfectament dins l'àmbit d'aquesta cultura popular que abans esmentava. Però la cosa no acaba en l'observació, sinó que en Damià s'ho fa seu, se n'apropia, com un arbre que xucla la llacora de la terra i ho transmet als altres en forma de fruits saborosos, bells i elegants perquè vol que els altres—nosaltres—també ens n'apropriem i ho considerem com a part de la nostra herència. En Damià no era egoista ni vanitos, no era com aquells intel·lectuals que es creuen superiors als altres i que es passen ben estirats creguts de ser posseïdors d'uns secrets que, la resta dels

mortals no som capaços de copsar. Ell, al contrari, volia compartir les seves observacions, les seves vivències i, el que fa, és mostrar-nos-les, donar-los la importància que es mereixen perquè ens puguem adonar del que signifiquen i puguem compartir amb ell l'amor per la cultura i per la terra que trepitjam. Perquè en Damià era un home obert al món, obert a les influències de tot tipus, prova d'això n'és el seu esperit viatger, però sabia distingir perfectament entre el que ens és culturalment propi, que cal cultivar, estimar i millorar i el que ens és aliè, que cal conèixer, valorar i respectar.

Pens que ens hauríem d'impregnar un poc dels seus pensaments i seguir el seu exemple. Estic segur que si d'enllà on és ho pot fer, estarà molt content si veu que la seva obra ha servit perquè valorem i estimem un poc més aquesta cultura i aquesta terra que ell tant va estimar i que ens n'apropriem d'ella, que ens la facem nostra, perquè ell també forma part del patrimoni d'aquest poble, d'aquest país i d'aquest món.

Jaume Lladó

Damià Huguet, in memoriam

Intentar, en poques paraules, mostrar la personalitat d'una persona com la de l'amic Damià Huguet és un exercici força complicat; si a més hi afegim tot el que s'ha dit, i es dirà, en aquestes mateixes pàgines la cosa és encara molt més enrevesada.

De la seva apassionada i apassionant tasca com a poeta, fotògraf, periodista, crític de cinema, pintor, en moltes ocasions senyera de la revista *Ressò* i sempre bon amic de tots, no cal fer-ne molta incidència -tanmateix a ell tampoc li hagués agradat-, ja és prou coneguda. Tal vegada la secreta passió de Damià Huguet de què menys es parlarà

sigui el futbol, ell mateix el practicà en la seva joventut, i a l'equip del seu poble, el Campos. Encara que no volgués mostrar mai un excessiu entusiasme, a un que no el conegués li semblaria indiferència, Damià era un gran seguidor de l'equip de la seva terra; crític en ocasions però sempre al costat del seu equip. Una de les coses que no va deixar de fer mai, malgrat la seva malaltia, va ser estar al costat de l'equip com un aficionat més; sense mostrar una excessiva eufòria en els bons moments però tampoc sense angoixar-se, donant sempre una visió positiva, en els moments dolents; d'això alguns en

dirien mediocritat, jo en dic un terme mig, el punt just on alguns, i jo entre ells, pensen/pensem que radica la virtut.

Amic Damià, esper no oblidar mai les converses sobre futbol i el Campos mantingudes amb tu, així com les llargues converses dels dissabtes horabaixa per treure endavant mes rera mes un carro anomenat *Ressò*; supòs que íntimament estaves orgullós que, entre tots, ho aconseguíssim. Per això intentarem no decebre't i seguirem a peu de pàgina fins que ens quedin energies.

Josep-Antoni Sala i Toral

Adéu amic Damià que ets en el Cel. Et recordarem sempre

Una persona que estima el cinema, estima la vida. Les teves lectures de *Poemes Cinematogràfics* al cafè L'Havana al mes d'Abril de 1992, foren el descobriment de la teva visió poètica del cinema, des d'aquell moment canviaria per a mi el sentit d'aquelles obres. El Bertolucci de "El Darrer Tango a París", El Passolini "d'Acatone", El Visconti de "Mort a Venècia" i del "Gatopardo", Godard i a "Bout de Souffle", Luis Malle i la seva "Le Souffle a Coeur", L'univers intimista de Víctor Erice, El Fellini de "Amarcord", Luis Buñuel, "Los Olvidados" i la seva "Viridiana". Record el teu entusiasme pel llibre *El Último Suspiro*, del cineasta de Calanda i com em contaves que havies seguit les seves petjades pels cafès literaris de París i d'això no fa massa temps. Amb tantes pel·lícules comentades amb tu, les converses sobre cinema eren i podien ésser meravellosament interminables, les escenes recordades, però sobre tot la teva increïble capacitat per contagiar el teu entusiasme per les coses.

Però malauradament ens assabentàrem de la notícia de la teva mort, estant molt lluny d'aquesta

— Damià Huguet i Guillem Mas

terra campanera que has estimat tant. La primera imatge que vaig tenir de tu en aquell moment, va ésser la del dia de la també prematura mort del teu pare, record que estàvem tots sols, junts a la fàbrica, no teníem més de deu anys, i de cop sentírem els plors de la teva mare. El sentiment d'angoixa que vaig tenir en aquells llunyans moments no m'ha abandonat

mai.

La nostra infantesa tant lligada per raons d'ésser veïnats, i de la feina dels nostres pares, va passar totalment dins l'univers tancat, d'un poble que podria ésser qualsevol de l'Estat Espanyol de la postguerra, que tan bé has descrit al darrer llibre, *Les Fites Netes*. La crònica dels anys cinquanta a Campos, n'estic segur que no es

podrà recrear mai més amb tanta intel·ligència, sabent captar l'alenar d'aquest poble que ens va veure créixer. Vet aquí el gran mèrit que té per a mi aquest llibre, que et situa a l'altura dels millors narradors catalans contemporanis. Alguns d'aquests relats em recorden el món isolat d'aquesta època de les primeres pel·lícules de Víctor Erice que tantes similituds guarda amb la teva darrera obra publicada.

El nostre poble ha de tenir el coneixement, i deure el reconeixement que els anys 60 foren per a Campos els de l'obertura al NOSTRE MÓN CULTURAL, tan amagat a l'escola, perquè tu impulsares els "Cursets de Mallorquí", (en aquells moments no es podrien anomenar d'altre manera), escriptors ja consagrats com Josep Maria Llompart, en Gori Mir, en Blai Bonet, i en Josep Melià parlaren en la nostra llengua de la nostra Cultura. Ajudat també per altra gent organitzares els recitals de cançó catalana, En Joan Manel Serrat, en Joan Ramon Bonet, Na

Maria del Mar Bonet, Na Guillermina Motta, en Raimon, en Rafel Subirach, cantaren a Campos, molt abans que a altres indrets de Mallorca. La gent del desaparegut "Centre Cultural Campos" sap de les dificultats que posaven en aquells moments les autoritats perquè es celebressin actes culturals en la nostra llengua.

La teva activitat continuà en el món de la poesia, publicant llibres, i editant per a altres autors, sempre tenint el poble de Campos com eix principal de la teva creació. No et cansares mai de propulsar i formar part d'iniciatives culturals que ens han enaltit com a poble. La teva col·laboració a la revista Ressò, durant més de set anys i a L'Obra Cultural Balear com a membre de la Junta Directiva, primer a Ciutat, i després aquí fou importantíssima. També l'Exposició sobre els 25 anys de la cançó catalana, a l'Auditori del nostre poble, amb el punt culminant del recital de Rafel Subirachs al Convent, va ésser una fita alta dins l'àmbit cultural català, per ésser la

primera vegada que se celebrava una mostra d'aquest tipus al Paísos Catalans. L'Homenatge a Joan Veny, i tantes altres passes que donares per tots els que estimam la Cultura, així amb majúscula o en minúscula, tant és, fa que la teva desaparició prematura, sigui una gran pèrdua per a tots els campaners. I sobre tot per als teus amics que hem perdut la persona i el creador.

Per acabar aquestes retxes voldria fer un prec, i una suggerència. Crec i com jo altres persones, que podria ésser una mostra d'agraïment del poble de Campos, a tot el que has fet per a tots, que al futur Cinema i Teatre Municipal, que es contruirà si Déu ho vol, a l'Antiga Central Elèctrica, es posi el nom de Damià Huguet. Aquest, pens, podria ésser el millor homenatge a la teva persona, que vas viure tota la vida al costat d'aquest indret.

Guillem Mas Forteza

Damià, i Damià Canova, sempre

Totes les planes d'aquesta tan estimada per tu Revista, no revisteta, sinó Revista, no serien suficients per dir-te correctament i amb precisió: GRÀCIES.

Al mig d'un calorós juliol, un sempre trist 18 de juliol, has partit sense cap remor. Tot tu eres i ets, encara, vivament, crèdit, a bossa plena, vessant, de servei i senzillesa, tot a disposició de la llibertat i la dignitat del nostre poble.

Si avui tenim Revista, en gran part, i si la tenim com és, és gràcies a tu. Si avui tenim els campaners un valedor al món intel·lectual, literari, històric ja, és gràcies i per mor d'en Damià Canova.

Si tenim Obra Cultural Balear, feliçment instal·lada prop de ca teva, i tan aprop, és gràcies a un home sense trulls ni embulls, En Damià Canova.

Si tenim a Campos un grup que batega i vol viure per canviar, assentar les «fites netes» i vertaderes del poble, és gràcies a un home, tot carn, os i ànima, poeta, de nom, Damià Huguet

No podem fer elegies els campaners, ni els teus companys de l'OCB o de Ressò. Ja saps quin temps més curt que va d'una Revista a una altra, d'un mes a un altre, d'un acte a un altre.

Record (i ara començ a recordar) els teus parers assenyats i precisos a la taula de decisions de Ressò o a la de l'Obra Cultural. No et bastaven números ni opinions vanes ni sociologia barata. Tu defensaves -i ens ensenyaves alhora- Campos. Tu defensaves la cultura popular, sense fer-la pobletana o localista, sense fer-la insípidament universal

(que no és res). Quin pregó/presentació (tampoc anaves de berbes amb les paraules) aquell de la Setmana de Cultura Popular! En digueres tres o quatre de clares i llampants. Ja se sap, els llamps fan massa llum.

Ni funeral, ni enterrament ni mancança significaran una pèrdua total del teu mestratge. Tu, Damià, ens has d'ensenyar molt encara. N'hem après molt, o no? Però cada setmana, m'he proposat rellegir-te un trosset, no per recordar només, sinó per aprendre, encara aprendre. Bé que ho sabies.

No et confiaves ni deixaves que ho féssim. Sempre més, sempre endavant. O llegir, o mirar cine, o fotografiar, o pintar, o escriure, o fer poesia, o proclamar, o lluitar, o viatjar, o anar de futbol, o estimar. Mai dessistir ni renunciar a la dignitat.

Una abraçada en el dolor i l'esperança per tu Magdalena que tant ens has acompanyat també. I per vosaltres Biel, Margalida i Maria Magdalena. Gràcies també a vosaltres hem tengut en Damià al nostre costat. I tant que li hem tengut.

Te'n recordes, de la Roma que em recomanares visitar. Gràcies.

I ara, em diries, repassa-ho dues o tres vegades, retalla, escurça i llavors en parlarem.

Tot per dir, en bon mallorquí, Gràcies!!!

Pere Ollers Vives.

Adéu Damià

De tu, Damià, ens quedarà, a tots els que varem passar hores i més hores amb tu fent feina plegats per l'Obra Cultural Balear i per Ressò, el teu mestratge i la gran vàlua que tenies com a persona i que tantes vegades ens vas demostrar.

Des d'aquell llunyà dia que en Montserrat, que començava a descobrir la literatura en lletra majúscula, va dur *Ofici de Sords* fins al darrer dia, vas anar deixant en mi una petjada que t'agrairé per sempre més. Una petjada ara en forma de sentiment, que com tots els sentiments és difícil d'explicar, format per una mescla de coherència en unes idees, un amor profund a la teva terra, una estima pels amics i tantes altres coses que ara s'escapen a la memòria. És una petjada que empeny a viure la vida intentant trobar el punt just on l'amistat i l'enemistat no es refusen, gaudint dels petits moments.

Quan em vares demanar que et passàs en net a l'ordinador *Vols des d'Orly* no pensava que seria una de les darreres coses que faríem plegats, després de tantes curolles dutes a l'Obra Cultural Balear i a Ressò. Ara aquest llibre em provoca sentiments diversos. És un llibre que em convida a estimar la Mediterrània a la manera que tu l'estimaves. És un llibre que em convi-

da a defensar una illa que cada dia perd el seu encant - o li baraten per un altre que no li és propi-. És un llibre que em serveix per intentar escriure poesia. I és, sobretot, un llibre que em farà recordar-te pel poema titulat «Punts Suspensius» i que el vas deixar per tu perquè «qualque cosa em dec merèixer» vas escriure.

Amb la sort -i l'agraïment- de ser dels primers en llegir el recull de vivències amb les quals tu, Damià, vares retre homenatge a la teva Mediterrània estimada, vaig viatjar per ella i vaig començar a estimar-la més del que ja l'estimava. Amb «Corral Mediterrani», pròleg del llibre, vaig reforçar la meua convicció de defensar una illa de la qual me sent orgullós de ser-ne fill, Mallorca.

El teu record vendrà sempre que ho cregui oportú a la memòria, i també llegint «Punts Suspensius», que va suposar al racó d'una habitació davant d'una pantalla d'ordinador intentar acceptar un adéu que ningú no volia.

Vares voler ser En Damià Canova; vares ser En Damià Canova i quasi tots t'agraïrem per sempre que fossis En Damià Canova. Gràcies.

Esteve Tomàs Navarro

d. h. talment un home cabal

Poquíssimes vegades en la vida, tenim la possibilitat de topar-nos amb personatges com en Damià Huguet, tal vegada per això, la seva pèrdua tenguí connotacions especials per qualsevol que l'hagués tractat.

Si la mort és un fet sempre lamentable, més ho és quan arriba abans d'hora, i després de no pocs patiments, per tot això, i perquè ell era amic nostre, volem manifestar el més sincer condol a la seva família i, de manera molt especial, a la seva dona, al seu fill i a les seves filles, més que ningú saben el que s'ha perdut.

No record, amb claredat l'inici de la nostra relació amb en Damià, però sí tenc molt present la petjada de la seva presència. Parlar amb ell no sempre era cosa fàcil, la seva vasta cultura et desbordava i l'actitud crítica que mantenia posava a prova la capacitat de qualsevol; ell, sempre directe, tal com s'ho sentia, aportava molt i, en la mateixa mesura exigia als altres. Abominava la mediocritat i les mitges tintes li creaven repulsa.

Però com sol passar en les persones de la seva condició, al costat d'un Damià molt dur i crític, et trobaves amb un Damià obert i dialogant, tolerant, que sabia quin era el seu lloc i fins a on podia arribar, positiu, i amb una claredat d'idees esgarriant. Sabia el que volia i no escatimava esforços per aconseguir-ho.

Per una persona progressista, com ell era cent per

cent, la mirada sempre es dirigia al futur «el futur és nostre, no podem defallir» ens deia en un escrit poc abans de les passades eleccions municipals, i quan els efectes de la malaltia eren ja ben evidents i quan ell, ben segur, sabia que el seu futur no era molt més del que realment ha estat. Parlava de futur però amb gran avantatge sobre la majoria: un passat magnífic l'avalava, un passat que no es pot improvisar, que cal haver-lo viscut i aprofitat com pocs ho han sabut fer, en Damià, un dels quals.

La seva obsessió era la cultura, una cultura amb majúscules, capaç de fonamentar i encaminar el pervindre, qui ho pot dubtar, ha fet molt -tot quant era al seu abast- per fer-ho possible, i en honor a la veritat, a la qual mai no va faltar, s'ha de dir que, no sempre va obtenir l'oportuna correspondència, pels mandataris de torn.

Amb la mort d'en Damià es perd una gran persona, un espòs, un pare, un enamorat de la Mediterrània, de l'art i de la bellesa, un lleó de Sant Mamés, un campaner, un artista, un creador, un amic...

En Damià era, per a nosaltres, sobretot això: UN AMIC, un amic amb el qual hem compartit el que hi havia i que més d'un cop va reconèixer que s'hi trobava bé entre nosaltres «cansat de sentir-me com un peix dins el rostell». Nosaltres, també amb ell.

✓ Homenatge a Damià Huguet i Roig

Després de no poques ensopegades, fins i tot en lloc pla, som en el camí d'aprendre la lliçó, algun dia deixarem d'estar en là quan cremin terra vella. Espigolarem si no podem segar, i com tu, en veu planera repetirem una vegada més

«Jo, home de call vermell i damià de sang que vessa, som qui dic terra, país, Mallorca».

Damià de tot cor gràcies! Gràcies per haver estat fins al

darrer alè el d.h. que tots coneixíem, per haver estat sempre en Damià Canova.

El calls de les paletes el temps els cura, els calls de l'amistat per sempre resten al cor

Joan Juan Pons

Agrupació Nacionalista - PSM

Bibliografia bàsica de Damià Huguet

Inicialment convé advertir que només ressenyarem els llibres editats per Damià Huguet, és en aquest sentit d'elemental que deim bibliografia bàsica. Amb més temps podria fer-se una recerca rigorosa i exhaustiva del seu material escrit aparegut en publicacions diverses; revistes, catàlegs, premsa..., així com també dels escrits sobre en Damià Huguet tant si són comentaris crítics com entrevistes. Són tasques que els estudiosos han d'emprendre com a passa prèvia i essencial per considerar analíticament una obra d'un pes que segurament s'anirà consolidant i creixent amb els anys. Ara bé, l'Art no neix per academitzar-se, per fer-ne professionals. Ben segur que la lectura i el descobriment personal de cada lector encarat davant els poemes, en aquest cas de Damià Huguet, són l'experiència possible més enriquidora des del moment que pot confluïr en accions vitals ben concretes, molt més que els embolics d'erudició literària. Llegir Damià Huguet i estimar el call, els revells, les pedres, el mar, les tenasses, els cossos delerosos..., donar una copinya a una persona que estimam, estimar aquesta terra i la seva llengua: Vet aquí la funció poètica del llenguatge, el que dóna sentit a la vida.

«Perquè nosaltres, els qui entenem el solc des de l'arada, som animals que terra estimen com un mac viu se sent terra estimada.» Per ordre cronològic aquestes són les propostes i recerques que va tenir temps a fer en Damià Huguet:

EN POESIA.

- Home de primera mà (Dins l'obra col·lectiva Poesia 72 amb J.Albertí, B. Nadal i Blai Bonet).Ed. Turmeda, Palma de Mallorca 1972.

- Cinc minuts amb tu. Ed. Moll, Palma de Mallorca 1973

- Carn de vas. Eliseu Climent editor, València 1976.

- Esquena de ganivet. Ed.Turmeda, Palma de Mallorca 1976

- Ofici de Sords. Ed. Guaret, Campos 1976

- Poemoteca. Ed. La Garangola, Campos 1976.

- Carcelles d'Allís. Ed.La Garangola, Campos 1978

- Àlbum. Ed. La Garangola, Campos 1978.

- Com un peix dins el rostoll. Ed.Guaret, col·lecció Quaderns Campaners, Campos 1978

- Traus Badats. Ed.Guaret, Campos 1978

- L'encant dels pentanills (Amb dibuixos de Miquel Brunet). Ed. La Garangola, Campos 1981.

- Terra de Reganyols. Ed. Espurnes 1981.

- Els calls del manobre. Ed.Guaret,Campos 1984.

- Guarets a l'alba.Ed.62, Barcelona 1987.

- L'ull dels clapers. Eliseu Climent editor, València 1988.

- Vols des d'Orly. Sa Nostra, col·lecció El turó, Manacor 1995.

ESTUDIS LITERARIS:

- Bibliografia dels escriptors de Campos. Ed.Ajuntament de Campos, Campos 1980.

- Aproximació a l'obra del Poeta Miquel Garcia (S.XVI). Ed.Ajuntament de Campos 1981.

EN PROSA:

- Les fites netes.(Recull d'articles publicats a Ressò). Ed. Moll, Palma de Mallorca, 1995.

Per acabar esmentar que el poeta Damià Huguet va ser guardonat amb el premis **Blanquerna** per *Home de Primera mà* el 1969, el premi **Les Illes d'or** 1973 per *Cinc minuts amb tu*, i el premi **Ciutat de Manacor** 1976 per *Esquena de Ganivet*. L'any 1995 l'editorial Moll li reeditava *Ofici de Sords*.

Montserrat Alcaraz Vich

Text inèdit que va pronunciar Damià Huguet a la Setmana de Cultura Popular organitzada per l'Obra Cultural Balear de Campos

Bon vespre:

Encès de raó, un dels escriptors més testimonials de la Mallorca d'aquests darrers glops de segle, Blai Bonet, ens ha deixat escrites aquestes paraules:

«No tndrem mai vocació pel pa
si ignoram que l'espiga no és gra,
sinó un construït ordre que envesteix
des del gra mort, donant sentit als grans:
la idea de l'espiga que ens nodreix»

I a mi m'ha semblat del tot adient aquests versos, profunds, per encetar aquesta primera Setmana de Cultura Popular que ha organitzat la delegació local de l'Obra Cultural Balear -signe de vitalitat-, i en la qual hi participen diverses entitats campaneres; així com d'altres persones i col·lectius illencs els quals, amb la seva presència, atorgaran color mediterrani a tots i cadascun dels actes programats en aquests dies de maig. Vagi per endavant la salutació més cordial, i la benvinguda més sincera, al grup Romaní de S'Alqueria Blanca, i a l'agrupació Ordi Broix de Santanyí que avui ens honoren amb la seva presència, call fidel d'amistat com a veïnats que som.

Sempre obert de pinte-en-ample, el poble de Campos ha sentit i enaltit molt profundament la necessitat de millorar el futur. Un millorament constant, vinculant evidentment a les arrels preclares d'un passat que ens atorga personalitat i dignifica, amb honor i perseverància, la història d'un poble que mai no ha renunciat als seus orígens, i que proclama, amb veu forta i ben ferma, la dignificació de tots els elements que conformen la nostra Cultura: illenca, mediterrània i catalana, en la seva extensió més àmplia de reconeixement, de gratitud i de solidaritat amb tots els pobles veïns. Carn i ungla de fidelitat i de passió.

Sense tradició el futur no és possible. I justament per això hem d'acceptar que és precisament la Cultura Popular l'eina més sòlida i més precisa que hem utilitzat, segles i segles, amb constància i severitat, per a bastir el nostre futur. De vegades em deman que seria de la nostra realitat actual sense aquest bagatge que tants de béns ens ha atorgat. Res no és gratuït; i el present que vivim no l'hem improvisat. Sinó que l'hem anat construint dia a dia, lletra a lletra, pam a pam.

Però si volem sobreviure ens haurem d'espavilar, la nació dels mallorquins proclama el reconeixement de la seva identitat, les seves peculiaritats que li atorguen el sentit viu i vital de seny i de llibertat. Ben al mig de la mar mediterrània, Mallorca no vol cap ignorància externa. És amiga de totes les Illes i del rocam que broda la costa decorada amb la verdor que la mar blava taca. D'Alger o de Sicília. De Sardenya o de Tuníssia.

Creta, Salou o Niça. I justament per això, la Cultura Popular d'aquesta illa nostra: grega, romana, moresca i catalana, perviu amb totes les cultures que dignifiquen els pobles. Campos no n'és aïllat que viu al marge de l'alè que l'ha creada. S'obri amb orgull a totes les colors, a la claror de la veu, i a la passió que cada pam de terra vessa. Preclara veu dels nostres fills més il·lustres: Gregori Mir i Joan Veny. No anam de berbes. La resta són relíquies.

«Poble que sa llengua cobra, se recobra a si mateix» va deixar escrit, ja fa moltes plogues, Marian Aguiló. Testimoni de fidelitat a la Cultura d'un poble que manté l'orgull de respectar i prosseguir amb entusiasme la bona lletra dels avantpassats. Preservar els mots. Lluitar per mantenir viva la paraula-les fonts orals-. Dignificar el present en la nostra pròpia llengua, costums i tradicions. Que la Cultura Popular sigui per sempre més inspiració d'intel·lectuals, de savis, científics i escriptors.

Repetiré, vessant responsabilitat i clara paraula campanera, la gratitud dels organitzadors d'aquesta Setmana de Cultura Popular que avui s'inicia, a tothom: oients i actors, col·laboradors i entusiastes. Hi haurà, al llarg de tota una setmana, actes ben diversos: Parlament sobre Rondalles, concert de la Coral de Sant Julià, desfilada de vestits antics, i una exposició d'elements arquitectònics illencs. Per cloure la feta -dissabte que ve- amb una trobada d'Escoles de Ball que es preveu apoteòsica.

Tot depèn de cadascú, i res no es fa per debades. Podeu estar-ne ben segurs que el manteniment -fidel i entusiasta- de la Cultura que confereix personalitat al nostre poble, és el signe més alt de respecte i d'agraïment a vint segles de treball i d'enfortiment de la nostra intel·ligència.

Que perduri la feina. És un desig. I que siguin les generacions més joves: «Fills d'una raça detruïda i forta que unia seny amb ímpetu», les que subretxin els valors més ancestrals, les fites més senzilles...

Santanyineres i santanyiners. Curiablanqueres i Campaners. Mallorquins que avui ens arreplegam, tacats de terra i vius d'ungla. Que la festa comenci amb un esclafit de claror i de bauxa.

En nom de l'Obra Cultural Balear

Salut i gràcies a tothom per la vostra presència

Damià Huguet

*Primera Setmana de Cultura Popular
Campos, Abril de 1992*

Reaccions a la mort d'En Damià Huguet

El telèfon dia 18 de juliol anuncià el teu traspàs, el teu adéu, als íntims i als amics. Els de ben aprop et vetllaven. La Mallorca de la Cultura tot seguit se sumava al dol i al lament per la pèrdua d'un poeta, escriptor, periodista, reporter, col·laborador.

L'Obra Cultural Balear (molt especialment la delegació de Campos) emetia el seu comunicat de dolor i de desèmparament.

La Universitat posava una esquela tripartita amb els Escriptors Palau i Camps i Miquel Àngel Riera. També el Govern Balear.

Després els següents dies els Diaris anirien enfilant un rosari d'escriïts dedicats a en Damià Huguet, el poeta campaner, el campaner actiu de la cultura: alguns els hem reproduït sencers per exprés desig dels autors que se sumen a l'Homenatge de Ressò. Altres, impossible de recollir-los tots, els retallam per fer-ne una petita mostra: Capellà, Pla, els Diaris, etc.

La millor mostra de condol fou però sense cap dubte l'enterrament primer i l'endemà el funeral: una gentada de Campos i de fora, omplia l'Església de gom en gom. Finalment tothom volia donar l'adéu públic i sentit a una persona encara jove i tan senzilla com culta.

Carta a la vídua de Damià Huguet

Benvolguda amiga:

Miri, no m'agrada escriure cartes als difunts. Son cartes sense resposta i hi ha quelcom pitjor que conversar amb algú que no et respon: fer-ho amb qui no pot fer-ho. A més, li vull fer arribar el meu més sincer i dolgut condol per la mort de Damià, gran amic meu, que ens ha deixat just amb cinquanta anys damunt les seves espatlles cansades però no velles ni debils, car Damià fou, sempre i per sempre, un home amb la fortalesa d'un esperit que sublimava les coses de diari fent que la quotidianitat es convertís en excepcionalitat.

Una vegada, jo estava assegut a la terrassa d'un cafè dels Camps Elisis, a París, al costat d'un cinema que oferia l'estrena de *El darrer tango a París*. Una cua passava per davant nosaltres. Jo vaig comentar que aquesta pel·lícula me l'havia recomanat el meu amic Damià Huguet, tot afegint: *i si, ara, estès a París, feria cua per veure-la*. Pocs minuts després, passaren Damià i vostè, crec recordar, fent part de la fila per entrar al cinema.

El cinema és una cosa quotidiana, però no per a Damià que el considerava un art i no el setè, precisament. Era un estudiós que esporgava la tècnica per trobar hi una vitalitat artística tan rica i plena com la poesia, la pintura i la música, doncs que això és el cinema i més. Quan a la fotografia, encara record les conversades que ferem a rel d'aquelles instantànies que obtingué, amb oportunisme periodístic, quan uns aficionats volien esbatussar l'àrbitre d'un partit de futbol a Campos.

Qualcú no li perdonà el do de l'oportunitat, però jo record que ell i jo ens mirarem aquelles fotografies, no només com a testimoni de l'incomprensió i la intolerància, sinó com la captació d'una estètica de la violència. Un dia foren testimonis gràfics, però després es convertiren en un conjunt d'imatges fixes que tenien una bellesa plàstica.

I és que hi ha moltes maneres de mirar-se un terròs de la nostra terra.

I la manera de Damià era sublimar-lo. Agafaré una paraula que és pròpia de la terra nostra, però que Jaume Santandreu ha sacralitzat: l'estimera. Damià es mirava les coses amb estimera i basta veure els seus poemes, llegir-los, rellegir-los i fruit-los, per veure que son i fan estimera. Aquest home tan senzill, tan magre, tan aparentment rústic, tenia una mirada tendra, una mica viva i una mica perduda. Segons quan.

Escribia per plaer, editava per plaer, retratava per plaer, estudiava, veia i llegia cinema per plaer. I estimava aquesta terra nostra per plaer i no per un deute pseudo-patriòtic. Quan m'arribava el paquetet amb el seu llibre de la col·lecció Guarrets, jo l'obria amb reverència i il·lusió. Volia correspondre, amb la meua estima a l'estimera que Damià hi havia posat, tant si l'havia escrit com si l'havia editat, perquè era un producte absolutament sincer.

Aquesta terra no necessita grans herois, grans homes, grans dones, grans personatges, perquè el que necessita la nostra Pàtria, tan aïllada, és que la gent que fa coses, les faci bé. Que la seva ambició sigui anar-se'n a dormir amb la consciència tranquil·la i només interessat en el respecte a si mateix. Quan un fa les coses pensant que ell mateix les ha de jutjar, les fa amb bonradesa.

Damià era un home de grans ambicions: volia quedar satisfet de si mateix. Volia que aquesta terra sobrevisqués als atacs dels que no l'estimen i, el que és pitjor, dels que s'omplen la boca diguent que l'estimen i, després, ni parlen la seva llengua, ni la respecten, ni la coneixen, ni l'estimen. Damià estimava aquesta terra, la seva gent, la seva cultura i la seva identitat. Sabia quina era la seva Pàtria i què és el que ell esperava d'ell mateix. M'admirava la seva tosuderia en una empresa cultural que és immensa: anar fent. Quasi res!

Creguim que jo l'estimaré i l'enyoraré fins el darrer dels meus dies i encara no sé si tindrè prou temps per admirar-lo abastament.

Última Hora, 21 de Juliol de 1996

Apassionat Damià Huguet

«Vols des d'Orly i Les fites netes són les dues últimes obres, plenes de vida, de Damià Huguet apassionat. Mediterrània que es desborda a la poesia i a la prosa feta de mica en mica i a cops de viure. Corral mediterrani que va des de l'illa de Sicília que un dia l'enamorà i a la qual volia tornar, al seu Campos que, al llibre de prosa, retrata amb els colors més vius i estimats. Els colors locals també els ha volgut traspasar a la pintura, una antiga i secreta passió compartida amb les amistats més pròximes. Un dia en parlàrem i la conclusió fou que la passió s'havia de fer pública. La cosa s'enllestí perquè, amb ell, Maria del Mar Bonet i Toni Catany exposassin obra no coneguda. En Damià dissimulava l'entusiasme, alhora que deia que aquest estiu, prop del mar, dedicaria molt de temps a pintar. Na Magdalena em comunicada que «els últims mesos

ha escrit molt». Ell intentava retenir-la a base d'escriure i mirant-la a la cara, però la salut se n'anava. Sa Colònia i sa Ràpita, dinar ran de mar, eren coses que l'atreïen quan el mal dissimulava un poc el seu poder. Tot estava massa clar, però calia esgotar la vida que restava. Sabia que no assistiria a la inauguració de la seva exposició, però tot estava preparat per anar-hi quan no hi hagués públic. Al catàleg de l'exposició que s'obri dimarts he escrit que «Si sap donar color i dibuixar paisatges i sentiments amb els seus poemes, treballa a fons perquè a les seves teles s'hi destrui la terra campanera, l'horitzó i les façanes de les cases. Al final tot és una foto mediterrània plena de gust de vida. Com ho és la prosa plena de llum i sentiment d'enyorança de *Les fites netes*, el seu últim llibre, que és un mosaic romà amb tota la vida de Campos».

Damià Huguet

Última Hora, 20 de Juliol de 1996

♦ Els Angelots d'en Pla

Baleares, 20 de juliol de 1996.

LA PREMATURA MUERTE DE DAMIÀ HUGUET, ACAECIDA EN CAMPOS EL MIÉRCOLES, SUBRAYA EL TALANTE DE UN HOMBRE POLIFACÉTICO, DE CONVICCIÓN FIRME, COMPROMETIDO CON LA TIERRA Y LA LENGUA CATALANA Y DE INAGOTABLE CURIOSIDAD INTELLECTUAL. HUGUET DEJA LA HUELLA DE UN POETA CONSAGRADO Y LOS PASOS DE SU CONDICIÓN DE NARRADOR, CINÉFILO, PINTOR, FOTÓGRAFO O PERIODISTA.

Huguet, más que un poeta

Diario de Mallorca, 20 de juliol de 1996.

Estaba escribiendo nuevas piezas breves de prosa tras haber publicado «Les fites netes»

El poeta Damià Huguet se encontró con la muerte preparando su muestra «Secreta passió»

El funeral se celebrará esta noche en la iglesia parroquial de Campos

El Día del Mundo, 20 de juliol de 1996.

SA PORTA
Miquel Segura

Última Hora, 21 de juliol de 1996.

Dies de paperí a la plaça • Campos plora • El conhort de la solidaritat

Húltima Hora, 20 de juliol de 1996.

Excepcionales son las ocasiones en que uno pueda encontrarse generosidad en un poeta para con la poesía de otros. Con la muerte de Damià Huguet, se pierde a uno de esos escasos seres espléndidos que ponen tanto entusiasmo en ayudar a sus colegas como a sí mismo. La codicia suele estar escondida en un tercer sustrato de la personalidad de muchos artistas, y de muchos otros tipos de gente. El caso del este escritor, crítico de cine, periodista y fotógrafo nos demuestra que generalizar

EL FALDÓN

CRISTINA ROS

Un poeta mecenas de poetas

es tan variado que recorre todo lo que pue- cionado con repercusión internacional...

Pasiones secretas

El Día del Mundo, 23 de juliol de 1996.

BARTOMEU HOMAR

El destino no ha querido que Damià Huguet viera la exposición de la pasión secreta que compartía con María del Mar Bonet y Toni Catany, la pintura. El Centre d'Exposicions de Ses Voltes, en Palma, acoge desde hoy y hasta el próximo mes de octubre la exposición *Secreta passió* en la que se muestran las obras pictóricas de tres artistas conocidos por su trabajo en otros campos creativos. La cantante María del Mar Bonet, el fotógrafo Toni Catany y

faceta escondida de tres artistas que, cada uno en su campo, han conseguido realizar una obra con un marcado acento personal.

La concejala de Cultura de Cort, Carme Feliu, tras recordar la figura de Damià Huguet, fallecido el pasado jueves, destacó cómo los ámbitos más privados de los artistas cuentan con «una naturalidad y un frescor que a buen seguro que el espectador sabrá valorar».

Joan Manresa, que, además de haber actuado de catalizador entre Huguet, Bonet y Catany, es el autor del texto del catálogo, calificó la exposición *Secreta pas-*

«un cierto toque pictórico». Toni Catany nació en Lluçmajor en 1942. A los 22 años se trasladó a Barcelona para formarse como perito químico, aunque muy pronto tuvo en la fotografía su principal ocupación. Ha expuesto, además de en toda España, en países tan diversos Túnez, Japón, Estados Unidos y buena parte de Europa. Su obra se encuentra en la Biblioteca Nacional de París, en el Museo de Arte Moderno de la capital francesa, en el Museo Niepce (Chalon sur Saône, Francia), en la Universidad de Parma en la International Polaroid Collec-

Última Hora, 19 de juliol de 1996.

Fallece en Campos a los cincuenta años el escritor, fotógrafo y crítico de cine Damià Huguet

De la trayectoria del artista destacan sus libros de poemas

◆ *Setmana negra per a les lletres mallorquines*

Balears, 20 de Juliol de 1996

Adéu al poeta Damià Huguet

Les exèquies de l'autor d'«Ofici de sords» o «Vol des d'Orly» i del creador de l'editorial Guaret s'oficiaran avui a Campos

B. PICORNELL. Palma.
Dijous va morir a Cam-

guarda i va publicar suc-
cessivament *Ofici de sords*

INFORMATIU "SA NOSTRA" 19 de Juliol de 1996

Adéu a Damià Huguet

El poeta Damià Huguet-Campos, 1946- va morir aquest dijous, 18 de juliol. L'escriptor campaner, ell es considerava més que un escriptor un profund estimador del cinema, sobre el qual en va fer una multitud d'estudis, comentaris i crítiques -les darreres publicades a la revista "Temps Moderns" editada per l'OSIC- va publicar a diverses editorials del País Valencià, Catalunya i Mallorca i, entre d'altres, rebé el premi *Blanquerna* per a la seva primera obra **"Home de primera mà"**. Hem de recordar que dins les publicacions de "SA NOSTRA", a la col·lecció de poesia "El furó", l'any passat va ser publicada l'obra **"Vols des d'Orly"**, en el pròleg de la qual Huguet escriu **"el meu testimoni era, i vol ésser, deixar constància, i presència escrita a través d'uns textos volgudament poètics, dels lligams que ens uneixen a tots els qui hem nascut i tocam amb els peus nus la terra d'aquestes illes...totes les illes. La blavor de la mar ens uneix més que mai"**.

Si oïmos una cançó de Maria del Mar Bonet, leemos un poema de Damià Huguet, o contemplamos una fotografia de Toni Catany, por regla general, casi todos podremos identificar al autor; pero es muy posible que no pudiéramos hacerlo con otras creaciones de esos mismos personajes ya que, al no formar parte de su trabajo habitual, no poseen el reconocido halo de sus progenitores, pero sí suponen una parte importante de sus íntimos secretos.

«Secreta passió» es la muestra que, actualmente se exhibe en las dependencias dedicadas a exposiciones temporales de ses Voltes, y que recoge el testimonio, de forma conjunta, de tres reconocidos artistas mallorquines cuya vinculación con el arte ha seguido senderos divergentes pero a los que les une, secretamente, la misma pasión por la expresión plástica.

Última Hora, 26 de Juliol de 1996

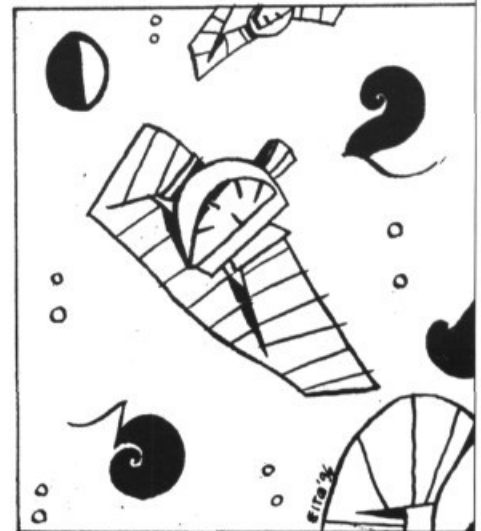
Ll. Capellà

La setmana endolada

Balears, 25 de Juliol de 1996

El daltabaix és ben justificat. Tres escriptors morts en una setmana són molts, sobretot en el si d'una societat que enalteix la figura de l'escriptor, encara que ni se li ocorre llegir les coses que escriu. Tal volta se'l valora socialment per aquest mateix fet, atès que sempre se sobredimensiona allò que es desconeix. Una lectura acurada de tot el paper imprès els darrers trenta anys, per ventura produiria, entre el gremi de lliteraris, més boires que una

condició d'escriptor, he pogut apreciar els efectes de la que podríem anomenar setmana

34

EL 9 NOU, 29 de juliol de 1996

Campos, el dijous dia 18, enmig la terra i la gent de

què tant havia parlat de ben a prop i en llum de símbol, morí Damià Huguet, el poeta, l'amant del cinema, el pintor secret. Per a molts, Huguet ha estat per sobre de tot un poeta i escriptor. Ell, però, es definia més aviat com a un profund

També Damià Huguet ha estat un activista i activador del món cultural i literari des de Mallorca. Només cal recordar com amb el seu esforç personal aconseguí tirar endavant dues col·leccions de poesia que ocu-

home bo i generós. Amb la humilitat i la força del savi; conscient del paper que li havia assignat el món de la cultura nostra, un món àvid de grans pompes, mercantilista i mesquí amb molts dels qui, com ell, li

elemental, a l'h sensible; tot això i en concret, com mots i pel fer de versal i en sím lluny de falsos i rrant amb dolor

A lloc secret

Víctor Sunyol*

PUNTS SUSPENSIVS

*La terra que he cavat amb tots els calls del seny
m'empeny a témer el temps i a esquivar el què diran
Amb el meu malnom escric la sang que vessa calls,
fregant amb aquests peus la solitud que tast.*

Llegesc a lloc secret el testament que faig.

RESSO

RESSÒ

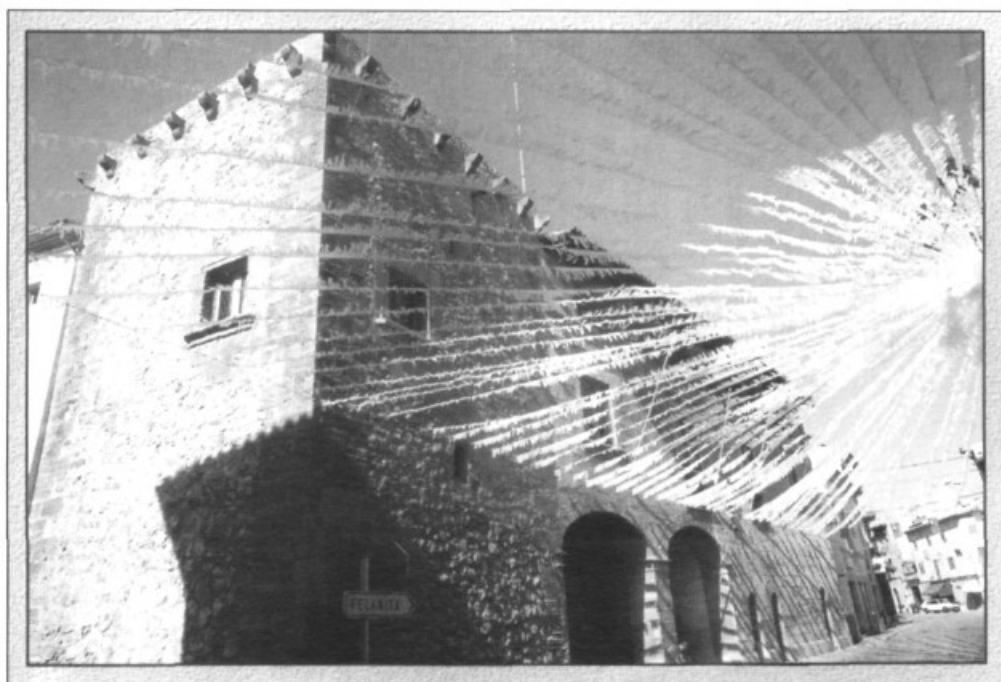

DE CAMPOS

REVISTA MENSUAL

Any 9, Núm. 83 • Agost 96 • 350 Ptes. (I.V.A. Inclòs)

La vida continua

La vida continua i el millor homenatge que pot fer el poble, apart de peticions i propostes és recuperar l'autèntica dignitat i viure la cultura com una necessitat i una font de riquesa.

Campos, sempre, vol dir per a Ressò, informar i comunicar des de Campos i per als campaners, sempre. Donar notícies, sí, però també, fer poble, sentir-nos vertaderament poble i donar importància a allò que en té en aquest, *corral mediterrani*:

Som hereus d'un passat que tots volem ben nostre.

I ho proclamam en creu, al llevant i al migjorn.

Cada pedra manté els calls de les vivències

a la terra que veu totes les llums trencades.

Cops de puny a la fosca. Hi som presents, encara.

(de Lluna vella, Vols des d'Orly)

Diuen que...

— Les vacances dels nostres polítics -els de l'ajuntament- s'han ajornat per la feina que duen d'en-
ra.

— Que tanmateix cobraran igual.

— Per fer més digerible la feina han comprat una piscina TOY per remullar-hi els peus.

— Devers l'ambulatori o P.A.C. hi van molts de malats d'eporitis televisae.

— I és que més d'un aguanta la xafogor d'aquí i d'allà per tal de veure l'esport que donen per televi-
sió: que si eurocopa, tour, olímpades, el Caranza...

— Els municipals com és clàssic surten poc a prendre el sol de l'estiu.

— I amb tant de vehicles d'es-
trangers i tants de la vila no hi ha qui posi un peu en terra.

— Que el mercat dels dissabtes arribarà prest fins a la sortida del poble cap a Porreres.

— Si voleu tenir un lloc demanau amb temps perquè hi ha demanda.

— Que els medallistes de water-
polo vendran a jugar el nostre tradi-
cional torneig d'estiu.

— No han de menester piscina coberta i saben suportar i jugar amb pluja.

— Que el Bàsquet Campos durà un famós pivot de l'A.C.B.

— I que el Campos de Tercera segueix la pista a un futur ex-jugador de renom de l'Osasuna.

— Segons quines converses no convé fer-les al camp de futbol si hi ha la megafonia amollada i s'està aprop de bar.

— Es poden colar pels micros i sentir-se a tots els racons del camp.

— I això que els micros no estan amagats com a Ses Salines.

— Convendria que l'Ajuntament aturàs la contaminació acústica dels vehicles productors.

— No només en fan els Pubs.

— Convendria també que senyalitzassin el circuit urbà per a vehicles de motor per exemple amb una retxa blava com varen fer a Atlanta per la Marathó.

— Així els peatons i ciclistes sabrien per quins carrers no han de passar.

— Ja hi ha una proposta de circuit: Antoni Maura, Plaça Major, Convent, Santanyi, Ronda Catalunya, Avda de la Verge.

— És notícia que Campos no és notícia.

— El batle té molta informació per als periodistes.

— Aquí mai no passa res.

— Qui no fa feina no la pot pin-
tar.

— Tampoc no la pot inventar.

— Per tant, tranquils periodistes, tranquils, que aquí no passa res, no es mou res.

— Bé, unes festes per allà, devo-
ra la mar, unes festes per aquí, i això és tot.

— Si s'acaben els doblers per fer les obres d'aigua i clavegueram, això no és notícia.

— Si el trànsit pel centre del poble queda col·lapsat moltes vega-
des, això tampoc no és notícia.

— Si encara no s'ha fet res del Pla de Normalització Lingüística de 1996, això no pot ser mai notícia.

— Si no s'avaluen les zones que poden ser focus de perill d'incendis, com els solars sense edificar plens d'herba seca, això no és notícia.

— Ja ho serà quan hi hagi un incendi.

— Si no es té infraestructura sanitària a la platja d'es Trenc, qui diu que això és notícia?

— Deuen pagar molt els amos del restaurant d'es Trenc perquè els deixin tenir uns aparcaments il·legals.

— Abans de les pròximes elec-
cions, s'asfaltaran els carrers de Campos i sa Ràpita que ho necessitin.

— Ja hi ha alguna mesura presa amb els cans que fan brutícia al nucli de sa Ràpita, la coneixeu?

— La millor manera de defensar els propis interessos i els del poble són estar units com una pinya. Ànim als petits i mitjans empresaris cam-
paners!

— A finals de l'any 1997 s'hau-
ran acabat les obres d'instal·lació de la xarxa d'aigua i clavegueram. Estarem satisfets de comprovar-ho.

— A la platja d'es Trenc hi ha un lloc de socorrisme. Si teniu cap necessitat hi acudiu i vos donaran cinc duros perquè aneu a la cabina telefònica més pròxima i demaneu auxili.

— Fer una casa a sa Ràpita cos-
tarà un milió de pessetes menys per-
què no s'haurà de fer pou negre i es pagaran menys impostos a la Sala. I que no és guapo, això?

— El Club Ciclista Campos vol que el velòdrom funcioni com en els millors temps.

— És una llàstima que l'empresa de la neteja de platges de Campos no es digui l'ABC de la neteja. Ens hau-
rem de conformar amb l'AB.

— Van desapareixent les tapere-
res, les tàperes i les col·lores i els col·lores. Una de les característiques definidores de la foravila campanera s'està morint o ens l'estan matant.

— Una característica, no sola-
ment campanera, que neix és la dels brètols i vàndals destructors de tot el que se'ls posa pel davant. Qui posarà remei a aquesta plaga?

— Els alumnes de Formació Professional de Gestió Administra-
tiva podran fer pràctiques a l'Ajuntament de Campos. Que tenguin molta sort!

Vos recomanem

- Comprar i llegir el llibre *Les fites netes* de Damià Huguet.
- Comprar i llegir els llibres de poemes de Damià Huguet.
- Llegir un llibre de Miquel Àngel Riera.
- Llegir un llibre de Josep Maria Palau i Camps.
- A més, que llegiu els llibres que havíeu pensat per aquest estiu.
- Que faceu un nou subscriptor de *Ressò*.
- Que si no en feis cap, deixeu que la vostra revista la llegeixin quatre persones més.
- Que faceu una becadeta curta cada dia després de dinar.
- Que cerqueu sistemes de ventilació natural per combatre la calor.
- Que valoreu la importància de l'aigua clara i transparent de la mar.
- Que penseu com la podem conservar d'aquesta manera.
- Que separeu les vostres deixalles perquè es pugui reciclar el vidre, el paper i cartó, l'oli de motor, les piles, etc.
- Que reclameu a l'Ajuntament que posi més contenidors per al reciclatge.
- Que vos ho passeu bé durant la Festa Major del nos-

tre poble.

- Que recolliu els excrements dels vostres cans quan fan les feines pels carrers o places.
- Que sapigueu si els vostres fills necessiten la vostra ajuda. Esbrinau si alguna nit dels caps de setmana s'han dedicat a destruir béns públics i privats.
- Que reflexioneu sobre la frase següent: «A la majoria de parts, la gent només es preocupa de trivialitats; s'obliden que hi ha problemes molt greus que demanen una solució.»
- Que després d'haver-vos posat seriosos, procureu divertir-vos tot el que pugueu

3

GABINET Iladó

GESTORIA ADMINISTRATIVA

ASSESSORIA FISCAL I LABORAL

CORREDORIA D'ASSEGURANCES

IMMOBILIÀRIA

Carrer Creu, 12 · Tels. 65.07.81 - 65.21.42 · Fax. 65.21.95
07630 CAMPOS - BALEARS

Taller i Servei de Pneumàtics

M. BORDOY

Venda i Reparació de Pneumàtics
Equilibrat Electrònic
Servei de Reparació vulcanitzats

Carrer Victòria, 57 (Cantonada Carrer Felanitx)
Tel. 65.21.93 • CAMPOS

Es Campanar

Autoservici

Seccions de:

Congelats

Fruiteria

Carnisseria

Cansaladeria

Major, 36 - Tel. 65.07.69

07630 CAMPOS

Millor... i més aprop

Adéu Tià, ja ens veurem !!!

Deuen ser les 5:00 del matí i estic tot sol a on tu ja saps, on hem compartit tantes i tantes bromes i rialles, els altres ja dormen (Paco, Joan, Rafel, ...) però jo no puc.

Al sopar d'avui he notat a faltar les teves rialles, les teves bromes, els teus jocs amb En Joan, a tu. Ens has deixat de cop. Ahir En Joan i jo t'ho vàrem dir, mentre sopàvem, almanco vint vegades, «Vés alerta amb sa moto». Ja sé que no va ser culpa teva, que com altres vegades va ser culpa d'uns «guiris», però jo sempre et deia que a la moto se l'ha de respectar més que a un pare.

Les llàgrimes em cauen damunt el paper quan pens que ja no podré demanar 4 Ballantine's amb Coca-Cola com fèiem sempre, ara només seran tres!!, però vull que sàpigues que sempre farem un brindis per tu, sempre estaràs present entre nosaltres, sempre que encetem una botella de Ballantine's deixarem la teva part.

Ara ens veuràs d'allà dalt i sé que ens ajudaràs en tot el que puguis, perquè aquí era el que feies, i et cuidaràs de nosaltres.

De cop i volta has deixat aquí a moltes persones que t'apreciàvem i estimàvem molt, la teva mare, que vivia per tu i eres la seva vida; na Xisca, que ho hagués donat tot per tu i t'estimava amb locura; a nosaltres i molts d'altres amics i companys, perquè en tenies molts!!.

Ara, per allà dalt podràs córrer per les autopistes del cel a tota velocitat com a tu t'agradava, sense límit ni temor, segur que trobaràs algun amic, i ben prest en faràs molts.

Vares treballar des que vares poder, moltes vegades nit i dia per poder ajudar la teva mare i per alguns «capritxos», ningú no et va regalar res, tot t'ho vares

guanyar amb la teva suor i el teu esforç.

La vida per a tu va ser un camí d'espines, vares perdre el teu pare ben prest, però així i tot, amb la teva força de voluntat vares sortir endavant, lluitant i treballant. Jo sempre admirava la teva força de voluntat per fer les coses, era increïble!!!. Quan et proposaves alguna cosa no aturaves fins que ho aconseguies.

Els que hem quedat aquí sempre et tendrem en el record, eres un tio molt alegre, mai no et vaig veure enfadat ni de mal humor, mai et vaig sentir dir una paraula més alta que l'altra.

Fins aquí són lletres descompostes que anaven sorgint del meu pensament el mateix vespre de la teva mort, podria seguir escrivint moltes més coses, però tots els que te coneixíem ja les sabem, i els que no et coneixien, es cansarien de llegir, de tantes que en podria escriure.

No sé com puc despedir-me de tu, un bon AMIC, per sempre, per tant et diré el que et deia sempre «vés alerta».

A tu, Antònia, una mare destrossada, no tenc paraules per consolar-te, però has de saber que sempre que necessitis alguna cosa ens tendràs pel que vulguis.

I a tu Xisca, què puc dir-te, és un cop molt fort i ho hem de superar entre tots, ja saps que ens tens pel que vulguis i quan vulguis.

Andreu Alcaraz Vich.

JAUME FERRER I MAS

Reparació i Venda de Motos
Motoserres i Motocultors

Carrer Lepanto, 1 - Tel. 65.00.60 - CAMPOS

PRODUCTES ADROVER

Carrer Menorca, s/n. · Tel. 65.00.54
07630 CAMPOS

PERRUQUER · ESTILISTA
UNISEX

Horari:

Matí de les 8'30 a la 1

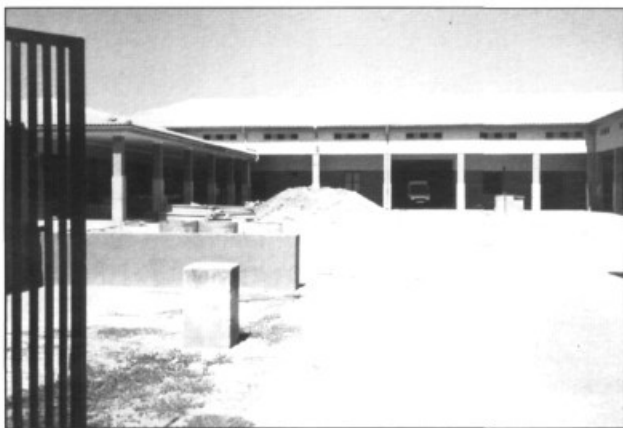
Horabaixes de 4 a 8'30

Dissabtes obert tot el dia

Carrer Manacor, 40 · Tel. 65.21.10
07630 CAMPOS

HAN COMENÇAT LES OBRES A SES ESCOLES

Pels darrers de juliol hem pogut veure com començaven les obres al col·legi Públic Joan Veny i Clar. Però, quines obres? No està de més demanar ja que hi ha una manca d'aules per primària i unes necessitats per l'ESO o la secundària. Ara únicament es fan aules noves per la Primària (de 6 a 11 anys). La secundària segons informen a Ressò, començarà enguany ja Tercer (allò que abans era 1er de BUP) a Campos al Col·legi Públic i per tant, tots els al·lots de Campos de 14 anys podran seguir estudis a Campos, juntament amb els de Sa Colònia i Ses Salines. No podran però continuar el Batxiller que l'hauran de seguir fora a l'Institut de Lluçmajor que és el que correspon al nostre poble.

— L'obra del Col·legi Joan Veny és per Primària

GANES D'EMPIPAR O MESURA CONTRA ACCIDENTS

Tornam a tenir sotracs i a voler al Camí de Ciutat Vell. L'Ajuntament o qualcú ha decidit tornar a provar de posar sotracs i muradetes per tota aquesta Ronda davant el Poliesportiu Municipal i fins passats a cada banda un bon tros.

Els accidents no s'eviten amb aquestes noses tan empenyatives pels cotxes, motos, bicicletes o tot altre vianant, creim que, hi ha moltes altres maneres d'arreglar-ho. Per altra banda hi ha molts de carrers (Carrer Nou o Santanyí) on la velocitat és bàrbara i perillosa i no hi posen sotracs ni res de res.

L'altra vegada que el Batle d'infeliç memòria en va posar per totes les rondes els va haver de llevar tard o prest perquè el sentit comú encara és d'obligat compliment.

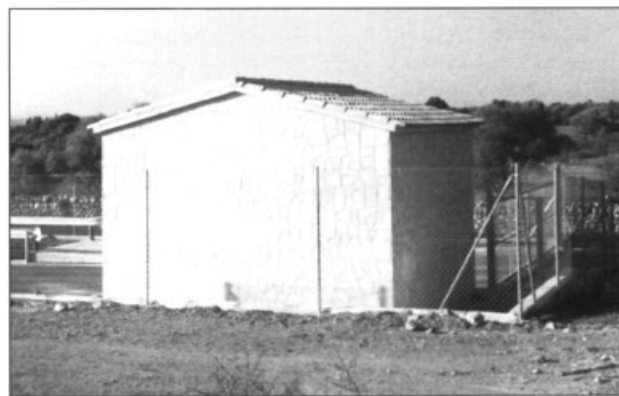
— Un cop més els inútils i molestos sotracs.

JA TENIM ESTACIÓ DE TRANSFERÈNCIES DE FEMS

No sé si hi heu anat, però vora l'antic femeter hi han construït la denominada estació de transferències de fems: una obra realment que tots esperàvem que servís d'una vegada per totes per evitar més mal dels fems a la nostra terra.

Per cert, que ens informen que l'empresa concessionària del CIM, TIRME, (que és una Unió Temporal de grans empreses) NO ha tret la llicència d'obres corresponent i realment l'obra feta és d'un pressupost multimilionari. Què passa, Sr. Batlle? Uns sí i altres no? Convendria que ens ho explicàssiu i que ho féssiu directament a aquesta Revista. Tal com ho direu ho exposarem.

També hem de dir que és ben hora que es posi en marxa el pla de reparació del sòl i subsòl malmenat per l'anterior clot de fems.

— Una mostra de la gran obra de l'Estació de transferència de fems

MATEU NICOLAU URREA

Gestió i assessorament fiscal i empresarial

Síquia, 12 · Campos A 10 Tel. 65.03.45

Enhorabona, Venéranda Murekatete!

Les monges en Festa i la Parròquia plena de color

El passat dia 28 de juliol al migdia, a la Parròquia de Campos es va viure un esdeveniment singular: la Cerimònia de la Professió Perpètua d'una Missionera dels Sagrats Cors, nativa de Rwanda, Àfrica, després d'un llarg procés de coneixement i preparació.

Crec que la Congregació, com Sor Venéranda o Sor Murekatete, estan d'enhorabona, qui ho dubta, ben al mig d'uns temps de sequera de vocacions, ben al mig d'uns aires de dificultat per a l'espiritualitat i per la vivència ferma del cristianisme.

També està d'enhorabona el poble de Campos, que, per feliç coincidència de lloc de fundació i naixement de Sor Maria Rafela, ha pogut veure aquesta cerimònia. Més que veure, diria que VIURE-LA. Les germanes estaven plenament satisfetes, des de la Mare General, Sor Teresa Solasagalés, fins a la darrera de les juniores. La gent feel que les acompanyava també emocionats per aquesta Festa, Celebració de tant de COMPROMÍS. Avui sorprèn el sí. Ja és difícil que et diguin sí, però per tota la vida gairebé impossible.

Concelebraren amb el Rector,

— Venéranda Murekatete professà solemnement i perpètua.

entre d'altres, el Vicari Episcopal, Mn. Sebastià Salom, el General dels MM. Sagrats Cors, P. Josep Amengual, el Vicari General i Postulador dels Teatins, P. B. Mas i el Vice-Postulador, Mn. Gabriel Ramis.

La Celebració fou emotiva i molt preparada i cantada per un cor de juniores i de totes les monges. Molt vibrant fou la dansa africana que ballaren Sor Venéranda i una companya a l'Ofertori, una dansa

plena de color i de sentit que fou culminant i que tots recordarem com un moment únic de la Parròquia de Campos.

La Superiora de Campos, Mare Catalina Mateu, juntament amb les monges varen acollir tothom que havia assistit, ajudades per diferents persones. Una festa i una passa podem dir, ben arrodonides. Enhorabona i endavant Venéranda.

S'Esquella.

**COMERCIAL
RAMBLA**
TEL. 65 25 01

**Jardineria,
Decoració
Art Mallorquí**

Rambla, 14 • CAMPOS

CONSTRUCCIONS

GUILLÉN - BAUZÁ

Noves edificacions i restauració de cases antigues

Escorial, 64 • Tels. 65.25.01 - 65.28.11 • CAMPOS

**bot tendències
t iga ...**

**Moda Home / Dona
Exclusiva Texans Caroché**

Major, 4 - Local D • Tel. 65.09.34
07630 CAMPOS

BUGADERIA

TINTORERIA

SA BUGADERIA

Carrer Nou, 73 • 07630 CAMPOS • TEL. 65.25.27

Damià Huguet i la pintura

Dins el món de la creació és freqüent que una persona que és coneguda per una faceta concreta desenvolupi altres activitats que, tot i que complementàries, sovint són poc conegudes i no transcendeixen més enllà dels cercles més pròxims. A vegades no és així, i la persona creadora és coneguda i apreciada per cada una de les diverses disciplines que conrea. Són secretes a públiques passions que es mesclen i ens donen la mesura més exacta del seu talent.

Pier Paolo Passolini és un reconegut director de cinema i escriptor, però durant la seva vida també es dedicà a la pintura. Després de mort s'exposaren les seves obres i s'edità un voluminós llibre. Paul Bowles, conegut arreu per la seva dedicació a la literatura, ha treballat professionalment la composició musical. Sembla que ara l'estira més a la música que a la literatura. L'autor teatral Johan August Strindberg es dedicà de forma ben intensa a la pintura. Actualment les seves obres són molt apreciades. L'arquitectura de Le Corbusier ha creat escola; com també en creà la seva pintura, dins el moviment conegut com purista. Federico García Lorca deixà nombrosos dibuixos, que s'han catalogat i exposat. L'escriptura de Jean Cocteau ha passat a la història. També ho han fet les pintures i els films que realitzà. La llista és interminable.

Així, què té de particular que Damià Huguet es dedicàs a la pintura? Res, absolutament res. Abans

— Nombros públic assistí a l'exposició.

ho ha fet molta gent, i és d'esperar que la cosa segueixi igual. En Damià ha anat pintant i, entre la tela i el pinzell, sempre ha tingut mestres on emmirallar-se. Tàpies, Ràfols Casamada i d'altres no estan massa dissimulats a moltes de les seves obres. Ell ho treballava a consciència, com si fos un professional lligat a una galeria i amb un mercat que cal cuidar. Acabada una obra, la signava i la titulava. I la fotografiava, o al manco en feia un dibuix esquemàtic. Tant és així, que tenia un registre de tot el que feia i on es trobava.

Alhora que creava obra, rebutjava exposar i vendre. Quan arribà l'hora de fer una valoració per a l'assegurança dels quadres que havien de sortir per anar a l'exposició a Ses Voltes, no tenia ni idea de amb quina quantitat valorar-los. Els

seus quadres els ha penjat a casa o han anat a parar a mans dels amics. Fa uns anys en presentà un al Ciutat de Palma.

Ara mateix és difícil preveure quin camí seguirà la pintura de Damià Huguet. Tot és massa pròxim, no hi ha gens de perspectiva i és impossible preveure si quedarà com el joc d'un escriptor envers la plàstica, o si arribarà un dia en què -casos semblants n'hi ha molts- algú descobrirà les seves obres i les revalorarà.

D'altra banda hi ha qui no vol revalorar res: són aquelles persones que tenen una obra seva i l'estimen. Aquí no hi valen diners ni modes, perquè són coses que duren sempre.

Joan Manresa.

Pintures Recó

Tomàs Mas Salom

Vázquez Mella, 2 Tels. 650704 - 650205 CAMPOS

TRANSPORTS MESQUIDA

Ronda Catalunya, 9 - Tel. 65.01.47
07630 CAMPOS

Es constitueix una associació d'empresaris a Campos

El passat dimarts dia dos de juliol, al local del Centre Cultural va tenir lloc la primera assemblea general de l'associació d'empresaris vinculada a PIMEM (Petita i Mitjana Empresa de Mallorca) recentment creada a Campos. Una vintena d'empresaris van acudir a la reunió, durant la qual es va explicar el projecte i es va nomenar la primera junta directiva. Els assistents varen elegir Elionor Miró Roig, del supermercat Can Melero, com a presidenta, Joan Artigues, de s'Orient, com a vice-president, i els vocals Catalina Ginard, de la botiga Bogart, Lluïcia Ferrer, des Punt, Andreu Ginard, del Milar Andreu Ginard i Joana Gomila, de la merceria Perfils.

El secretari, nomenat directament per PIMEM és Antoni Gayà, un jove de Vilafranca.

Ressò s'ha volgut reunir amb Elionor Miró perquè ens conti l'entrellat d'aquesta associació.

— Què és i per què s'ha creat l'Associació d'Empresaris de Campos?

— És un grup d'empresaris de Campos, amb el suport de PIMEM, que ja té experiència en aquests tipus d'associacions, ja que n'hi ha que funcionen des de fa tres anys. El perquè és que estam convençuts que la realitat d'avui obliga a unir-se per tenir més força i més veu i, per tant, per poder resoldre els problemes que ens trobam.

Tenim com a mirall altres associacions, com la de Sóller o la de Felanitx, que ja duen un cert temps de funcionament i estan contents amb els resultats.

— I què tal funcionen les altres associacions?

— Hem tengut reunions amb representants de varies d'elles i hem pogut comprovar que les que tiren endavant són les que tenen bones relacions amb l'ajuntament, ja que això els permet dialogar-hi i col·laborar-hi. Algunes, que no tenen aquestes bones relacions amb els seus batles respectius, tenen el camí més difícil.

Jo esper que tendrem molt bones relacions amb el nostre batle, ja que ell és empresari i sap quins són els nostres problemes.

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

— N'Elionor Miró va ser elegida presidenta de l'Associació d'Empresaris de Campos.

— Quants de socis teniu?

— PIMEM té una vuitentena de socis a Campos. De totes formes no tancam les portes als que no hi estiguin associats. És molt difícil arribar a fer un grup gros perquè fins ara no ha hagut unió, però procurarem deixar contents els que es vulguin acostar i augmentar el nombre de socis.

Comptam amb la col·laboració de tothom i, especialment d'aquells que veuen que avui és necessari l'associacionisme. A ells els demanaria que ens donin coratge i il·lusió per arribar a convèncer els escèptics.

— Quins avantatges pot tenir un soci sobre altres empresaris que no ho siguin?

— El principal avantatge és que davant l'administració tindrà més veu si es presenta respallat per un grup que si ho fa per lliure. Però, a part, hi ha tota una sèrie de petits

Fàbrica

Morters
per a
façanes

Masquait S. L.

**MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ,
TRANSPORTS, LÀMPERES I DECORACIÓ**

Carrer Ràpita, 43 • Tels. (971) 65.01.23 • 65.24.32
FAX. 65.24.32 • 07630 CAMPOS (Mallorca)

Restaurant La Travessia

ESPECIALITAT EN CUINA MALLORQUINA

Local per a Bufets de Noces,
Comunions, Batejos, etc...

Ctra. Campos Llucmajor, Km. 1 • Tel. 65.23.37
07630 CAMPOS

✓ Local

avantatges. Per exemple, PIMEM ha signat un conveni amb Repsol que permet als socis obtenir descomptes amb la compra de benzina i gasoil. És un conveni al qual voldríem que s'hi sumassin la resta de les benzineres de la vila, ja que a nosaltres ens agrada comprar per tot.

També tenim convenis amb algunes entitats financeres per tal que els associats puguin obtenir crèdits a un interès més baix. I, a més a més, PIMEM proporciona molta informació sobre temes que interessin als empresaris.

— Un aspecte que m'ha cridat l'atenció és que tots els membres de la junta directiva sou comerciants.

— Efectivament. Aquesta associació està integrada principalment per empresaris del sector del comerç, ja que

altres sectors ja tenen les seves pròpies associacions, però això no lleva que s'hi puguin integrar tots els que ho desitgin. Millor si també s'hi afegeixen.

La nostra associació, igual que les altres, han estat creades amb la intenció de descentralitzar PIMEM, que vol acostar-se més als associats.

— Quines activitats dureu a terme?

Som una associació molt jove. Encara no hem tengut reunions per plantejar problemes i intentar-los solucionar. Per ara el nostre principal objectiu és tenir contents els associats.

Des d'aquí, aprofit l'ocasió que me donau, per avisar tots els comerciants i empresaris de Campos que cada primer dimarts de mes, a les nou del vespre, tendrem una reunió al local del Centre Cultural. Els vull dir que hi estan tots convidats i que, com que som conscients que no podem perdre gaire temps, procurarem que siguin molt efectives. Al final de cada reunió dedicarem mitja hora, o més si cal, a ajudar amb el que puguem als assistents que ho necessitin.

A la primera reunió, de dimarts que ve (era dia 31 de juliol quan es va fer aquesta entrevista) hi està convidat el batle, que respondrà les preguntes que se li plantegin.

Jaume Lladó

PNEUMÀTICS I SERVEIS
PALENZUELA

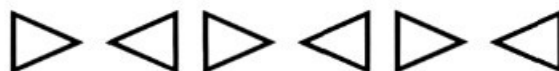
ESPECIALITAT EN PNEUMÀTICS I EQUILIBRATS DE
TURISMES, CAMIONS, 4X4,
INDUSTRIAL I MOTOCICLETES

Carrer Manacor, 2 - A - baixos

Tel. 65.00.13

07630 CAMPOS

Particular: 65.11.65

DIRECTA NÀUTICA
SERVEIS NÀUTICS EN GENERAL
SEBASTIÀ AMORAGA BAUZÀ
ESPECIALITAT EN ESMALTAT DE IOTS

Tel. Mòbil: 908.26.79.72 • Tel. 65.11.46
LA RÀPITA - Campos

També donam les gràcies a Josep Maria Palau i Camps i a Miquel Àngel Riera

— Miquel Àngel Riera.

Des de Ressò volem deixar constància de la tristor i el buit que ens ha deixat la desaparició de Josep Maria Palau i Camps i Miquel Àngel Riera i Nadal. Dos escriptors que com Damià Hugué cultivaven el noble i esquerp conradís de la cultura a un poble que els necessitava, un poble a on és difícil ser profeta, ser poeta. Tanmateix

pels qui vulguin anar més enllà de les trivialitzacions i banalitats pseudoculturals que s'estil·len i comercialitzen tan bé, aquests homes que ens han deixat seran sempre recordats i reconeguts com a referents pel seu mestratge i qualitat.

El millor homenatge: llegir-los, donar-los a conèixer als amics que miren massa la TV i tenen atrofiada la imaginació, rellegir-los... No ens defraudaran perquè la seva escriptura és de qualitat, dignificadora i enriquidora.

De Palau i Camps destaca la seva aportació a la novel·la policíaca amb la figura del seu personatge Jaume Arbós, un inspector senzill, introvertit, intel·ligent que sempre desentonsillava els més envitricollats misteris passejant-se per la subtil i reeixida prosa del seu creador. Una novel·lística de gènere negre a l'anglesa però dins la millor tradició, feta a Mallorca, per un autor que visitava els instituts a conversar amb els estudiants que llegien la seva obra. Ens seguirà acompanyant la seva imatge entranyable mitjançant la del seu món literari.

Miquel Àngel Riera es donà a

conèixer en el món literari amb un enlluernador poemari que anys abans havia passat desapercebut a un jurat incompetent dels premis Ciutat de Palma. Vertaderament el primer vers del poemari es convertí en un emblema lapidari: «T'estim però me'n fot» El primer vers de «Poemes a Nai» no era més que l'espurna inicial que encendria tot un corpus poètic i narratiu d'un apassionament sempre creixent i continuament renovador. Miquel Àngel Riera era un dels cims de l'orografia intel·lectual dels Països Catalans, un cim totalment reconegut, traduït a diverses llengües europees, i que gaudia d'una unànime admiració. No en va era un dels candidats més sòlids per assolir el Nobel si s'havia de proposar algun escriptor en llengua catalana. Amb Nobel o sense, Miquel Àngel Riera deixa el fruit d'una meticulosa dedicació al treball de la creació literària que restarà immarcescible i sempre a l'abast dels qui vulguin descobrir noves dimensions de la naturalesa i condició humanes.

Redacció.

PUBLICITAT A RESSÒ

Carme Llaneras. Tel. 65.21.32 • Fax. 65.01.47

Sa Joieria

Argenteria i Rellotgeria

Carrer Major, 4 - Local B • Tel. 65.23.78
07630 CAMPOS

C RISTALLERIA
P ERELLÓ

Acristallaments en general

Carrer Palmer, 1 Tel. 65.00.95
07630 CAMPOS

Lluc Sebastià Covas Manresa, al cel sia

Des de la tristor que ens suposa haver de fer-ho, novament hem de lamentar la pèrdua d'un altre jove campaner per una mort absurda. Lluc Sebastià Covas Manresa tenia, als seus vint-i-quatre anys, tot un futur per davant, ple d'esperances i projectes empesos per la seva innata energia vital i per un coratge per enfrontar-se a les dificultats de la vida envejable. Era un AMIC en el sentit ampli de la paraula, preparat en cada moment per encomanar la seva alegria i el seu bon humor si era necessari i per donar aquella mà que fes falta. Per a desgràcia de la seva família, i de tots, tot això es va rompre de cop un fatídic hora-baixa d'estiu. Ressò vol des d'aquestes planes donar el més sincer condol a la seva família en aquests moments tan difícils. Al Cel Sia.

11

Per a qualsevol informació a Ressò, trucau al:
65.04.51 (Antònia) • 65.24.59 (Esteve)

Ara, canviar a més li costarà menys.

**CANVI
a 220V**

Informi's:
(cridada gratuïta)

900-220.220

TOT SÓN AVANTATGES

En Silvestre Ginard

Ell és en Silvestre Ginard «Canals», en Silvestre «com el meu pare i el meu padrí», té 67 anys. L'hem trobat al carrer Unió, a ca seva, i ens ha volgut contar algunes de les seves moltes experiències, cosa que nosaltres, sincerament, li hem d'agrair.

— Com recordau la vostra infantesa i joventut?

— En tenc molt bons records, vaig tenir un bon pare que va fer molta feina, em vaig dedicar molt a l'esport com ell, que va ser un gran corredor de bicicleta. Jo vaig preferir jugar al futbol i vaig passar molt de gust perquè en aquell temps jugàvem per amor a l'art i ens divertíem. Els meus amics eren en Damià Capità, en Xesc Carreter...

— I, els estudis, què tal?

— Vaig estudiar fins a 4rt de Batxiller al Col·legi Fra Joan Ballester i un any a Lluçmajor. Ens n'anàvem amb la bicicleta el dematí i no tornàvem fins a l'horabaixa, dinàvem allà, al col·legi dels frares de Sant Bonaventura. Partia amb en Joan Lladonet, en Joan Puigserver i en Joan Mas i Mas.

A quinze anys, maldament mon pare volgués que jo estudiàs, no ho vaig voler fer (tampoc no era un estudiant que destacàs) i em vaig posar al taller de bicicletes que ell ja tenia. Primer arreglàvem únicament bicicletes, llavors -devers el 53- començàrem a adobar motos. Fa 7 o 8 anys que vaig decidir deixar fer les motos per dedicar-me només a les bicicletes i fins ara que, ja jubilat, ho faig com a per hobby.

Sempre he fet de mecànic de bicicletes, encara que també vàrem tenir un servei de cotxe públic.

— Sempre heu tengut el taller a aquesta mateixa casa?

— Jo vaig néixer al carrer de Ses Posades. Mon pare va posar el taller al carrer de Plaça, on na Roca té la botiga de roba, també el vàrem tenir a Sa Torre (allà on és ara la Banca March), teníem cafè i un gran taller de bicicletes, hi vivien dues famílies: la família de Can Nina i la nostra, que eren socis, això fins l'any 36 que va venir la guerra i en la qual mon pare va estar dos anys tancat. Després el varen amollar i vàrem comprar on vivim actualment. En va pagar 17.500 pessetes.

— Ens podríeu contar alguna anècdota de quan teníeu el cotxe públic?

— D'aquest cotxe hi ha bastants històries, quan el meu fill jugava a futbol, devia tenir 11 o 12 anys, hi posàvem tots l'equip dins el cotxe. Era un Seat 1400 vuit places i n'hi col·locàvem fins a 17 d'al.lots, ens n'anàvem per tot amb el cotxe.

Aquest cotxe em va dar l'oportunitat de fer de picapedrer, perquè arran d'unes feines que tenia en Reüll a Palma, jo els acompanyava i llavors havia d'esperar fins al vespre que acabassin la feina. Només ho vaig fer dos dies perquè m'avorria moltíssim fins que li vaig demanar a veure si el temps que esperava podia fer de picapedrer i em va dir que ho provàs i l'endemà ja vaig començar.

Guanyava seixanta pessetes cada dia.

— Què recordau de l'època de la guerra civil?

— No la record molt malament, jo només tenia set anys aleshores, però així mateix me'n record que anava amb ma mare a veure mon pare que el tenien tancat a Can Mir. No és que fos massa polític, però nosaltres teníem el velòdrom i el Moviment va impedir fer carres i ell en un moment donat, estant dins Sa Torre (que en aquell moment hi havia soldats) va dir «mal llamps el Moviment» i justament hi va haver un soldat que el va sentir i li varen fer un Consell de Guerra. Va estar tancat dos anys.

— En la vostra vida de mecànic la feina deu haver canviat molt, quins són els canvis que destacaríeu?

— Tot ha canviat molt. Un temps ho arreglàvem tot: canviàvem un pinyó, arreglàvem un sillín, li posàvem les molles, s'espenyava la cuba? idè s'arreglava. Ara tot es posa nou.

Un moment de moltes novetats va ser l'arribada de les motos. A mi, i d'un bon tros, sempre m'ha agradat més arreglar bicicletes, motos n'arreglava perquè no em quedava més remei, ja que durant una bona temporada no se'n va vendre cap ni una de bicicleta. Era el moment de màxim esplendor de les motos, i tothom que podia anar amb moto no anava amb bicicleta. Per tant, no em va

quedar més remei que aprendre a arreglar-ne i vendre'n. Veníem les Ossas.

Sempre he passat molt de gust d'arreglar bicicletes, a part de ser el meu mitjà de viure, la veritat és que m'agrada molt aquest món de les dues rodes.

— **Heu parlat, fa un moment, del velòdrom, contau-nos una mica la seva història.**

— Els propietaris del velòdrom varen ser mon pare, en Julià Recó, i l'amo en Vicenç Llorito. Aquests homes no teníem massa doblers, crec més aviat que en tenien ben pocs, però sí tenien una afició fabulosa al ciclisme i per això varen comprar el terreny (l'quarterada i mitja) per quatre mil i pico de pessetes. El mestre d'obres que va fer el velòdrom va ser Mestre Julià Manacor, ell va ser l'arquitecte, el mestre d'obres, el picapedrer i tot el que fes falta. Per cert, s'ha de dir que en aquell temps era un dels millors velòdroms d'Espanya. Durant les obres s'hi feia feina de sol a sol, la gent s'hi va abocar. El mestre guanyava un duro cada dia i en poc més poc d'un any el construïren: el varen començar el 35 i el varen inaugurar a Pasqua del 36.

Per construir-lo es varen unir quasi tots els picapedrers de la vila i per això varen fer tanta de via.

Després mon pare es va cansar del velòdrom perquè ens creava problemes i em deia que el vengués. Ens va arribar l'oportunitat de vendre'l a l'amo Andreu Oliver d'Algaïda i ho vàrem fer. El vàrem tenir del 36 fins devers el 75 o 76.

— **Quines coses destacaríeu dels anys que heu viscut fins ara?**

— He viscut una vida plena i amb satisfacció. Quan em vaig trobar molt estret va ser quan mon pare es va morir, que no sabia si en podria sortir, perquè tot el temps que mon pare va viure ell va ser l'amo i jo sabia fer la feina però qui duia la doma era ell. Va ser quan va faltar que no em va quedar més remei que dur el cap davant. Després també vaig tenir una època bastant fotuda que va ser fa setze anys que vaig tenir un infart i vaig estar tres o quatre anys que no tenia moral per res, després vaig tornar a agafar la bicicleta i vaig renéixer. Em va ajudar moltíssim perquè em pensava no sortir-ne. Ara estic molt bé, cada dia vaig a una finqueta que tenc a foravila i em pas els horabaixes cavant els arbres que he sembrat. Enguany he sembrat 90 ametlers i 40 garrovers i tot això du molta feina, però em dona salut i crec que estic més bé ara que llavors.

— **Sempre heu estat relacionat amb el món de l'esport, com ha estat aquesta faceta de la vostra vida?**

— Jo sempre dic que podria fer un llibre de tot el que sé de l'esport campaner. He passat molt de gust de fer el que he fet. Vaig començar quan tenia deu o onze anys, anava a cals Marians i hi havia dos equips: el Joventut i el Deportivo, jo vaig jugar amb un (ja no sé quin era) i cada diumenge fèiem un partit. A poc a poc, vàrem sortir fora poble. Vàrem fer un equip del Frente de Juventudes (tots havíem de ser d'aquests) i vaig jugar a futbol amb ells fins als 18. Llavors vàrem haver de jugar amb el Campos i aquesta va ser la meva vida com a jugador de futbol.

Després es va aturar el futbol a Campos i vàrem estar

17 o 18 anys sense futbol, fins que, els aficionats de bon de veres vàrem decidir tornar-lo a organitzar, posàrem fil a l'agulla i férem un Club el president del qual fou en Xim Fideuer. En Xim va ser un gran President i va dur el Campos a llocs que no ens pensàvem mai. Va fitxar jugadors de fora per tenir un bon equip i no tothom ho va entendre. Volia un bon equip i va dur la gent més bona encara que fos externa. Jo formava part de l'equip directiu.

Llavors hi va entrar en Biel Estrella, i jo em vaig retirar una temporada per descansar i el futbol va anar seguint. Després em vaig ficar amb l'Estel, que per cert també va ser una temporada molt interessant: vaig conèixer molt bones persones com en Miquel Beques que va ser el President, jo n'era el Vice-President. El vicari, Pedro Ramis, també va ajudar molt a fer un bon equip de L'Estel, molts dels jugadors que començaven a l'Estel ja varen poder jugar amb el Campos. Al final ens vàrem arribar a unir amb el Campos.

En Tòfol va sortir President, ho va ser dos anys. Després es va fer el Camp d'esports i a partir d'aquí ja sempre hi ha hagut futbol a Campos.

Ara tornam tenir un gran equip, aquest any hem passat molt de gust i enguany pareix que en tornarem passar. Una cosa que han fet molt bé és tenir un equip de Tercera Regional.

Com molt bé ha dit l'amo en Silvestre «se'n podria fer un llibre», aquí però, només hem volgut deixar constància d'algunes dades de la seva vida i quefers; 67 anys -i els molts que vendran encara- d'una vida molt densa, no poden resumir-se en dues planes, no era tampoc la nostra intenció fer-ho, això queda per un altre dia.

Si qualche dia vos trobau amb algú que no sap quin és el carrer de sa Unió, digau-li el carrer de ca'n Silvestre i no es perdrà, això, ben segur, vol dir qualque cosa.

Núria Vives
Antònia Sitjar

Foto: Damià Prohens (Foto Vidal)

Una millora barata i necessària

Al cap de la Travessera que pega a la carretera de Palma com es pot veure a la foto tenim, de forma incomprensible, uns mts. (deuen ser 6 o 7) de camí sense asfaltar, sempre ple de clots a causa del temps. Aquest camí dona una sortida o entrada ben útil i pràctica per al poble per la circulació provinent de o sortint a Lluçmajor. Una forma també de connectar amb visió de futur dues zones del poble la de Ses Escoles i la del Camí de s'Escorxador, fins ara amb problemes no menyspreables degut al perill enorme del creuer de Sa Parada que és un desgavell i un punt negre segur a la circulació del poble.

A més aquest caminó necessitaria una ampliació mínima de dos o tres metres que significaria una millora per tot aquell redol i no suposaria una despesa fora mida, ens pareix. Bastaria que el Batle hi prengués un poc d'interès i de fet potser ni se n'hagi adonat compte. Per això ho deim i públicament.

El Mirador.

PUBLICITAT A RESSÒ

Carme Llaneras. Tel. 65.21.32 • Fax. 65.01.47

CELLER
Ca'n
TONI

*El primer establiment
de Mallorca amb un
sistema revolucionari
de preparar la carn
al "grill"*

Oest, 8 • Tel. 65.27.54 • CAMPOS

GA

Gestoria
ADROVER

TRAMITACIONS I ASSEGURANCES

Convent, 13 • 07630 CAMPOS
Tel. 65.27.01 • Fax 65.27.00

Tintoreres a la mar i a terra eixuta...

Sempre hem sentit a dir que la mar, com moltes coses, té coses bones i dolentes. I també, potser des d'un altre caire, que la mar mereix molt de respecte, com si fos un gegant de rondalla.

A Sa Ràpita com pertot arreu de la costa campanera podem afinar les besades amorosides de la natura i de l'home (i dels homes/dones entre ells): l'aigua de la mar netíssima, una costa no «balearitzada» del tot, un lloc tranquil (a estones i redols), uns carrers amples i acceptables, uns mínims serveis, una brisa com cal, un Club Nàutic amb festes i tot, etc.

Però també podem veure reflectides les mossegades com si de tauró perillós es tractàs. I el que planyem més, és que fa temps que en parlem: un problema gairebé etern amb els fems i les deixalles, zones grogues i no verdes, una primera línia vergonyosa que dona motiu per una altra xerrada, un lloc desconnectat malgrat tot del poble de Campos amb festes insípides sense imaginació, són entre d'altres retrets que feim no per enllegir sinó per millorar.

N'estam cansats de donar idees!

TALLER ELECTRICITAT

Toni Ripoll

Electricitat de Vehicles i Barques

Ràdio - cassettes, C. D. i alarmes

Telefonia mòbil

Manteniment d'aire acondicionat

Carburació i injecció

Canvis d'oli,...

Ronda Jaume II, 55 • Tel. 65.24.76 • CAMPOS

Ciclos Serra

Reparació i Venda

Provença, 1 • Tel. 65.00.85

07630 CAMPOS

POSI LA SEVA
SALUT EN LES
MILLORS MANS

ET
MEREIXES
EL MILLOR

Si desitja sol·licitar més informació,
ens trobarà a:

MARIA MIQUEL NADAL

MIQUEL OBRADOR LLADÓ

C/. Santanyí, 15 - Tel. 65.04.01 • CAMPOS

ASSEGURANCES EN GENERAL

PREVIASA

ASSEGURANCES

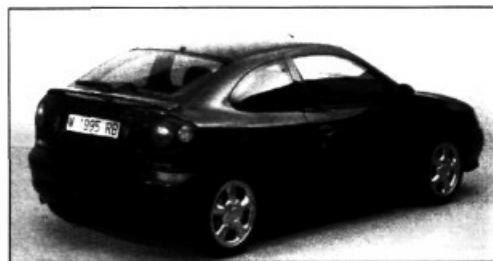
Conegui els avantatges
que tenen les
assegurances de salut
a PREVIASA.
PER QUÈ NO LES TÉ
VOSTÈ?

Joan Artigues, S.L.

Renault Campos

Antelmo Obrador, s/n.

Servei de grua permanent

Tels. 65.02.62 - 65.04.00

Tel. Mòbil. 908.63.81.99

Lloguer de vehicles

Disposam de vehicles de substitució
mentre vostè repara el seu
a les nostres instal·lacions
a preus molt especials

El Camí de la discòrdia

L'Ajuntament i Costes ho han de resoldre

És una llàstima que a Sa Ràpita hi hagi disputes entre veïnats o disputes entre veïnats i ciutadans però això forma part de la vida social i no ens estranya. Ara bé sempre s'han d'intentar les solucions que mirin cap al bé públic i que evitin conflictes.

Segons les informacions arribades a Ressò uns veïnats (principalment un) denuncien repetidament que es passa per la zona costanera de devora Na Voltora per un camí immemorial (els majors diuen que aquest camí té més de 100 anys), avui dirigit cap a la porta d'emergència del Club Nàutic Sa Ràpita.

La Demarcació de Costes de Balears, sota direcció del Sr. Carlos Garau Sagristà, arran d'aquestes denúncies resol i envia un Escrit de data 21 de juny d'enguany (rebut el 24-6-96) a l'Ajuntament ordenant que es procedeixi a tancar aquest camí impedit el pas de vehicles, tot permetent el seu ús com a sortida d'emergència del Club i per viants.

A partir d'aquí comença la batalla que tot el poble sap i coneix i que no és gens bona per mantenir un esperit de vacances d'estiu i de descans. Que si uns posen i altres lleven, etc.

L'Ajuntament no senyalitza ni adverteix de res quan sap perfectament la finalitat d'aquest camí i el seu ús tradicional, avui canviat, sí,

— Una mostra de l'estat actual d'aquest camí tan polèmic

però no desvirtuat.

No és plausible l'argument tan inflexible com inútil de Costes en el sentit que la zona és de domini públic marítim i que per tant no hi cap cap intervenció no autoritzada i que no estan autoritzats el pas de vehicles. Tampoc és de rebut dir que el camí espenya la vegetació o la costa. Realment, tota la primera línia de Sa Ràpita està farcida de caminets, aparcaments, portells, etc que «fan malbé» el domini públic. Costes si defensa el domini públic hauria d'intervenir en moltes altres coses i també invertint doblers per a protegir i conservar. Per exemple, els Escars que queden encara i són

valuosos.

Per altra banda, com serà una sortida d'emergència d'una instal·lació portuària que té barrat el pas?

I amb tot això, per què l'Ajuntament no posa fil a l'agulla i pren decisions, consultant els veïnats, els usuaris, els interessats i defensant davant Costes la solució millor per al poble?

Ni Costes ni l'Ajuntament, ni molt manco un veïnat, poden canviar tot el costum del poble, ni els seus usos sense un motiu vertaderament de pes.

Pere Ollers Vives

Especialitat en Paella i Peix

Es Murters, s/n. • Ses Covetes (Mallorca)
Tel. 64.09.64

Taller Mecànic
CA N'ARNAU

Carrer Provença, 36
Tel. 65.10.63
07630 CAMPOS

Què passa amb la «primera línia» de Sa Ràpita?

És de coneixement de tots la situació penosa en què es troba la primera línia de Sa Ràpita, sia on sia que mirem, per tot hi trobam el mateix panorama: quatre herbes, terra i pedra, quan no hi ha improvisats aparcaments o un lloc encimentat de bauxes i berbenes. Per tot el conegut i antiestètic «bordillo».

L'estat actual de tota la zona de primera línia, si no fos pels cuidats jardins de la major part de xalets, es qualificaria de miserable i deplorable.

Tothom sap i si no basta llegeixi Ressò d'altres anys que hi ha hagut projectes diversos per a embellir (no envellir, supòs) Sa Ràpita. Uns que els havia de pagar turisme, altres costes, etc. Un que fou rebutjat per molts de rapiteres de seny. Altres ignorats o no exposats mai al públic.

Dels projectes em sembla que només ha arribat el «farolamen» que aquest sí que es veu i lluny. A més una bona pasta costa a l'Ajuntament de manteniment i de corrent elèctric.

Allò passat està passat, què hi farem? Ara convendria posar remeis pel present i el futur.

Primer remei: una neteja a fons i sense fer mal de tota la zona costanera, evidentment, amb intervenció de Costes (i que paguin qualche cosa).

Segon remei: una ordenació clara i contundent de la primera línia (llocs per passar, camins, llocs per fer festa i si és imprescindible,

— L'estat actual de la primera línia és deplorable i impropri

aparcaments).

Tercer remei: iniciar un projecte senzill de manteniment d'una primera línia neta, oberta a la gent, amplament, amb la natura i vegetació preponderant i sense gaire obra visible. S'han de conservar definitivament els Escars amb valor etnològic com ja dèiem al passat número de Ressò. Un projecte que la Sala ha d'exposar al públic d'un estiu per l'altre perquè tothom hi digui la seva.

Quart remei: ja ideal seria reduir a la meitat la circulació de la carretera, amb un projecte de desviació i crear un més que necessari

carril bici ample i segur.

Una associació de veïnats rapiteres i d'«amics» de Sa Ràpita seria una bona eina per treballar amb tots aquests projectes que podrien donar a lloc a diverses activitats: camps de treball, exposicions, taules rodones, etc.

L'Ajuntament ha de prendre la iniciativa i ha de conjuminar esforços de Costes, de Carreteres i de Turisme. No són tants de doblers i al capdavant, aquesta seria una inversió pel futur, de la qual segur que estariem satisfets.

Pere Ollers Vives.

Motor Ocasíó
Campos, S.L. **COM**

COMPRA - VENDA de Vehicles d'Ocasíó

Tomàs Rigo Viçens

Ctra. Palma - Campos, Km. 35 • Tel. / Fax. 65.24.22
07630 CAMPOS

Ell i Ella
PERRUQUERÍA - ESTÈTICA

Santa Bàrbara, 2 - Tel. 65.03.53
07630 CAMPOS

NISSAN

**Ens hem
tornat**

BOJOS

**Micra 1.0 L. 3p
1.384.000 Ptes.**

Aire Acondicionat

Tancament centralitzat

Immobilitzador Anti-robatori

Renta vidres posteriors

Retrovisors elèctrics

Air-Bag de conductor

Direcció Assistida

Elevavidres elèctric

Motor 16 V. 100 Cv

o Diesel 2.0 75 Cv.

3 anys de garantia o 100.000 Km.

Aire acondicionat

Cinturons amb pretensors

Immobilitzador Anti-robatori

Renta vidres posteriors

Barres estabilitzadores davant/darrere

Volant regulable en altura

Motor 16 V. 55Cv.

3 anys de garantia o 100.000 Km.

**Almera 1.6 SLX. o 2.0 D GX
2.199.000 Ptes.**

A p r o f i t a ' t

RECORDA QUE HI HA UN MICRA DES DE 1.244.000 PTES I UN ALMERA DES DE 1.744.000 PTES.

Preus recomanats a la Península i Balears, inclouen: Nissan Assistance, I.V.A., Transport, Impost de Matriculació i Descompte Promocional. Vàlid per a vehicles en stock fins a finals de mes. No acumulable amb altres promocions existents. Excel·lents condicions amb **NISSAN FINANCIACIÓ**

RAFEL POMAR

Historiador Tallades, 9 - Tel. 65.07.83 - Fax. 65.22.58

07630 CAMPOS

**ARA
Nissan**

Lletres a la tieta

Benvolguda tieta; una vegada més torn adreçar-vos aquestes lletres, que si tot va bé rebreu abans de festes. Com de costum em pos a la vostra disposició i us faig arribar els meus millors desitjos de benaurança.

És un fet, tieta, que la vertadera dimensió de les persones, sovint, es comença a reconèixer quan ens han deixat, quan descobrim un buit que fins ara no havíem reparat, quan opinions i postures, que potser no sempre compartíem deixen de manifestar-se, quan la seva absència, lluny de passar desapercebuda, és palesa amb més freqüència del que mai hauríem pogut pensar. Els mèrits i la vàlua d'en Damià -per evidents- tard o d'hora seran reconeguts, això però, no

allibera del desencís d'una mort prematura, de la pèrdua d'una persona amiga, massa jove i que de pressa no en tenia gaire i sí moltes coses per fer encara, alguna de les quals, ben segur, hauríem tengut el gust de compartir.

Ara la vida continua, tieta, i ens conhorta el fet de saber, que el seu pas per la terra que tant ha estimat, no haurà estat endebades.

L'estiu és un seguit de sorpreses, d'entre les quals destaquen, potser, les festes locals. Pocs són els pobles que no tenen patrona, patró, fet o esdeveniment al qual retre homenatge durant aquests dies de més calor que res. No sé si hi ha cap estudi fet al respecte, tal volta només sigui coincidència, però sembla evident que els sants d'aquesta part de l'any imposen molta més gresca que la resta del santoral.

La majoria de festes són al·lussives a persones o situacions de molt enrera, de segle, la qual cosa posa, si més no, posa de manifest que fa moltíssims d'anys que res no ha tengut l'honor de merèixer ser celebrat per tot un poble i com a data significativa de la ciutadania.

Per corregir la situació plantejada, grups d'estudiosos i persones inquietes, s'han començat a moure i sembla que ben aviat - i després de no poques dificultats- hi haurà propostes concretes. Encara no puc avançar-vos massa detalls, tieta, però la cosa sembla que s'encamina envers els succedanis dels moros i cristians, d'allò més mogut: alemanys i mallorquins, cotxes i vianants -aquesta opció, amb distintes variants, és la que més números té a la vila nostra. El cas és innovar, deixar de banda certs arcaïsmes i tenir present la immediatesa dels temes escollits; es tracta de fomentar la participació, de motivar la sortida al carrer i a la vegada escenificar, d'alguna manera i per un moment, el que suposaria la victòria sobre elements estranys que de cada dia més, se'ns mengen el terreny. Bé tieta, com que d'això tendrem temps de parlar-ne ho deix anar fins saber-ne el net, per enguany gaudirem d'en Toni Ronald, de na Karina i de n'Arrocet, amb coca i trampó, dins el marc habitual de les festes d'agost.

De les festes una cosa més, us vaig parlar de la possible pregonera d'enguany, les darreres notícies em desmenteixen i no van pel camí indicat. Sembla que l'honor recaurà en una persona del món eclesiàstic, campanera i establerta, des de fa anys, prop del cor de Mallorca. Potser s'hagi perdut en expectació, però ben segur que s'ha guanyat en qualsevol dels altres aspectes.

Pel que sembla, la idea va sorgir a partir de la missa del dia de Sant Julià, certes paraules durant la celebració tocaren la fibra de la nostra primera autoritat que no es va poder privar de fer-li l'ofertament, sigui com sigui, amb el canvi hi haurem guanyat.

De vegades, tieta, i sempre baix-baix, hem parlat de l'estranya situació que es va produir arran de la candidatura del PP a les darreres eleccions municipals. L'entrada de l'actual Batle com a candidat, va sorprendre la majoria de campaners, però més encara la manera com l'ex-batle va desaparèixer de l'entorn polític municipal i com els regidors que li havien donat suport durant quatre anys, li giraven l'espatlla i no en volien saber res. De llavors ençà no s'ha perdut oportunitat per carregar-li a l'ex, les culpes dels molts mals que patim.

Unes setmanes enrera, l'amic coral pobler de l'ex-ara reciclat a no sé què de la música- el va promocionar com a nou alt càrrec devers la Conselleria d'Agricultura -es veu que això de la solfa no l'omple el més mínim- i que com altres del partit se sent atret pels tractors. Uns diuen que el seu nom mai no havia sorgit entre els possibles candidats i que la notícia tenia com a finalitat recordar que el senyor Roig encara hi és, i ben disponible. D'altres diuen que sí, que era un dels possibles i que només certes gestions des del carrer de plaça el privaren de despatx a la Conselleria, cosa que llavors es va desmentir, i tira per endavant.

Jo, tieta, veig que hi ha cosa. La curiositat creix i qualcú, qualche dia, contarà què va passar, què va passar per devers el Carrer Major, i què va passar a l'Ajuntament el mateix dia que s'inaugurava el PAC, poc abans de tancar les llistes i quan de rialles n'hi havia ben poques.

La curiositat em rosega, tieta. Potser la curiositat sigui tanta com les ganes d'algú de fer-ho públic. D'algú que, en el moment i lloc oportú, va saber jugar el seu paper - millor hauria de dir els seus papers i sortir-se amb la seva.

Algunes persones, tieta, ja no hi són devers la Sala, d'altres encara sí i també n'hi ha de noves, i molts més n'hi ha que ni hi han estat mai ni pensen de ser-hi, uns i altres, i tots plegats, partíceps d'una mateixa realitat, d'una realitat que paulatinament ens va demostrant allò que ni m'atreveix a esmentar; per això no calia tant de rebumbori, fins i tot els que no n'esperaven gaire n'esperaven un poc més.

Bé, tieta, m'hauré d'acomiar per avui, faig comptes anar a mar i si no arrib d'hora llavors he de dur el cotxe devers can Mandana, i és que no m'he pogut avesar a pagar per deixar el cotxe al carrer.

Res tieta, que us sigui lleu, una abraçada i bones festes i tal dia com avui farà anys.

El nou Codi Penal (III)

Quan s'és major d'edat per a cometre un delicte o una falta?

Pel Codi Penal anterior, ésser majors d'edat, això és ésser plenament responsables per la Llei penal dels fets delictius o imprudents comesos, significava tenir 16 anys complits, malgrat tothom sap que l'emancipació civil es produeix teòricament i legalment als 18 anys (entre d'altres causes que permeten avançar aquesta edat).

Ara el nou Codi Penal (NCP) estableix al seu art. 19 que «Els menors de 18 anys no seran responsables criminalment segons aquest Codi».

Quan un menor de l'esmentada edat cometi un fet delictiu podrà ser responsable conformement amb el que està disposat a la Llei que reguli la responsabilitat penal del menor»

Malgrat això i ho voldria deixar ben clar en aquest article divulgatiu, aquesta disposició, a la pràctica, NO HA ENTRAT EN VIGOR, no val, en establir el mateix Codi Penal a la seva Disposició final 7ena que «roman exceptuada l'entrada en vigor de l'article 19 fins que no adquireixi vigència la llei que reguli la responsabilitat penal del menor a la qual es refereix aquest precepte»

Fixem-nos idò que actualment estam pendents d'aquesta anomenada Llei Penal del Menor i que fins que arribi la seva vigència els de 16 anys o més respondran penalment com un major (amb matisos) i els menors de 16 anys compareixeran davant el Fiscal i els Jutjats de Menors essent aplicables mesures més educatives que repressores.

De totes maneres a partir de la vigència del NCP, 24 de maig d'enguany, 6 mesos després de la seva publicació, començarà a regir la regla que els menors de 18 anys (i des de 16 hem d'entendre) també ja es demanarà un informe als equips tècnics dels Jutjats de Menors, informe sobre aspectes socials, educatius i psicològics del jove i la seva família, informe que tindrà interès, pareix, per una suspensió de condena.

També s'ha de dir que a partir del NCP els menors de 18 anys, cas que fossin jutjats i condemnats, podran demanar més envant (quan s'aprovi la legislació penal juvenil) un revisió del seu judici d'acord amb les normes més favorables que els puguin ser d'aplicació. Quan aquí parlem de normes més favorables realment ens avançam al que no sabem: si serà o es podrà entendre més favorable la Llei Penal Juvenil o el Codi Penal.

Així tenim, per avui, doncs tres grups d'edat importants penalment parlant i que és una dada que hauria de tenir clara tothom: fins a 12 anys, absolutament irresponsables penalment (si hi ha cap malifeta passen a dependre de les Comunitats Autònomes, dels seus organismes tutelars), de 13 a 15 anys, responsables davants els Jutjats de Menors (poden ser internats a Centres específics de reforma o sotmesos a vigilància entre altres mesures) i de 16 o més anys, són ja responsables davant els Jutjats i Tribunals ordinaris (poden ingressar a presó, entre altres penes i mesures).

Pere Ollers Vives

Maria Bover Mulet

Tenda 100
i articles de regal

Es graven figures per a noces, batejos i comunions

Carrer Nou, 1 - Tel. 65.05.30 - Campos

es punt

Les millors marques en:
confecció, gèneres de punt,
corseteria i bany

**Estam de
Rebaixes**

Creu, 2 • Tel. 65.03.46

CAMPOS

Joan Segura, 5

MANACOR

Escola de Formació Vial

Carrer Plaça, 24 • Tels. 65.29.29 • 908.43.52.33
07630 CAMPOS

El consum forma de vida

Fins fa unes quantes dècades, la conservació dels aliments s'efectuava amb productes naturals -espècies, sal, vinagre i altres productes naturals- o mitjançant tècniques d'assecat o cocció. Contràriament, avui en dia com més va més poc utilitzam els aliments frescos i ens anam inclinant a poc a poc cap al consum d'aliments processats i de conserves, amb el seu conseqüent efecte nociu, tant per la nostra salut com pel nostre planeta.

Els aliments que compram que porten conservants són els més nocius per a la nostra salut, contenen productes químics que poden arribar a fer molt de mal al nostre organisme; els professionals en nutrició recomanen canviar el nostre sistema de consum actual, pel de productes frescos i que continguin els minerals i les vitamines necessàries pel nostre organisme; podem consumir productes de la nostra regió: són més frescos i consumim més poca energia en transport i en manipulació, també podem valorar la relació qualitat-preu, per exemple: entre dos conills, un de granja i l'altre de camp, hi sol haver una diferència de preu notable, però el primer té un nivell considerable de greix -aconseguit artificialment amb menjars preparats-, en canvi el segon de greix no en té gens i això conseqüentment és molt millor per la nostra salut.

Igualment aquesta casta d'alimentació implica, amb les seves distintes fases de producció, transports,

embalatges, envasos, etc ... una tuddada d'energia que a més a més ompl de cada dia més les nostres bosses de fums i contribueix d'aquesta forma a degradar de cada dia més els nostres recursos i espais naturals.

El consumisme desmesurat ha provocat a curt termini molts de problemes ambientals, hem creat una societat artificial, i aquesta manera de viure i de consumir no és bona per al nostre planeta perquè ell se'n ressent de tots aquests abusos incontrolats; la naturalesa no pot seguir el ritme descontrolat que en aquests moments està movent el món, no té temps per a repoblar els boscos que es talen ni tampoc per a produir més carbó o petroli que de cada dia en queda més poc, i per això només queda una solució i és que tots ens adonem del que està passant i aportem el nostre petit granet d'arena per intentar omplir el gran forat deixat per l'abús incontrolat dels recursos naturals del món on vivim.

Guillem Burguera

Estació de Servei Campos, C. B.

**Obert 24 h. Autoservei
Benzina sense plom**

Carrer Sant Blai, 19 • Tel. 65.01.53 • CAMPOS

SA CIMENTERA, S.A.

MATERIALS PER A LA
CONSTRUCCIÓ
FABRICACIÓ PRÒPIA
DE CIMENT NATURAL

Carrer Cimentera, 38 • Tels. 65.02.54 - 65.08.73
07630 CAMPOS (Mallorca)

RESTAURANT BAR AVENIDA

Local climatitzat i terrassa

Gran varietat de Pa amb Oli

Menú diari a 750 Ptes.

Menú diumenges i festius a 1.100 Ptes.

Sopars i dinars de companyerisme
(preus econòmics)

Menjar per dur-se'n

CUINA MALLORQUINA

Avinguda Jaume II, 28

Tel. 16.00.77

CAMPOS

GABINET PSICO-PEDAGÒGIC

**Centre de Diagnòstic
i tractament**

Estudis individuals i col·lectius

Recuperació d'aprenentatge

Logopèdia - Teràpia

Carrer Silos, 35 - Tel. 65.11.42 - Campos

«A la caiguda de la tarda, quan retornaven del camp, els treien dels seus pobles per portar-los a la mort. Partien cap al darrer viatge amb la camisa, suada, aferrada al cos...»

Georges Bernanos

60 anys de la repressió feixista: on és la vergonya?

La inicial confusió i tensió que provocà l'aixecament del general innominable i ignominiós, aquell 18 de juliol d'ara ha fet seixanta anys, segurament es visqué a Campos, aquella notícia en saber-se, com més o manco a tots els pobles de Mallorca. Tanmateix el nostre ha estat sempre un poble molt convençudament conservador, basti recordar que ja en el segle passat alguns campaners s'envalentonaren per donar suport a l'absolutisme d'un dels monarques més perniciosos que ha donat la història, i evidentment aquella fatídica data de l'estiu del 1936, a mesura que els esdeveniments i notícies s'anaren clarificant, era ben segur que no toparien a la vila amb cap resistència com va passar a alguns pobles de l'illa. Però a Mallorca, com a Campos, la majoria ni opinaren ni han opinat mai: indiferència i deixar-se dur són unes tendències molt notòries de la idiosincràsia illenca i campanera. En aquell moment també, i això és el que volem destacar, hi havia un parell de famílies campaneres amb gent o algun individu esquerrà que probablement començaren a entrellucar entre tot aquell rebumbori conseqüències tràgiques, el preludi d'un

— També s'afanyaren a engrunar les ments més innocents.

drama.

L'odi va esclafir, la catàstrofe havia començat i duraria més de tres anys-el període d'enfrontament- perquè en acabar el conflicte armat entrarem dins la llarga nit del franquisme. Una postguerra gairebé eterna, molta por, molt de silenci, molta mentida però molta injustícia i tirania.

La primera reacció, des de la perspectiva que ens han donat els anys, seria la de proclamar i reconèixer que la violència mereix un absolut menyspreu perquè és i serà sem-

pre un enfonyall d'accés directe cap a l'infern. Res justificarà mai un cop d'estat, una croada, una punyetera i simple escopetada a ferir cap a algú que és considerat subversiu, indomable, mal encaminat. Aquells que han cregut o creuen ser més sants, més intel·ligents, més necessaris que els altres i ho han volgut imposar a cops, són i han estat la prova més fefaent de la vilesa i estupidesa humana. Ja ho va deixar escrit el pobre i immens Miguel Hernández, víctima de la repressió franquista, poeta de la llum, mort assassinat, dei-

22

SERVEI DE TAXI

BARTOMEU CANTALLOPS

Servei de rehabilitació

Carrer Petra, 9 - 1er. - A

Tel. 65.03.76

07630 CAMPOS

Tel. Mòbil 908.73.26.79

PISCINES I REFORMES S'AIGUA BLAVA

- Construcció de Piscines i Aljubs, sistema de formigó "Guintado".
- Construcció de Pistes de Tennis, Sistemes "Tennis Quick"

ANYS D'EXPERIÈNCIA AVALEN EL NOSTRE SERVEI

Carrer Eivissa, s/n. • 07630 CAMPOS

Tel. Mòbil 908.63.16.58

xat morir de malaltia en una presó feixista a la plena de la seva joventut:

*Tristes armas
si no son las palabras
Tristes, tristes.*

Aquell context polític de 1936 era un brou de cultiu ideal per a l'escampadissa de la ronya criminal, pel desbordament epidèmic de les ments psicòpates. Tant per una banda com per l'altra la violència és reproble de des de la nostra perspectiva, però per fer honor a la veritat volem establir un matís històric important per judicar aquells esdeveniments, i és que: a diferència dels avalots incontrolats que es donaren en la Segona República -fets que no eren instigats ni premeditats com a línia d'actuació o estratègia resolutiva- el tarannà de la Falange Española de las JONS (Junta **Ofensiva** Nacional Sindicalista) era ben determinada: el d'una organització criminal. Falange va ser fundada per un senyorito fill d'un dictador i prest agafà l'encomesa de fer net de tot el que consideraven escòria, terror roig, etc... Tots els seus esforços anaven encaminats cap a un sistemàtic extermini de qualsevol element no adepte a les seves idees redemptores. En el més pur estil GESTAPO per entendre'ns. Els falangistes s'hi obstinaren en cos i ànima a la matança, i alguns acabada la guerra i tot, quan ja era totalment infonamentat el perill d'un complot comunista, continuaren amb la mania persecutòria, la cacera de persones humanes innocents com en Joan Mas Ballester de can Poixant.

Mirat idò, amb un mínim d'objectivitat ètica i històrica, mereixen una ferma condemna tots els indivi-

dues que contribuïren a la repressió tant a Campos com a la resta de l'illa o l'estat. Hi va haver massa patiment innecessari, massa persones massacrades a causa de la incultura i la brutal mentalitat d'alguns homúnculs. A Mallorca els que foren assassinats configuren una llista que posa la pell de gallina. Només tenien afinitats, participació o sospites d'aquestes dues coses, envers alguna ideologia dissemblant a la feixista. Dels Campaners assassinats rescatam el seu nom de l'oblit:

Guillem Alcover i Mascaró (d'es Camp Roig), **Damià Alou i Ginard**, **Jordi Amengual** (de ca ses Catoies), **Bartomeu Ballester** (Catoí), **Jaume Bestard** (Retat), **Tomàs Bujosa**, **Vicenç Covas i Valls**, **Joan Mas Abrines** (de can Barato), **Jaume Mas i Antich** (viví a Artà), **Jaume Mas i Garcia** (viví a Felanitx), **Miquel Mascaró** (Estel), **Miquel Moll i Mas** (Catllar o cap gros), **Benet Monreal i Ballester**, **Vicenç Valls** i **Joan Vidal i Sansó** (Apagafocs).

Una pregunta: Algun d'aquests campaners s'havia apoderat de cap bé aliè, havia violat cap dret, s'havia desembutxacat cap pistola? Foren declarats culpables del delict de tenir idees, de pensar amb esperança. Una possibilitat que quedà abolida amb la manipulació simplista i demagògica, maniquea a més no poder, de la que són testimoni els llibres escolars del franquisme. S'anà creant un subconscient de por i rebuig a tot el que pogués dir-se democràtic i en morir el dictador, gairebé fent realitat aquella dita de que mala herba mai mor, encara el trobam per la gràcia de Déu en les monedes, en morir en Franco dèiem, vingué

l'oblit tàcit o imposat d'aquella repressió i el qui pogués tenir res a dir, per conveniència o obligació moral, gairebé va haver de callar i acceptar la unanimitat del silenci. S'esborrava, es tancava una història com s'esborra una pissarra, com es tanca una cloïssa. I avui en dia encara perdura l'escrúpul i la perturbació per posar-nos a pensar en el Bisbe Miralles beneint metralletes italianes, pensar en els cossos ultratjats i assassinats de N' Aurora Picornell i ses rotges des Molinar, por a pensar en Son Coletes de Manacor, por a esmentar els perseguits i els caiguts, por a llevar plaques de carrers alusives a la barbàrie, por a decantar-nos, entre tots la misèria humana del damunt. Trista realitat la vergonya, que hauria de servir per no caure en els mateixos errors pus mai.

Montserrat Alcaraz

Ca'n Juan

BAR - HAMBURGUESERIA

Enginyer Gabriel Roca, 61

Tel. 65.63.72

COLÒNIA DE SANT JORDI

CA'N MELERO

FRUITES I VERDURES • CONGELATS
FRUITS SECS • PRODUCTES DIETÈTICS
VINS A L'ENGRÒS
POLLASTRES A L'AST

Carrer Ferrocarril, 1 • Tel. 65.06.30
07630 CAMPOS

Cristalleria CAMPOS C. B.

Joan Oliver Bordoy

Pere Ferran Vaquer Silvar

Carrer Llibertat, 27
Tel. 65.04.20 • 07630 • CAMPOS

Vivim enganats?

**Joan Adrover
i Mascaró**

Aquest mes constatarà l'enquesta en Montserrat Alcaraz i Vich, jove campaner de 23 anys i llicenciat recentment en Filosofia.

1.- Creus que vivim enganats? Per quins mecanismes?

Crec que és un fet indiscutible que la majoria de la població viu enganada. I per deixar ben clar d'entrada quin és el tipus d'engany que jo observ i vull denunciar, el definiré. Existeixen uns mecanismes de control de la població amb la intenció d'impedir-nos simplement l'accés a la veritat en qualsevol dels seus vessants. Amb això, s'impossibilita que la gent pugui desenrotllar una experiència humana enriquidora i de la màxima qualitat possible.

El poder, és a dir l'organització que materialitza aquest engany, està motivat essencialment per interessos econòmics. De fet, és el poder que controla l'economia el que se situa a dalt de tot de l'estructura manipuladora.

Al mateix temps els braços d'aquest poder són llarguíssims i s'infilten fins el racó més llunyà, arribant a determinar la nostra conducta, començant ja des d'un sistema educatiu que enlloc d'enriquir el nin, l'empobreix a tots els seus nivells humans. Tot i que una part dels professionals de l'ensenyament intenten exercir dignament la seva tasca, els seus esforços queden molt diluïts dins el conjunt de resultats de l'educació.

Per altra banda, aquest darrer quart de segle els avanços científics i tecnològics han estat rapidíssims i de moment sembla que tendim a un ús irracional d'ells, és a dir posant la persona al servei de la ciència i no la ciència al servei de la humanitat.

2.- Quines conseqüències té aquesta mangarrufa col·lectiva dins la nostra societat?

Com és imaginable, les conseqüències de tot aquest engany col·lectiu són fins ara, molt negatives. La incidència de malalties (físiques, però sobretot mentals) s'ha disparat. La comunicació entre les persones s'empobreix dia a dia. L'explotació dels recursos naturals ens ha duit a una situació pre-catastròfica. Les modernes tècniques d'explotació laboral (perquè no dir-li esclavitud disfressada?), de la majoria per part d'una minoria, ja s'accepten com a fets normals, etc, etc.

3.- I a tu personalment, com t'afecta?

Seré molt concret: tot el que t'he explicat i moltes altres coses que no tenen lloc en una única pàgina, em creen per una part una sensació molt viva de pessimisme i impotència. Però al mateix temps me sent estimulat i amb ganes de participar amb qualsevol iniciativa popular, i sobretot tenc l'esperit ben obert a propostes

que vulguin ajudar a canviar tot aquest vergonyós panorama.

He pogut comprovar que la convivència i l'intercanvi sincer d'opinions és una molt bona eina per a créixer i una gran ajuda per continuar mantenint-te fidel als teus ideals

4.- Què fas per a defensar-te d'aquesta manipulació?

Procur gaudir intensament de cada moment de la meua vida, i sobretot sense córrer, sense frissar.

Mantenc un compromís sociopolític que hauria de ser un costum de moltíssima més gent, i en aquest sentit col·labor en qüestions d'idioma, d'ecologia, de no-violència, etc

Voldria poder fer molt més per fomentar l'amistat, com a vincle d'afectivitat i màxima solidaritat entre la gent.

I, repetesc, som un entusiasta de la comunicació entre les persones.

5.- Vols afegir res més?

Aquesta societat necessita un canvi profund. És totalment evident que som al final d'un carreró amb dues sortides: continuar com ara, acceptant la bogeria imposada pel poder, o bé fer un esforç popular col·lectiu i, per simple instint de supervivència, començar a corregir tots els errors i contradiccions que ens han abocat a la trista situació que caracteritza aquest final de segle.

Matisos
GALERIA D'ART

*Obert cada dia inclòs festius
de 19 a 23 h., i a hores
convingudes*

Avda. Primavera, s/n.
Tels. 65.50.98 • 65.01.96
COLÒNIA DE SANT JORDI

Genial, Genial, Genial

Tots els que varen tenir l'ocasió d'anar a veure «les andanses» dels de Can Xim, varen poder comprovar com la prova per etapes del Mountain Bike anomenada I Tour de Campos, va esser un èxit sonat quant a participació, organització i expectació.

El Tour comptava de tres etapes: La primera, una crono de 4 kms des de la residència de la Tercera Edat fins als dipòsits d'aigua. Adalt es va imposar en Joan Mas de Can Recó amb un temps de 8 minuts i 35 segons, el segon lloc fou per Rafael Garcies amb 8'42" també de Can Recó i el 3r, Sebastià Hisado amb 9'02".

La segona etapa va transcórrer entre Campos, Cas Concos, Felanitx i Son Negre fins a Campos, de 30 kms.

L'equip de Can Xim, amb en Joan Terrola davant va rompre la carrera a la costa de Sa Carrotja i en Rafel Garcies i l'equip de Can Recó varen començar a defensar el liderat perquè n'Hisado, en Miquel Fideuer, n'Obrador, Antoni Riera, Miquel Moreno, en Joan de sa Impremta i en Jaume Veler varen seguir, però aviat hi va haver un autèntic carrerany d'homes i el triomf final fou per Rafel Garcies amb 59 minuts i 40 segons, seguit de Joan Recó i Sebastià Hisado. S'ha de dir que en Biel Mayans va sofrir una caiguda que el va retirar de la carrera i va acabar a l'ambulatori: la culpa fou d'en Toni Mel que li va fer una marrulleria asquerosa que el director de carrera Julià Jaume no va saber penalitzar.

La tercera etapa Campos-Montision de 14'5 kms. A l'altura de Can Corem en Miquel Fideuer ja duia un minut a la resta del pilot, si bé amb un constipat de «padre y muy señor mío», però va aguantar el tipus com els bons, si bé un altre corredor s'hagués retirat.

Per darrera, es va produir una caiguda de Tomeu Obrador que va anar a parar a l'ambulatori amb ferides a les mans, el pilot va aturar

— Els participants a la carrera, moments abans de la sortida.

uns segons i el Comissari Julià Toni Jaume va tornar a fer de les seves, animant a en Miquel a seguir cap endavant, quan ja arribava a Porreres va ser avançant per Sebastià Hisado i Rafel Garcies, però no va poder seguir a roda perquè el cansament i la malaltia influïen a aquest bon corredor.

La victòria fou per en Rafel Garcies, amb 35'44", el segon Hisado que s'assegurava la segona posició i 3r en Miquel Moreno que per 5 segons va quedar quart regalant el 3r lloc final a Joan Mas, que a Montuïri va foradar i va arribar esclatat.

La gent s'ho va passar «pipa» i els organitzadors Joan Minyó, Hisado, Miquel Fideuer i Biel Mayans varen concloure la carrera molt satisfets.

L'única nota negativa fou l'espectacle del Director Julià Toni Jaume que va intentar granar cap a ca seva i va afavorir sempre que pogué a Can Xim.

Al final els equips Autèntic, Can Recó, Sport Campos, Papereria Roig i Can Xim varen fer una menció especial per Mayans i Obrador i varen anar a beure tots plegats.

Les fotos han estat un obsequi de Joan Juan Pons i Cati Morey. Els temps dels corredors, l'amabilitat

de l'equip informàtic de n'Esteve i Guillem Burguera i per altra part, gràcies als participants: Jaume Veny, Joan Veny, Toni Riera, Pere Lladonet, Joan Mas, Toni Mel, Toni Riera, Joan Barceló, Miquel Moreno, Rafel Garcies, Biel Mayans, Sebastià Hisado, Miquel Forteza, Toni Roig i Tomeu Obrador.

L'any que ve promet esser sonat.

El Lagarto

RESTAURANT CAZADORES

DIRECCIÓ FAMILIAR

CUINA
MALLORQUINA

MENJAR PER ENDUR-SE'N

Ctra. Campos a La Ràpita, Km. 6'5
Tel. 64.03.70 • CAMPOS (Mallorca)

Miquel Ollers, segon al torneig de partides ràpides d'Algaida

El passat diumenge dia vint-i-vuit de juliol es va celebrar a Algaida un torneig de partides ràpides (cinc minuts per jugador) emmarcat dins les celebracions de les festes de Sant Jaume. El guanyador d'aquesta edició va ser el jugador del club Penya Ponent Juan Antonio Guzmán, que va aconseguir 7,5 punts dels 8 en disputa.

La participació fou alta, ja que eren trenta els participants en el torneig, pertanyents a més de set clubs diferents. La competició es desenvolupà al llarg de 8 rondes, regides pel sistema suís des de les cinc de l'horabaixa fins a les vuit i mitja del capvespre.

Tres foren els participanats campaners, Miquel Ollers, Guillem Manresa i Jaume Lladó, els quals, globalment, varen tenir una bona actuació.

Miquel Ollers, amb 6 punts va quedar segon. Guillem Manresa féu 5,5 punts i aconseguí la sisena posi-

ció, mentre que Jaume Lladó, amb 4 punts s'hagué de conformar amb la tretzena.

Cal destacar la bona forma de Miquel Ollers qui, any rera any va millorant el seu joc i la seva posició al rànquing balear, dins el qual ja està entre els deu millors jugadors de Mallorca.

Redacció.

Bar Mercantil

*Nova direcció
Lourdes Calafat*

Tapes variades i entrepans

Plaça Creu, 23 • Tel. 65.07.27

07630 CAMPOS

UNITAT D'EDUCACIÓ MATERNAL PREPARACIÓ SOFROLÒGICA A LA MATERNITAT

**També
Assegurances privades
i
Educació maternal aquàtica**

Caterina Cerdà
Tels. 58.24.60
82.58.16
FELANITX

Clínica Dental i Estètica Infantil i Adults

Dr. Miquel Bennàssar i Obrador

Formació amb títol Universitat del Sud de Califòrnia
Estomatologia general, Ortodòncia, Pròtesi.

Dr. Albert Font Juan

Colegiat en ortodòncia per la Universitat de Nova York

Dr. Albert Caballero

Implantaments dentals

IMECO · ASISA · SANITAS · MARENOSTRUM · NOVOMEDIC · PREVIASA

Cosme Mª Oliver, 14 (Carrer des vi)

Tel. 65.21.14 (Horabaixes) CAMPOS

Vibrats Lladó, C. B.

*Biques pretensades
Taulons de formigó
Gordineses, escales i forns*

Jaume I, s/n. - Tel. 65.06.75 - CAMPOS

Temps de joc

El Campos de Futbol encalenteix motors

El C.E Campos prepara ja la temporada 1996/97, a totes les categories, des del Futbollet Iniciació fins a Tercera Divisió. El futbol campaner contarà doncs, la propera temporada, amb equips a quasi totes les categories que asseguruen, si la feina es fa bé, un futur com a mínim cobert -quant a jugadors de la casa- i segur pel que suposa no tenir gaire baules de la cadena trencades.

L'equip de Tercera Divisió es reforça enguany amb 5 homes, després d'una meritòria campanya, la 1995/96, en la qual possiblement molts no esperaven que pogués consolidar la categoria i que per alegria de tots ho va fer d'una manera més que notable, arribant a ocupar el segon lloc de la classificació aspirant a ser líder i practicant un bon futbol. També s'ha de

destacar que fos un jugador del Campos, en Biel Femenies el màxim goleador de la categoria. Enguany l'equip estarà format per Antoni Barceló, Rafel, Garcies, Joan Mas, Raul Olmos, Antoni Roig, Miquel Servera, Rafel Bujosa, Miquel Juan, Mateu Monserrat, Rubén Olmos, Bernat Roig, Biel Femenies, Llorenç Lladó, Tomeu Obrador, Pep Ramírez, Paco Ruiz, Antoni Cantos -Ferriolenc-, Josep Antoni Nuviala -At. Balears-, Pere Pomar, Joan Pons, Silvestre Garcies, aquests 3 darrers procedents dels equips inferiors del Campos. Causen baixa Pedro López i Nico Pizà, i Joan Barceló que passa a l'equip de Tercera Regional. A l'equip tècnic continua Pep Sansó que enguany estarà ajudat per Jaume Salas.

La Junta Gestora del C.E.

Campos la formen enguany Bartomeu Roig, Sebastià Sagreres, Gabriel Reus, Gabriel Sureda, Pau Mas, Mateu Burguera, Miquel Clar, Emilio Cayuela, Joan Garcies, Andreu Martínez, Tomàs Mas, Julià Porquer, Pere Barceló, Miquel Bordoy, Bartomeu Coll, Sebastià Pons, Tomàs Garcies, Silvestre Ginard, Rafel Barceló, Antoni Gemar, Joan Obrador, Rafel Garcies i Miquel Sbert.

Esperem que la temporada que ara comença sigui tan bona com les anteriors, si això és possible. En cas contrari, només caldria seguir-ho intentant amb noves il·lusions

*Esteve Tomàs
Josep-Antoni Sala*

27

TALLER DE XAPA I PINTURA

C. LLIBERTAT
CAMPOS

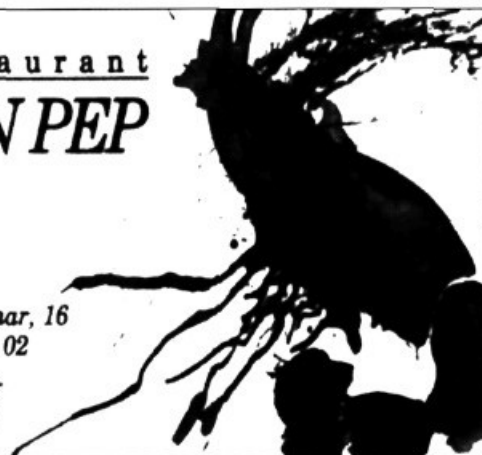

Miquel Torres

Tel. 65 21 19

Restaurant CAN PEP

Av. Miramar, 16
Tel. 64 01 02
Sa Ràpita.
CAMPOS

CAN GASPAREU

Ferreria fundada l'any 1868

- Compra i venda maquinària usada
- Reparació maquinària
- Ornaments artístics
- Treballs en acer inoxidable
- Fabricació i restauració de molins de vent
- Treballs de torn
- Ferrament

Jaume I, 43
07630 CAMPOS
Tel. 971 - 65.06.28

NOVA APERTURA DE FERRETERIA

**I VENDA DE FERRO FORJAT
AL MATEIX LOCAL**

Sa Pesquera

Moltes coses han passat de la darrera vegada que vos vaig escriure. Fins el dia d'avui ja hi ha un guanyador a la regularitat de roquer que és en Tomeu Salas, li segueixen en Toni Lladó com a segon, en Miquel Salom i en Joan Vidal en tercer i quart lloc. La peça major l'aconseguí en Joan Vidal a la tercera prova del dia 16 de juny amb una peça de 335 grams.

A la classificació femenina quedà primera na Maria Salas seguida de na Francisca Ferrà.

La de roquer és l'única modalitat que ha acabat per enguany, però encara n'hi ha d'altres on hi ha empentes per arribar als primers llocs, com és el cas de la pesca de volantí, o d'embarcació, es duen disputades dues proves i després d'aquestes, els millors són en Joan Llompart, en Toni Huguet i en Tomeu Salas que van empatats a punts. La darrera prova serà la que definirà l'ordre de classificació. Dins aquesta modalitat cal destacar les pescades que fan en Joan

Llompart Gayà dins els infantils i na Bel Llompart a l'apartat de dames que deixen molt enrera a alguns seniors.

A la pesca submarina també falta fer la darrera prova de la regularitat, així i tot les coses estan

molt clares per n'Andreu Vidal que du un clar avantatge sobre la resta de participants.

Jaume Clar

29 de juliol de 1996

Bàsquet

L'«Streetball» segueix agradant a molta gent

La pre-temporada pel que respecta als equips de bàsquet campaners encara no ha començat en tancar aquest número de Ressor. L'única activitat esportiva que es duu a terme és el tradicional torneig de «streetball» -bàsquet a 3-, que enguany arriba a la seva quarta edició. El torneig acaba dia 13 d'agost i de moment és bastant disputat, però es comencen a perfilar quins seran els finalistes. Aquest any s'han inscrits 11 equips masculins, 3 femenins i 3 mixtos i no hi ha cap equip que estigui format íntegrament per jugadors de fora poble. Quant a públic, l'assistència també és bona.

Durant el mes de juliol es va dur a terme l'escola d'estiu, la qual es va dividir aquesta vegada en dos grups: iniciació, per nins i nines de 6 a 10 anys, i perfeccionament, per nins i nines a partir dels 11 anys. Entre els dos grups es va passar de la trentena d'al.lots. Els responsables varen ser Dolors Besné i Xisco Amengual respectivament. Tots dos varen quedar molt contents tant per la participació com pels progressos

que demostraren els al.lots durant aquest curt lapse de temps.

Quant a la part directiva, se segueix fent feina per encarar una temporada que pot ser clau per a la continuïtat del bàsquet a Campos. Com ja poguéreu llegir en el passat número de Ressor la nova directiva té projectes per situar el bàsquet campaner a un lloc capdavanter dins el panorama illenc. Esperem que així sigui.

Esteve Tomàs

VII TORNEIG D'ESCACS SA RÀPITA '96

En el marc de les festes de Sa Ràpita es va celebrar, el passat diumenge 21 de juliol, el VII Torneig d'Escacs de partides ràpides per equips, organitzat pel Club de Foment dels Escacs de Campos i l'OCB, i patrocinat per l'Ajuntament. Com cada estiu per aquestes dates, es varen reunir un bon grapat de persones al C/ Calamar per jugar una estona o, simplement, per mirar com ho fan els altres. En total, 10 equips de 4 jugadors, els quals es varen repartir en dos grups (A i B) de 5 equips cada un. Enguany hi havia gent nova, que no havia participat mai en aquest torneig i que tampoc estiueja a Sa Ràpita, com és el cas de 4 jugadors de l'equip de Son Oliva.

En el grup A varen quedar en primer lloc l'equip format per A. Ballester, A. Palmer, L. Gil i D. Verger (4 punts), i en segon lloc l'equip format per S. Juan, B. Polo, J. Gutiérrez i P. Aranovich (2'5 punts). En el grup B la victòria fou per a J. L. Segura, A. Pulido, J.L. Moreno i P. Munar (4 punts), i el segon lloc per a F. Fuster, F. Bonnín, E. Valladolid i J. Delgado (3 punts). La final, disputada entre els primers de cada grup, la va guanyar l'equip liderat per J.L. Segura, quedant així subcampió l'equip d'A. Ballester, mentre que el tercer lloc (que s'ho jugaven el segon classificat del grup A i el segon del grup B) el se'n dugué l'equip de S. Juan.

Ara ja s'està preparant el Torneig de les Festes de la Mare de Déu d'Agost. Esperem que hi hagi tanta o més afició que a Sa Ràpita, i si també ve gent de fora, millor. Ens veim al torneig de Campos.

Damià A. Verger

29

NOTA DE REDACCIÓ

Ressò regala un viatge a Galícia per a dues persones.

Tal vegada vos hàgiu fixat que l'exemplar de Ressò que teniu a les vostres mans està numerat. Es tracta dels números que tendreu per participar en el sorteig d'un cap de setmana a Galícia per a dues persones.

Durant els mesos de juny, juliol i agost, cada exemplar de Ressò durà 4 números. Aquests números aniran en combinació amb les quatre darreres xifres del sorteig de l'O.N.C.E. del dia 4 d'octubre de 1996.

Salut i... BON VIATGE.

OFERTES JULIOL - AGOST

HALCON
VIATGES

Carrer Major, 3 - Tel. 16.00.66

07630 Campos

GALÍCIA AL COMPLET

Sortides Agost: Del 6 al 13-08 • Del 7 al 14-08 • Del 10 al 17-08

Del 13 al 20-08 • Del 15 al 22-08 • Del 17 al 24-08

Hotel 2** - **53.000**

Del 20 al 27-08 • Del 21 al 28-08 • Del 22 al 29-08 • Del 24 al 31-08

Hotel 2** - **48.000**

Sortides Setembre: Del 3 al 10-09 • Del 4 al 11-09 • Del 5 al 11-09

Del 7 al 14-09 • Del 10 al 17-09 • Del 11 al 18-09 • Del 12 al 19-09

Hotel 2** - **39.000**

Del 18 al 25-09 • Del 19 al 26-09 • Del 21 al 28-09

Hotel 2** - **31.500**

Sortides Octubre: Del 11 al 18-10 • Del 18 al 25-10 • Del 17 al 24-10 • Del 24 al 31-10

Hotel 2** - **31.500**

Complex San Simon (a 3 Km. de Santiago) - **42.000**

ASTÚRIES I CANTÀBRIA

Sortides Agost: Del 31-07 al 5-08 • Del 7 al 12-08 • Del 14 al 19-08 • Del 21 al 26-08

Preu 56.500

Sortides Setembre: Del 4 al 9-09 • Del 11 al 16-09 • Del 18 al 23-09 • Del 25 al 30-09

Preu 46.500

Sortides Octubre: Del 2 al 7-10 • Del 9 al 14-10 • Del 16 al 21-10 • Del 23 al 28-10

Preu 38.000

ASTÚRIES I CANTÀBRIA AL SEU AIRE

Sortides Agost: Mínim 2 persones **65.000**

Sortides Agost: Mínim 4 persones **57.500**

Sortides Setembre: Mínim 2 persones **56.000**

Sortides Setembre: Mínim 4 persones **48.500**

Sortides Octubre: Mínim 2 persones **43.000**

Sortides Octubre: Mínim 4 persones **36.000**

GALÍCIA AL SEU AIRE

Agost de l'1 al 20: Mínim 2 persones **68.000** Mínim 4 persones **61.000**

Agost del 21 al 31: Mínim 2 persones **62.000** Mínim 4 persones **54.000**

Agost Complex San Simon: Mínim 2 persones **53.000** Mínim 4 persones **46.000**

Setembre primera quinzena: Mínim 2 persones **52.500** Mínim 4 persones **45.000**

Setembre segona quinzena: Mínim 2 persones **52.500** Mínim 4 persones **45.000**

Sortides octubre: Mínim 2 persones **48.000** Mínim 4 persones **40.000**

Un diumenge a **ROMA**
Sortides
tots els diumenges
fins el 22/09 - Sortida el matí i tornada el vespre

19.500

La funcionalitat de la piscina

La natació destaca com una de les activitats amb més acceptació popular dins les «Escoles d'estiu» programades per l'Ajuntament. El seu èxit cal atribuir-lo simplement a la natació en si.

Deixant a part que fa calor, la piscina és un dels llocs on s'està millor, caldria ressaltar l'enorme valor educatiu que podem trobar-hi i les seves grans possibilitats, quan a diferents activitats a realitzar, per a totes les edats, prova d'això és que la piscina funciona quasibé 10 hores diàries amb un total de 250 inscrits i 6 monitors.

Començarem ressaltant la gran importància que té en la formació dels nins més joves -2 a 6 anys- els quals se'ls està potenciant. Tot l'apartat referent a la utilització tant de cames, com braços, ajudant a una millora total de les capacitats coordinatives, les quals són les més necessàries en aquestes edats, ja que amb la realització d'esports amb pilota, podem induir-los a acceptar la seva lateralitat a un sol braç, minvant les seves capacitats d'aprenentatge que són molt importants en aquestes edats, fent que el nin es senti còmode dintre d'un medi-l'aigua- que l'ajuda a sentir-se més lliure de cara a realitzar les activitats que més li agraden: «Jugar», «divertir-se».

Amb la mateixa filosofia, hi podríem englobar el grup de persones grans, o natació per a adults, però podent incloure el fet de realitzar un exercici, el qual ajuda a la millora física i a la vegada anímica de la persona ja que la piscina és un dels mètodes relaxants més rellevants actualment de cara a persones que cerquen desconnectar de l'estressant vida quotidiana. Així amb 30 minuts de piscina pots aconseguir oblidar-te de tot un dia de feina, a més d'arribar a casa teva ben relaxat, i ben segur que dormiràs ben blan.

L'avantatge de la realització d'aquestes activitats aquàtiques és que dins la piscina el cos se sent més còmode, gràcies a la flotació, i la realització de moviments dins l'aigua és més agradable, el mateix temps manco costosa, encara que la seva repercussió física sigui igual o millor que a l'exterior. D'aquí aquest «boom» de «l'aqua-gim», «aquaerobic», etc., a més de qualsevol tipus de rehabilitació, tant de problemes d'esquena, com de diferents tipus de disminuïts, físics o psíquics, ja que dins l'aigua tot tendeix a flotar, a estar calmat i tothom cerca l'harmonia entre el seu cos i l'aigua per aconseguir cercar aquella postura per parèixer que volam i oblidar-nos de tot el que ens envolta i si no provau de fer el mort uns minuts i tancau els ulls i deixau anar la ment.

I ja pels que no volen tanta relaxació, ben contràriament, rompre amb la monotonia quotidiana hi ha el waterpolo: tota una realitat amb un total de 12 inscrits: Joan Pomar, Joan Puigserver, Guillem Caldentey, Miquel Caldentey, Andreu «pulsera», Juamma Barceló, Jaume Sánchez, Xesc Rigo i Pedro López. Un esport pels qui vulguin desafiar els seus estats físics, que no han de dubtar a apuntar-se encara que no és massa recomanable pels qui no els agradi beure aigua, i a Campos d'aquests n'hi ha molts.

Antoni Burguera.

Plaça Major, 9
Tel. 65.02.29
07630 CAMPOS

RESSO

Revista mensual
ANY 9

Agost 1996 • N.º 83

Edita: Obra Cultural Balear de Campos
Informació i Correspondència:
Apartat de Correus Núm. 40 - CAMPOS
Fax.: 971 - 65.02.02

Coordinadors:

Montserrat Alcaraz
Pere Ollers
Antònia Sitjar
Esteve Tomàs

Coordinadora Publicitat:

Carme Llaneras • Tel. 65.21.32

COL·LABORADORS:

Miquel Adrover i Monserrat
Joan Adrover i Mascaró
Xesc Adrover
Margalida Ballester
Guillem R. Caldentey
Sebastià Covas
Joan Juan Pons
Clementina Kokkelink
Josep Lladó
Jaume Lladó
Gori Mas
Guillem Burguera
Antònia Serra
Damià Andreu Verger
Núria Vives
Sebastià Moranta
Guillem Mas i Forteza
Apol·lònia Vanrell
Maria Barón
Arnau Perelló
Francesc Miró
Josep Antoni Sala
Margalida Martorell
Francesc Blasco
Pere Adrover
Francesc Mas
Guillem Mas i Ferrari
Damià Prohens
Bàrbara Monserrat
Francesca Ballester
Francesca Mas
Miquel Àngel Aguiló
Antoni Ginard
Jaume Clar
Antoni León
Miquel Roig Adrover
Jordi Caldentey
Joan Lladonet
Francisca Oliver

Subscripció: 2.500 Ptes. anuals
Preu d'aquest exemplar:
350 Ptes. I.V.A. (Inclòs)

Dipòsit legal: PM.951-1988
Maquetatge i impressió:

A ADROVER - CAMPOS
Tel. 65.02.02

Comprar amb les targetes de "la Caixa" té regal. Segur!

Ara, comprar amb les targetes VISA o Caixa Oberta de "la Caixa" té regal. Segur! Per cada 1.000 pts. de compra que faci amb les seves targetes, rebrà 1 punt que podrà canviar per regals. Com més compres habituals pagui amb targeta, més punts aconseguirà. Sol·liciti el catàleg de regals en qualsevol oficina de "la Caixa". Perquè ara, pagar amb targeta al supermercat, al restaurant, als grans magatzems, als comerços..., té regal. Segur!

Promoció vàlida del 15 de juny de 1996 al 15 de gener de 1997

RESTAURANT

Club Nàutic Sa Ràpita

Especialitat en:

Peixos • Mariscos • Carns

Esplanada del Port, Tel. 64.04.13 • 64.03.52
07639 SA RÀPITA • Campos